

La Gota Catalana PER RECUPERAR LA LLIBERTAT

Quin és “el Punt de Vista Català”?

Fa segles que tenim una República: la REPÚBLICA DEL PRINCIPAT DE CATALUNYA

“Som una nació”. Sí, però... quina?

Els catalans estem presos però no ho reconeixem ni ho diem, i així no ens podem alliberar

Davant del 21-D: ACTUAR PER RECUPERAR LA LLIBERTAT

“(...) EL COMPROMISO DE ESPAÑA CON LA PAZ Y LA LIBERTAD”. Regal de Reis als catalans de part del “Rey Felipe-VI-de-España”

Estem dividits els catalans? Quina és la divisió real que hi ha en terra catalana?

Catalans i ‘Catalans’

I la força de la raó?

Com defensar la immersió lingüística?

Què és ser català?

Enfrontaments que amaguen la veritat

M’oposo a que Jordi Sánchez sigui President de la Generalitat

Al Principat, igualtat homes – dones. I aviat, un altre cop!

Igualtat homes–dones ??? Però... si nosaltres ja la teníem !!!

Sóc català i vull viure lliure fins a morir lliure!

Com saber si un dirigent català actua a favor dels catalans?

I si en lloc de ser radicals en la forma, ara anéssim a les arrels en el fons?

Cifuentes com exemple actual de molts segles de corrupció castellana acadèmica i... ¡en tot!

Vida – Veritat – Llibertat, i Vida – Veritat – Llibertat – Identitat Catalana

No és el President 131è, sinó el 7è

Abriendo un debate por la verdad y la libertad

Nosaltres no hem de votar res de res ja que el nostre cas és únic

El teu país no és pas el meu país

La meva selecció no és pas la teva selecció

LA TRAÏCIÓ DELS LÍDERS. No permetem que l’actual collita es perdi.

“Selección española”: tristesa i alegria

La trampa ‘referèndum’

Centrem-nos en recuperar la llibertat

L’”Estado-Español” sempre és anti-català

Com avaluar els dirigents independentistes?

Cal recuperar els líders naturals, i esborrar els líders fabricats, com Colau

No són catalans, són ocupants de Catalunya

Barcelona, 31 de juliol de 2018

TOTAL: 89 pàgines

Contacte: **Lluís Botinas Montell Vallés Ribó Closa Garrabou Torruella Gras**

Correspondència: lagotacatalana@gmail.com

<https://lagotacatalana.cat>

Quin és “el punt de vista català” ?

Estic llegint el primer volum del llibre “*La traïció dels líders*”, d’En Lluís Maria Xirinacs (1932-2007). Publicat el 1993, els seus tres volums sumen més de 900 pàgines que comprenen detalladament el període 1971-79 i, a més, contenen unes ampliacions posteriors. Espero aprendre moltes “coses” que m’ajudin a entendre millor la conducta dels líders autonomistes-reciclatos-en-independentistes actuals...

A la pàgina 136 diu “(...) Des del punt de vista català, que és el que ens interessa en aquest llibre, (...)”. Instantàniament se m’ha encès una llum verda: he recordat una conversa amb En Jordi Miravet, president del [Memorial 1714](#), qui fa dos anys llargs m’explicava la necessitat d’elaborar una Història Nacional de Catalunya ja que no n’existia cap. I després he pensat que això prolongava un camí que ja havia començat arran d’haver-me trobat la cita de Tàcit “La marca de l’esclau és parlar la llengua de l’amo”, i haver-ne ampliat l’abast a que “La marca de l’ocupat es fa seva la visió de l’ocupant”.

Ajuntant la frase i el record, resulta “Només des del punt de vista català es pot elaborar una Història Nacional de Catalunya”. I estenent-t-ho a deixar de tenir la marca de l’ocupat, surt “Només des del punt de vista català es pot deixar de tenir la visió de l’ocupant i aleshores entendre catalanament qualsevol fet, qualsevol situació, qualsevol proposta, etc. I, és clar, això és extensible al passat, al present i al futur”.

I aleshores sorgeix la pregunta clau: “Però... quin és el punt de vista català?” (En Xirinacs no ho explica), que implica: “Quin és el punt de vista català que ens permetria actuar avui de manera adequada, és a dir, no amb la visió de l’ocupant sinó amb una visió catalana, o sigui, actuar catalanament?”.

I això és decisiu... malgrat que jo no m’ho havia plantejat mai conscientment fins avui... i que tampoc vegi que es parli o s’escrigui d’aquesta qüestió que, ara ho entenc així, és cabdal. Perquè ara em sembla clar que si actuem (o analitzem, o interpretem, o proposem, o...) però no ho fem des del punt de vista català, és inevitable que ho estem fent des d’un punt de vista no-català... amb molt de risc que sigui amb “la visió de l’ocupant”, és a dir, que haguem fet nostre el punt de vista castellà/estadoespanyol, justament el punt de vista dels nostres invasors-ocupants-genocides.

Un exemple que trobo clarificador: quan els actuals dirigents independentistes també diuen, com els no-independentistes d’aquí i com els capitosts de Madrid, que “Les lleis són per a complir-les”, estan aplicant el punt de vista castellà del Dret, ja que segons el punt de vista català del Dret, és a dir, segons [el Dret Català](#), les lleis no són per a complir-les sinó que les lleis són per a que contribueixin a fer justícia, i les lleis que no ajuden a fer justícia, NO s’han de complir.

I m’atreveixo a afirmar rotundament això tan subversiu amb el (poc... poc-però-importantíssim) que he [apros sobre el Dret Català](#) gràcies en especial al llibre “[L’Esperit del Dret Públic Català](#)”, del jurista En [Francesc Maspons i Anglasesell](#) (1872-1966; Editorial Barcino, 1932). Al fulletó “[Conèixer els catalans d’abans de 1714](#)” ho resumeixo així:

“QUATRE CARACTERÍSTIQUES ESSENCIALS DE LES LLEIS CATALANES

1.-La llei té el caràcter d’un pacte entre l’autoritat i els governats, o sigui que al Principat vivien/regien les lleis que se’n deien paccionades. 2.-El predomini del costum sobre la fórmula legal escrita. Uns adagis populars concretaven la força del costum: “Tracte

és tracte” i “Tractes rompen lleis”. 3.- El dret de rebutjar la llei. Si el poble no acceptava la llei, la llei no obligava: allò que no té raó d’èsser, més val tallar-ho d’arrel. 4.- El dret de faltar a la llei. S’avantposa l’interès de la justícia a l’observança de la llei. Afirmar el dret de faltar a la llei en nom del dret de no ésser víctima d’una injustícia.

Comparativament, a Castella: Anti-1.-La llei és la imposició de la voluntat absoluta de l’Autoritat sobre els governats. Anti-2.-El costum no té absolutament cap pes en relació a les lleis i al Dret. Anti-3.-Res pot justificar no complir la llei. Anti-4.-I encara menys, res pot justificar rebutjar la llei.”.

Resulta, doncs, impactant el diferent punt de vista català de la llei i de la justícia, respecte del punt de vista castellà, que és el que ens han imposat des de 1714 (convertint-lo paulatinament en punt de vista espanyol), primer militarment i després a través del sistema educatiu (encara que sigui EN català) i de les Universitats (encara que erròniament les adjectivem “catalanes”). I aquest és un bon exemple del diferent que era la visió catalana, del món i de tot, respecte de la visió de l’ocupant, que ens ha imposat i que, en la mesura -a precisar- en que l’hem fet nostra, ens marca com ocupats.

Considero, doncs, decisiu obrir un gran i profund debat per tal de recuperar el punt de vista català i enfortir-lo. I en la mesura que ho aconseguim, la visió catalana s’enfortirà i, simultàniament, la visió de l’ocupant disminuirà, d’igual manera que quan la llum s’enforteix, automàticament l’ombra minva.

Acabo d’escriure “Considero decisiu obrir un gran i profund debat per tal de recuperar el punt de vista català i enfortir-lo.”. Aleshores, com recuperar i enfortir el punt de vista català? Aquesta és una tasca enorme després de més de 303 anys de [GENOCIDI CATALÀ](#), en els que el genocidi ha avançat tant que la immensa majoria de catalans no saben que estem sent genocidats. O, suavitzant-ho agafant només una part d’aquest terrible camí de destrucció en tots els àmbits, [la immensa majoria de catalans no saben que estem presos des de 1714](#).

Poso només un fil a l’agulla i convido a tothom a implicar-se en establir quin és el punt de vista català. I aquest fil és la frase de N’Àngel Guimerà (1845-1924) “La llengua i la història són els botins més preuats a l’hora de sotmetre un poble”.

Continuarà.

O, millor, continuaré... i continuarem!

“Qui no es mou, no sent les cadenes” (Rosa Luxemburg, 1871-1919)

“L’home no és lliure si no és lliure el poble al que pertany” (Fèlix Cucurull, 1919-1996)

Barcelona, 9 de novembre de 2017

Lluís Botinas, impulsor de [LA GOTA CATALANA](#)

Correspondència: lagotacatalana@gmail.com www.lagotacatalana.cat

Des de fa molts segles, ja tenim una República Catalana: la REPÚBLICA DEL PRINCIPAT DE CATALUNYA.

Falta recuperar-la, cal que passem a ser-ho. I això sí que depèn de nosaltres.

El 9 de novembre em vaig plantejar la que actualment considero es la qüestió cabdal: [Quin és el punt de vista català?](#), i en el text enllaçat explico com vaig arribar-hi i també que actualment estem actuant amb punts de vista no-catalans.

Elaborar el punt de vista català exigeix [situar-nos en LA CONTINUÏTAT](#) dels nostres més de mil anys d'Història, una Història creativa i potentíssima que desconeixem ja que ens ha sigut espoliada i després falsificada, i que és urgent [recuperar \(i els propers 17 i 18 són una molt bona ocasió per incorporar-se a fer-ho\)](#). Si no sabem com érem, no podem decidir conscientment com volem ser; si no sabem d'on venim, no podem decidir adequadament on volem anar.

Actualment, i malgrat la censura imperant, hi ha un cert debat

— sobre si realment els dies 10 i/o 27 d'octubre es va proclamar la República Catalana

—i sobre si avui podem o hem de considerar que existeix

—i sobre si els catalans hem de defensar-la i consolidar-la

—i sobre si per això cal participar o no a les eleccions autonòmiques convocades pel Sr. Rajoy que, si d'una forma o altre hi ha República Catalana, és el President d'un Estat estranger enemic (que, malgrat la proclamació, de moment, continua ocupant la nostra terra, que va envair-nos el 1714 i que ens té presos des d'aleshores i ens genocida des de molt abans)

—i sobre si, posats a participar-hi, seria millor fer-ho en una llista unitària o no

—i sobre quin paper hi han o no de jugar els empresonats ([pels que incondicionalment demano la seva llibertat... i la llibertat de tots els catalans](#)) i els que estan a Brussel·les

—i, vist que ERC (ja que ERC es veu guanyadora de les eleccions dels 21 i així En Junqueras passaria a ser el nou president de la Comunidad Autónoma de Cataluña) i la CUP ja han decidit que res de llista unitària, sobre quina serà la “llista oberta del President” (el MHP Puigdemont, que, per cert, continua firmant -quan firma- com “President de la Generalitat de Catalunya” i ni un sol instant, que jo hagi vist, s'ha anomenat ni signat com “President de la República Catalana”... ni, el que és més greu, ha actuat com a tal)

—i sobre quins seran els programes electorals i quin paper hi han o no de tenir els temes “independència” i “República Catalana”

—i sobre quins seran els resultats

—i sobre quines aliances poden fer-se després

—i sobre com actuarà Madrid en tots aquests tràngols

—i sobre...

Doncs bé, quedi clar que respecte a aquestes i a altres qüestions immediates, respecte als assumptes tàctics, sovint també jo estic bastant desorientat per varies raons. Una és perquè no tinc caràcter de líder ni la rapidesa mental que cal per ser-ne, i una altre raó és que em manquen moltíssimes dades per poder donar o proposar solucions correctes a les situacions immediates. Però això no descarta que, si fos una situació urgent que depengués de mi, és a dir, si de veritat jo hagués de decidir el que cal fer, ho decidiria... a risc d'equivocar-me, és clar,... i en aquest cas, ho reconeixeria després.

Però en quan a les qüestions de fons, a l'estratègia o, reprenent la pregunta del començament, respecte a “Quin és el punt de vista català?” -i a falta que conèixer punts de vista millors- sí proposo decididament el punt de vista que he anat elaborant al llarg dels cinc anys que porto investigant sobre el passat i el present del que, des de fa exactament 36 dies (ho vaig aprendre a l'article [d'En Miquel Manubens](#) titulat [La República que volem](#), publicat el 8 d'octubre), anomeno la República del Principat de Catalunya. Aquesta elaboració meva, feta a empentes i rodolons, la he anat publicant en el

meu blog [LA GOTA CATALANA](#) per [RECUPERAR LA LLIBERTAT DE CATALUNYA](#) [arrabassada el 1714](#) i de nou el 1939 fins l'actualitat, i [RECONSTRUIR LA NACIÓ CATALANA](#), impedit així [EL GENOCIDI CATALÀ](#) que patim des d'abans de [1714](#)

Fins el 8 d'octubre, recolzant-me en el que he avançat en “[Conèixer els catalans d'abans de 1714](#)” i en “[Inspirar-nos en els nostres avantpassats per actuar adequadament ara](#)”, ja explicava oralment que “El Principat de Catalunya era més *res publica* que totes les Repúbliques d'aleshores i totes les Repúbliques d'ara”. Per què? Doncs perquè en els diferents estaments del poble català, l'interès per la *res publica* o el bon funcionament de la societat presidia l'actuació de (gairebé) tothom. I si això pot sorprendre ara, és degut a que el genocidi que patim de mans de Madrid/Castilla/Estado-Español des d'abans de 1714 ens ha castellanitzat enormement. Cal atrevir-nos a reconèixer-ho: estem dempeus però molt degenerats. Vaig alegrar-me molt de trobar en l'article d'En Manubens que a les Corts de 1705 es va utilitzar la denominació “República de Principat de Catalunya” doncs significava que ja els meus (i de tots els catalans que ho vulguin) antecessors havien fet la unió que jo madurava en el meu interior entre l'exemplar “Principat de Catalunya” i la seva gestió com *res publica* al servei dels ciutadans catalans... i dels nouvinguts “amb bones intencions”.

Per això cal re-construir el punt de vista català. I aleshores entendrem que ja tenim la nostra “República del Principat de Catalunya”.

Fa sis mesos vaig escriure “[Som un Estat ocupat i volem recuperar la llibertat. Si ho reconeixem, TOT CANVIARÀ RÀPIDAMENT](#)”.

Hi explico “Quan un Estat ocupat deixa d'estar ocupat, automàticament torna a ser Estat independent sense necessitat de posar a votació res de res de res. Del que es tracta, doncs, és d'aconseguir que l'ocupant castellano/estadoespañol se'n vagi. Aleshores automàticament nosaltres tornarem a ser l'Estat Europeu Constitucional independent” (...).

Ara sé que aquest estat encara ocupat s'anomena “República del Principat de Catalunya”.

I jo soc republicà, però no d'una “Nova República Catalana” que dona l'espatlla a tota la nostra brillant Història i a la trentena de generacions de catalans, [el poble més lliure d'Europa](#), que la van anar construint dia a dia, actuant comunitàriament i creativa. Jo soc republicà de la “República del Principat de Catalunya” que, proposo, hem d'alliberar. I estic íntimament convençut que si aquest plantejament fos conegut per tothom que es sent català, sigui per família o sigui per elecció, la gran majoria reconeixerien l'esperit català i la força que té, i se'l farien seu.

Lògicament, la primera condició –la condició *sine qua non*– per aconseguir que l'ocupant castellano/estadoespañol se'n vagi és que nosaltres ens atrevim a reconèixer obertament que els ocupants de la nostra terra des de 1714 ens tenen presos i ens estan genocidant, i que ens afirmem en que ja som membres de la “República del Principat de Catalunya”, que encara està ocupada però que viu en nosaltres. I aquesta nostra “veterana República del Principat de Catalunya”, engloba, subsumeix, amb els seus segles d'Història (a recuperar) i amb els enormes fruits que va donar (i que hem de fer nostres [honorant així els nostres avantpassats](#)) la “Nova República Catalana” (que, hagi nascut o no els 10 i/o 27 d'octubre, en realitat només viu en el cor dels catalans que l'han fet seva com expressió nominal de la voluntat de poder [-per fi!!!-](#) alliberar-se del tricentenari jou castellà). És a dir: si fem les coses bé, la “veterana República del Principat de Catalunya” acull la “Nova República Catalana” com una mare acull un fillet nounat que comença a bategar...

Però hem de tenir clar que si nosaltres no diem, arreu i en tots els àmbits (especialment en el jurídic), que la nostra República del Principat de Catalunya està ocupada, que nosaltres estem presos i que estem sent genocidats, i que recuperar ara la llibertat no és una qüestió política sinó VITAL (qüestió vital que, és clar, té aspectes polítics i també té conseqüències econòmiques, però que és molt més que una qüestió política i moltíssim més que una qüestió econòmica), ningú no ho farà per nosaltres.

Considero que aquest és el PUNT DE VISTA CATALÀ que cal aprofundir, afinar... I APLICAR!

“Som una nació”. Sí, però... quina?

Tots els dirigents catalans independentistes -i fins i tot molts, si no la majoria, dels altres- afirmen, a diferència dels dirigents espanyols, que “Catalunya és una nació”. Però pel que diuen, fan i imposen, considero que cal aclarir de quina nació parlen, és a dir, benentès que dirien que “és clar que parlem de la nació catalana”, es fa necessari precisar quin és el significat que donen a l'adjectiu “catalana” i, per tant, el contingut que per ells té “Catalunya”. És una qüestió cabdal que vaig començar a abordar explícitament a “[Quin és el punt de vista català?](#)”, que vaig continuar a [Ja tenim la REPÚBLICA DEL PRINCIPAT DE CATALUNYA](#), que amplio avui i que serà necessari anar aprofundint moltíssim més, doncs és decisiu per saber conscientment QUINA CATALUNYA DE NOU LLIURE VOLEM i decidir adequadament com actuar per assolir-la.

M'he formulat la pregunta “Quina nació som?” a conseqüència d'haver tingut la sort i el privilegi d'assistir al 17è Simposi sobre *la Història Censurada de Catalunya* organitzat per [l'Institut Nova Història \(INH\)](#) i celebrat divendres 17 i dissabte 18 de novembre a Arenys de Munt. Hi han parlat 44 persones, 36 d'elles el dissabte en ponències de 10 minuts. Jo en vaig fer una sobre *Saber la nostra història permetria actuar idòniament avui* super-concentrant el que he anat elaborant aquests darrers cinc anys sobre passat-present-i-futur del que, des del 8 d'octubre, anomeno República del Principat Catalunya.

No vaig poder seguir gaire els parlaments perquè tenia dues taules amb material de LA GOTA CATALANA i havia d'anar ordenant llibres, quaderns, etc. i atendre a les persones que s'apropaven. No obstant, vaig poder copsar de nou l'enorme força que tenia i que, malgrat més de tres segles de [ser víctima d'un genocidi](#), encara té el poble català.

I ho vaig veure des de dues vessants diferents i complementàries. Des de la vessant històrica, pels [molts elements que les ponències van explicar](#) sobre l'obra immensa que, gairebé en tot el món i en tots els àmbits, van fer els nostres avantpassats mentre vam ser [el poble més lliure d'Europa](#), que ens vam dotar d'un [estat independent fins el 10 de setembre de 1714](#) i que [estem sotmesos des d'aleshores](#). I des de la vessant actual veient la dedicació, l'abnegació, l'esforç, la capacitat d'investigació i també d'organització que, sense diners ni de subvencions ni de sous de polítics ni de funcionaris, continuem tenint malgrat la degeneració com a poble que implica 303 anys d'estar patint el jou de l'Estado Español en tots els aspectes de la vida, és a dir, [EL GENOCIDI CATALÀ](#).

I els catalans i la Nació Catalana que emergeixen gràcies a aquests esforços (i a d'altres) molt poc tenen a veure amb el que diuen, fan i imposen els nostres actuals dirigents (pels que, en qualsevol cas, [incondicionalment exigeixo](#) la llibertat, el retorn a casa i la retirada de totes les sancions i amenaces de Madrid).

L'exemple més directe és que cap de les autoritats ni de les institucions ni dels mitjans catalans actuals (és a dir, els de l'encara Comunidad Autónoma de Cataluña) tenen interès en les descobertes de l'INH (i d'altres grups com [CCH](#), [CEC](#), [Histocat](#), [Vaca cega](#), [Devolució](#), [Memorial 1714](#),...) resultat de les investigacions realitzades, contràriament i sense cap suport, des de fa una trentena d'anys. És més: no només ni la Generalitat ni CiU-CDC-PDeCAT ni ERC ni la CUP ni l'ANC ni Òmnium Cultural ni les “Universitats catalanes” ni “Sapiens” ni etcètera, no només no han donat cap suport institucional sinó que tampoc han mostrat el més mínim interès en conèixer-ho. Per tant, (gairebé) tot el que sobre la “nació catalana” s'està ensenyant, és la història que han cuinat a Madrid. I això és així encara que l'ensenyament es faci en català... pet cert, en una llengua catalana cada cop més afeblida, més castellanitzada, en part gràcies justament i paradoxal a l'actuació de l'IEC (Institut d'Estudis Catalans).

I per no allargar-me massa, posaré ara només quatre exemples que la “nació catalana” que accepten i promouen els dirigents autonomistes-reciclatos-en-independentistes, molt poc té a veure amb la Nació Catalana i, en particular, amb la República del Principat de Catalunya que en va ser el seu pal de paller.

1.- Proposen la redacció -això sí, amb la demagògica mesura d'“obrir-la a les propostes que surtin del poble”- d'unes noves Constitucions per a una nova República Catalana que sigui un nou Estat d'Europa. Meravellós i molt modern: TOT NOU! quan tenim les nostres Constitucions Catalanes vigents i [només es tracta d'aplicar-les](#), tenim la veterana [República del Principat de Catalunya](#) i ja [som un Estat Europeu, el primer constitucional, ocupat des de 1714](#). El que fan els actuals dirigents independentistes és donar totalment l'espatlla als nostres més de mil anys d'Història (i no de qualsevol Història, com fàcilment comprovarien si es dignessin escoltar als investigadors no pagats pels que precisament decideixen quina història es finança i quina Història es silencia). Madrid nega que siguem una nació, i Barcelona reforça la negació actuant com si fóssim una nació que no té cap Història que pagui la pena.

2.- Una conseqüència d'aquest enfocament anti-Història-de-Catalunya (per no dir directament anti-català) és que els actuals dirigents limiten tota la seva perspectiva a “las cuatro provincias españolas nororientales catalanas” resultants de l'esquarterament de la Nació Catalana (i de la resta de Regnes de la Monarquia Hispànica) feta el 1833 per l'Estado Español en construcció mitjançant la divisió territorial d'En Javier de Burgos sota el regnat d'Isabel II (1833-1868).

3.- Un exemple que il·lustra la gravetat del genocidi que estem patint i del molt de-víctimes-però-també-de-còmplices que són els actuals dirigents independentistes: també diuen, com els dirigents de Madrid, que “les lleis són per complir-les”. Resulta que això és cert en “Derecho Castellano” però en absolut en Dret Català. En el nostre Dret (que proposo [conèixer i retornar-hi](#)) les lleis NO eren per complir-les sinó per ajudar a fer justícia, i si un català o catalana -ja que aquí hi havia [igualtat entre homes i dones](#)- considerava que una llei era injusta, [NO tenia que obeir-la sinó que, a més, podia rebutjar-la](#).

i 4.- Considero que el govern de la Generalitat de Catalunya (ja que NO el “govern de la nova República Catalana” doncs ni el president ni els consellers en cap moment s'han designat ni han signat com si ho fossin de la República Catalana) ha tingut una conducta com a mínim irresponsable al anar una part a fer-se empresonar a Madrid i al viatjar l'altre part finalment a Brussel·les, sense donar per escrit cap explicació ni indicar unes directrius al poble de Catalunya. I donar després com un dels arguments per justificar aquesta conducta incorrecta que “no vam preveure la reacció violenta de Madrid”, significa ignorar -després de tot un any de commemorar el Tricentenari 1714-2014!- que “el Reino de España” és [una presó de nacions](#) que genocida pobles, que l'“Estado Español” es va construir sobre [les runes d'anorrear l'Estat Català el 1714](#) i que és irreformable. Per això que els catalans tornem a ser lliures i que el Principat de la República Catalana torni als mapamundis significa la descomposició del “Reino de España”. Si que nosaltres tornem a estar drets implica la caiguda de l'“Estado Español”, demostra que l'“Estado Español” es va construir a sobre nostre. I el nostre sotmetiment és el que ells anomenen “convivencia” i “cinco siglos de unión”, és el que Madrid intenta prolongar quan parlen de “ahora hay que retornar a la normalidad”, i també és el que Barcelona camufla quan fa “autocrítiques” del tipus “no som majoria” (quan aquí es silencia que repetides vegades se'ns ha envaït intencionadament amb tropes civils), “no estàvem preparats” (quan aquí es porta cinc anys dient que s'estaven construint “les estructures d'estat”), que “la via unilateral no es possible” (quan aquí s'ha estat alimentant la mentida que allà són ences i que tot seria bufar i fer ampolles), etc.

No, decididament no estic d'acord en la “nació catalana” que ens mostren els subcapitosts d'aquí complementant la falsificació i reforçant l'espoli que ens fan els capitosts d'allà. La meua Nació Catalana és la que té més de mil anys d'Història, una Història amb H majúscula que l'INH (i altres grups) contribueixen a recuperar contra una corrent que -per ara- inclou els que han sub-manat aquí fins el 28 d'octubre i que, molt probablement, tornaran a sub-manar el 22 de desembre.

Barcelona, 20 de novembre de 2017

Lluís Botinas, impulsor de [LA GOTA CATALANA](#) per [RECUPERAR LA LLIBERTAT DE CATALUNYA arrabassada el 1714](#) i de nou el 1939, i [RECONSTRUIR LA NACIÓ CATALANA](#), impedit així [EL GENOCIDI CATALÀ](#) que patim des d'abans de [1714](#)

Els catalans estem presos però no ho reconeixem ni ho diem, i així no ens podem alliberar

Cada dia circulen nombrosos articles i documents amb continguts de l'estil d'aquests dotze recollits en un sol missatge que m'ha arribat per tres vies diferents:

1. El instructor de la Gürtel confirma en el Congreso que Rajoy cobro dinero en B, según la investigación
2. Rajoy, empeñado: un billón de deuda pública y 30.000 millones al año en intereses
3. Asuntos pendientes. Una dura crítica de R. Cotarelo a la política de corrupció total del PP.
4. El Gobierno español ha violado llibertades i derechos
5. El pitjor de tot és l'ofec econòmic de l'Estat a l'economia catalana
6. L'Estat veta la projecció exterior del Port de Barcelona
7. El Consell d'Europa considera “denigrants i inhumans” el tracte a les presons espanyoles
8. Uns 300 policies espanyols tenien l'ordre d'assaltar el Parlament i detenir Puigdemont
9. “En castellano, por favor”: els homes de negre de Rajoy arriben a la Generalitat
10. Acusa Vueling de fer-la fora per parlar català
11. Català menysté els ferits de l'1-0 i denuncia setge judicial
12. Omplim Brussel·les: guia de la manifestació del 7 de desembre en defensa de la República

((Si t'interessa algun en especial, el poses a un buscador i probablement et sortirà l'enllaç; i si no, me'l demanes i te l'enviaré))

Aquests 12 treballs només són una gota de l'oceà que significa l'enorme quantitat de missatges, sovint interessants i ben documentats, que circulen... i segur n'hi ha molts més que no circulen ja que ens són amagats pels catalans que tenen informació més sensible o més confidencial. Tots aquests texts reflecteixen (part de) la sistemàtica actuació en contra dels catalans que de forma planificada executen el “Gobierno central” i l’“EstadoEspañol”, conglomerat que jo concentro en l'expressió Madrid/Castilla/Estado-Español, resumida en les sigles M/C/E-E.

Mostren i demostren

*que a tot el territori català hi ha la presència i, sempre que ho consideren necessari (ja sabeu el que deia Rosa Luxemburg: “Qui no es mou, no sent les cadenes”), les amenaces i l'actuació repressiva de la “Policía Nacional”, de la “Guardia Civil”, del “Ejército español” i d'altres “Fuerzas y cuerpos de Seguridad del Estado Español” (de les que, per cert, convé tenir present que formen part els Mossos d'Esquadra)

*que els catalans no podem fer el que volem, sobre tot si el que volem fer ho volem fer en tant que poble català lliure (actuació absolutament incompatible amb l'existència de M/C/E-E)

*que tot allò que manifesti o que simplement tingui una flaire de catalanitat (i cal anar aprofundint [quin és el punt de vista català](#)) és ignorat en els millors dels casos, i normalment marginat, subestimat, ridiculitzat, menystingut, insultat, impugnat, repressaliat, etc.

*que patim una pressió i una actuació en tots els àmbits per castellanitzar-nos, per assimilar-nos, per fer-nos estadoespanyoles per força, per obligar-nos a ser “[libres e iguales](#)”, etc.

*que fan tot el possible per impedir [la nostra presència com a catalans i com a Catalunya a Europa i al món](#)

*...

Però el més greu és que aquesta quantitat ingent d'exemples que circulen...

... NO s'utilitzen per explicar pacientment i argumentada, especialment i en primer lloc a catalans però també a tots els no-catalans

*que la [nostra terra està ocupada des de fa 303 anys](#)

*que els catalans [portem presos tot aquest temps](#) i això fa que [els barrots ja formi part del mobiliari de la casa](#)

*i que [la Nació Catalana és víctima d'un genocidi](#) començat [molt abans de 1714](#)

... SINÓ que es fan servir per a

*lamentar-se que “Madrid no escolta, no ens entén, no dona resposta política al que és una qüestió política com la independència, no se n'adona del que està passant aquí, etc.”

*[queixar-se del molt dolents que són els capítostos de M/C/E-E](#), i encara centrant les queixes (gairebé) exclusivament En Rajoy i el PP

*criticar “la democràcia de baixa qualitat d'Espanya” (donant a entendre que a Catalunya hi ha “democràcia d'alta qualitat” quan en realitat aquí funcionen [anàlogues censura i repressió](#))

*demanar (patèticament ja) [diàleg i comprensió](#)

*pretendre negociar una “via bilateral” concretada en “un referèndum pactat i vinculant” (silenci-ant que [a Escòcia va haver-hi tupinada](#))

*...

A conseqüència d'aquesta orientació que imposen els actuals dirigents catalans autonomistes-reciclats-en-independentistes, el “procés” està servint sobre tot per amagar que del que es tracta és de [TORNAR A SER LLIURES](#). Aquest enfocament permetria [comprendre el que està passant](#) i feria emergir a la llum del dia que M/C/E-E vol continuar sotmetent-nos, espoliant-nos en tots els camps (l'econòmic és gairebé el menys important) i culminar [el nostre genocidi](#).

Presentant-lo només com que “els catalans volem la independència, que és una qüestió política que Madrid ha de respondre políticament ja que els catalans tenim dret a decidir i a marxar-nos”, no hi ha manera d'eixamplar la base aquí (“Esos catalanes, que son los más ricos y que por razones fiscales quieren, insolidarios, marcharse rompiendo con 550 años de unidad, pues... ¡que se jodan!”) ni de guanyar suport internacional (el “dret a decidir” no existeix en Dret Internacional i, d'entrada, cap Estat establert vol que sorgeixi cap nou Estat, que és com aquí es presenta: “[Unes NOVES constitucions per una NOVA República Catalana que sigui un NOU Estat d'Europa](#)”).

Com ja explicava al full repartit per la Diada, [“És l'hora de replantejar-s'ho tot i de re-començar a actuar per RECUPERAR LA LLIBERTAT DE CATALUNYA”](#).

Barcelona, 27 de novembre de 2017

Lluís Botinas, impulsor de [LA GOTA CATALANA](#) per [RECUPERAR LA LLIBERTAT DE CATALUNYA](#) [arrabassada el 1714](#) i de nou el 1939, i [RECONSTRUIR LA NACIÓ CATALANA](#), impedit així [EL GENOCIDI CATALÀ](#) que patim des d'abans de [1714](#)

Davant del 21-D:

ACTUAR PER RECUPERAR LA LLIBERTAT honorant als nostres avantpassats i **continuant el llarg camí que van fer**

Les eleccions del 21-D són un cop de l'“Estado-Español” contra el poble català. Si estigués més avançat el camí a que els catalans recuperem la llibertat arrabassada des de 1714 i a que la nostra [República del Principat de Catalunya](#) torni a ocupar un lloc en l'ordre (desordre?) internacional, hi hauria un fort moviment per l'abstenció o, fins i tot, pel boicot. Així quedaria clar que els catalans rebutgem la convocatòria feta per el president de l'Estat enemic invasor i opressor, i que el “govern de la Generalitat de Catalunya” que en resultés seria senzillament una titella de Madrid. Però, malauradament, la consciència del poble català encara no és tan clara...

Per avançar en la nostre comprensió, convé situar aquest cop de l'“Estado-Español” contra nosaltres com el millonéssim des de 1714 (encara que per identificar-lo podem numerar-lo “el cop 155”) i en absolut com “un cop d'Estat”, com l'han anomenat els dirigents-autonomistes-reciclats-en-dirigents-independentistes-processistes. Que parlin de “cop d'Estat” indica que es creuen (o que fan veure que es creuen) que realment des de 1978 hi ha un “autogovern català” i que és ara, amb “el cop 155” i els “piolines”, que hi ha forces d'ocupació i que es restringeixen les “llibertats fonamentals” dels catalans i que s'ataca els nostres “drets humans”.

Amb aquest discurs, els actuals dirigents catalans llicencen una cortina de fum que amaga que de 1714 ençà la [República del Principat de Catalunya que som](#) està ocupada (per militars i per civils), i que un poble català sotmès, i uns ciutadans catalans lliures fins el 10 de setembre de 1714 i convertits per la força a partir de l'11 de setembre en súbdits borbònics, en realitat no tenim altres “drets fonamentals” i altres “drets humans” que els que els nostres carcellers castellanos/estadoespanyoles ens permeten. No hi ha cap “dret fonamental” ni cap “dret humà” pels catalans mentre no recuperem la llibertat, mentre no tornem a ser ciutadans lliures membres d'un país/poble/nació/estat de nou lliure que torni a estar en els mapes d'Europa i del món.

Els nens que neixen en una presó, no saben què és la llibertat i que en realitat estan engarjolats. I això ens passa els catalans, que [fa 303 anys que naixem presos i ja ni ho sabem](#). Exigir la [immediata llibertat incondicional de Junqueras, Forn i els Jordis](#) hauria de lligar-se amb la llibertat d'en Sandro Rosell (que és l'independentista que, empresonat des del 25 de maig, porta més temps en presó provisional imposada igual d'arbitràriament per la mateixa jutgessa Carmen Lamela, que li ha denegat ja quatre vegades l'excarceració) i guanyaria tot el seu sentit si anés connectat a recuperar [la llibertat de tots els catalans](#).

Tornant a què fer el 21-D: la trampa en que normalment es fica als “ciutadans de les societats democràtiques” és haver d'escollir entre dos mals, és a dir, entre dues propostes ambdues dolentes. Aleshores cadascú es veu obligat a triar “lliurement” la proposta que considera la menys perjudicial. No és sorprenent que s'utilitzi sovint l'expressió “Votar amb unes pinces al nas”...

Però ara la trampa en que se'ns fica al conjunt de tots els “ciudadanos estadoespanyoles en territorio catalán” (tropes armades i civils d'ocupació incloses) en general, i, en particular, al subconjunt dels catalans, és més complicada. En efecte, en aquest cas els mals són tres (i, a més, cada mal té variants entre les 11 candidatures diferents finalment acceptades de entre les 17 que inicialment es van presentar; però aquí no entraré en detalls): 1) el mal “155”; 2) el mal “independentisme-processista”; i 3) el mal “ni 155 ni independentisme-processista”.

Per què dic que les tres possibilitats que estan presents són dolentes pels catalans?

Doncs perquè, malgrat ho facin de maneres diferents, les tres tenen en comú que donen l'esquena al que considero és el més important [des del punt de vista català](#): la nostra llarga Història i la impressionant obra que els nostres avantpassats, lliures durant més de 30 generacions, van fer en tots els àmbits. Les forces anti-independentistes neguen -i [tenen l'obligació de negar](#)- el nostre passat, però molt més greu és que les forces independentistes-processistes l'amaguen actuant com si els catalans fóssim la part més rica d'una població “espanyola” homogènia que, insolidaris, volem separar-nos de la resta després d'haver estat junts durant 550 anys, i que ara, degut al maltracte fiscal, volem separar-nos egoïstament i redactar una NOVA constitució per una NOVA República que sigui un NOU Estat d'Europa. Tot NOU... ¡quan **tenim més de mil anys d'Història i, a més, d'una Història imponent mentre vam ser Estat Europeu, el primer constitucional, independent fins l'11 de setembre de 1714!**

En els gairebé quatre anys en que estic impulsant LA GOTA CATALANA...

... he entès que el sentiment que mou a més de dos milions de catalans (per família o per elecció) de nou (“[Hay que bombardear Barcelona cada 50 años para mantener Catalunya dominada!](#)”) a votar “SÍ” o a manifestar-se any rere any, és el sentiment que estem sotmesos als castellans (o al que resumeixo en l'expressió Madrid/Castilla/Estado-Español i que condenso en la fórmula M/C/E-E) i que subconscientment es desitja acabar amb la seva dominació i així tornar a ser lliures.

... he generat el convenciment que passar aquest sentiment vital tant important del subconscient al conscient canviaria radicalment en pocs mesos tota la situació i ens faria invencibles.

... he anat aprenent quelcom senzill però decisiu: [si els catalans no sabem qui érem, d'on venim i què vam fer](#), no podem decidir conscientment qui volem ser, on volem anar i què ja tenim perquè en realitat és nostre fa segles.

... he arribat a la conclusió que [és necessari replantejar-s'ho tot](#) recuperant la nostra memòria col·lectiva, i [recobrant al màxim possible la nostra idiosincràsia](#) i el [nostre Dret](#) com una de les seves [millors manifestacions](#), i recuperant la nostra [autèntica història](#) i tot el que en realitat és nostre per [obra dels nostres avantpassats](#).

... i desitjo [muntar una xarxa de persones i entitats](#) amb les que compartir i elaborar tots aquests continguts, i impulsar-los arreu.

Però aquesta tasca no és gens fàcil per dues raons: 1) perquè “el Reino de Castilla” [des de molt abans de 1714](#), i l’“Estado-Español” a partir de 1714, han actuat, de manera plenament intencionada i en tots els aspectes de la vida, amb el clar objectiu de destruir-nos. Com a conseqüència, fa 303 anys que la nostra terra està ocupada i que [nosaltres estem presos a casa nostra](#), però ja des de molt abans de 1714 M/C/E-E ha fet tot el possible per apropiari-se de les nostres obres durant segles en tots els àmbits, i així eliminar-nos del món.

[En arribar a aquesta conclusió](#), l’1 d’agost del 2016 vaig treure un primer dossier de 24 pàgines amb deu documents titulat EL GENOCIDI CATALÀ, i el quadern que avança el llibre d’aquest títol que estic preparant, [ja té 101 pàgines amb 33 documents](#) ordenats segons els articles de la [Convenció per a la prevenció i la sanció del delict de genocidi](#) adoptada per l’Assemblea General de l’ONU de 1948. Estic convençut que si més catalans s’hi impliquessin, aviat tindriem LA BIBLIOTECA DEL GENOCIDI CATALÀ. I aquest seria un argument decisiu, tan nacionalment com estatal com internacional, per a que, molt aviat, la República del Principat de Catalunya tornés a estar en tots els mapes. I 2) perquè -per uns motius o altres a esclarir- els dirigents catalans ara independentistes-processistes i fins fa poc autonomistes, a més de donar l’espatlla a la nostra llarga i intensa Història, silencien uns aspectes i en suavitzen una altres (fins i tot l’espoli estrictament econòmic) dels permanents atacs de M/C/E-E contra el poble català. Considero molt significatiu que després de tot un any de **Commemoració del Tricentenari 1714-2014**, a partir de l’1 de gener de 2015 s’ha deixat de manera gairebé total de fer referències al 1714, que en realitat va marcar un vital abans i després. “En definitiva, en vista de la documentació utilitzada, pensem que hem de retre’ns a l’evidència que la repressió borbònica, perfectament planificada i sistemàtica des dels seus orígens, va ésser un dels primers intents a nivell europeu d’imposar una dictadura militar persistent sobre un territori considerat rebel i irreductible. (...) L’estudi minucios d’aquest procés de sotmetiment de Catalunya a la dinastia borbònica confirma que, [quan va promulgar-se el Decret de Nova Planta, el 16 de gener de 1716, la feina bruta ja estava feta, i el procés de desnacionalització de Catalunya, amb extermini de la dissidència, devastació econòmica i dominació política i institucional, era ja irreparable](#)”. (J. M. Torras, *Felip V contra Catalunya*, pàg. 19 i 20; Rafael Dalmau, Ed. 2005; subratllat meu).

D’una manera més àmplia, i des de l’avantatge que dona disposar ara de documentació i d’investigacions abans desconegudes, cal fer un balanç dels mèrits i de les febleses dels esforços de renacionalització de Catalunya fets a partir de la promulgació del “Decreto de Nueva Planta”. Un aspecte cabdal d’aquesta avaluació és evitar que [la muntanya Franco](#) impedeixi veure abans la serralada Felipe-V-de-Castilla, 1623-1700-1746 (i Felip-IV-de-Catalunya només de 1701 a 1705, quan va ser rebutjat per no complir les Constitucions Catalanes que havia jurat el 1701; això mostra, i és molt important adonar-se’n, que aquí érem nosaltres els que posàvem i trèiem els Reis), i encara abans el volcà Felipe-II-de-Castilla, 1527-1556-1598 (i Felip-I-de-Catalunya després de jurar les Constitucions catalanes).

Tant de bo les aportacions de tothom interessat en contribuir-hi, faci que es demostrï erroni el pronòstic d’En J. M. Torras escrit el 2005, i aconseguim entre tots renacionalitzar Catalunya!

Però M/C/E-E, amb la complicitat intencionada o involuntària -així com “la marca de l’esclau és parlar la llengua de l’amo” (Tàcit), he arribat a la conclusió que la marca del ocupat és fer seva la visió de l’ocupant- dels dirigents catalans -no només polítics, sinó en tots els àmbits- ha avançat molt en la nostra destrucció. Per això els catalans, malgrat que ho SENTIM, no SABEM que no som lliures.

De fet, [un castellà no podria resistir viure de cop i volta dotze hores tal com vivim els catalans](#), que ja portem dotze generacions naixent captius. En menys de dotze hores d’estar de sobte en las condicions de submissió que estem nosaltres, un castellà reaccionaria intensament: si ho fes cap al seu interior, o cauria malalt fins a morir, o embogiria, o es tornaria drogoaddicte, o es suïcidaria; i si reaccionés cap a l’exterior, o començaria a matar indiscriminadament, o es faria franc tirador per a assassinar selectivament, o, com a mínim-mínim-mínim-mínim-mínim, es faria independentista per recuperar de seguida la seva llibertat.

En canvi els catalans, com a conseqüència de l’ocupació militar i civil des de 1714, i de les successives etapes de matances, d’empresonaments, d’exilis, de [planificar desterraments massius](#) i d’[efectuar liquidació de joves catalans](#), d’espolis (no només econòmics, sinó de tot tipus: art en general i literatura en particular, biblioteques, arxius, conquestes, personatges,..., èxits esportius,...), d’[implantació de la corrupció social aquí inexistent](#), de [menysteniments](#), de sistemàtica persecució i minorització de la nostre llengua, de ser re-educats en la concepció castellana/estadoespanyola del món, de resistir traduint al català el que [se’ns ha obligat a pensar en castellà](#), etc., etc., etc., veiem els barrots com si formessin part del mobiliari de casa nostra. Però ja per poc temps, perquè de nou [estem perdent la por](#), i també de nou, [els barrots s’estan fent visibles](#). I aquest cop aconseguirem que l’ocupant es vegi obligat a marxar!

De totes formes, considero que el que està en joc aquest 21-D no és recuperar la llibertat sinó tan sols reajustar les condicions del nostre empresonament i de com continuem morint [presos de M/C/E-E](#).

De la mateixa manera que, a igual remuneració, considero millor haver de treballar 8 hores que no pas 9 o 10 o més hores, i a falta d’un moviment vital/social/cultural/polític/econòmic/etc. per aplicar [les Constitucions catalanes que ja tenim](#) i per alliberar la [República del Principat de Catalunya que ja som](#), considero que el correcte és que el 21-D cadascú faci allò que cregui farà menys dolorós l’empresonament que patim. I potser -però la veritat és que, avui, no ho tinc gens clar- això passi per votar alguna de les tres candidatures del segon mal, l’“independentisme-processista”...

Però tant abans com després del 21-D, la tasca fonamental és [aprofundir el punt de vista català](#) que [faci més fort el moviment](#) que és necessari per aconseguir que l’ocupant M/C/E-E marxi de la nostra terra emportant-se’n les seves forces d’ocupació (invasores de 1714 ençà), el seu Derecho Castellano i les seves Constitucions Estadoespanyolas (il-legals a Catalunya ja que mai no han sigut paccionades a les Corts), la seva [corrupció social \(que ens van importar i imposar el 1714\)](#) i tots els seus deixebles catalans (que no són sinó llurs alumnes). I així [cada dia 185 catalans ja no moriran presos de M/C/E-E](#).

Aleshores, sense necessitat de posar a votació si som una nació i si [volem recuperar la llibertat](#), la República del Principat de Catalunya, alliberada, tornarà a ser un Estat Europeu, el primer que va generar unes Constitucions que ja tenim i que cal aplicar des d’ara mateix i així actualitzar-les, i el nostre país/poble/nació/estat apareixerà de nou en els mapes d’on va ser bandejat després del 1714.

Barcelona, 18 de desembre de 2017. Retocat i ampliat el 19. Retocat el 20.

Lluís Botinas Montell Vallés Ribó Closa Garrabou Torruella Gras

<lagotacatalana@gmail.com>

www.lagotacatalana.cat

“(…) EL COMPROMISO DE ESPAÑA CON LA PAZ Y LA LIBERTAD”

Regal de Reis als catalans de part del “Rey Felipe-VI-de-España”

NOTA PRÈVIA: els catalans (bé per família, bé per elecció) estem en un camí no només d’“independència - qüestió política” sinó de “recuperar la llibertat - qüestió vital”.

**I recuperar la nostra República del Principat de Catalunya ocupada des de 1714
aconseguint que els invasors castellans-estadoespanyoles se’n vagin,
exigeix que cadascú de nosaltres aportem el millor del que sabem i del que tenim.
BENVINGUT/DA A AQUESTA TASCA VITAL APASSIONANT !!!**

En el seu discurs del 6 de gener amb motiu de “la Pascua Militar del ejército castellano-estadoespañol” d’ocupació, el “Rey Felipe-VI-de-España” va ressaltar l’actuació de (més de 2.500) membres de “las Fuerzas y Cuerpos de Seguridad del Estado Español” en diferents punts del planeta (segons diu literalment *El Mundo* del passat 24 de desembre, Rajoy va felicitar a “tropas españolas destinadas en Líbano, Irak, Bagdad, Kabul (Afganistán), Mali, Turquía, Dakar, Yibuti, Sicilia, Letonia, Base Antártica Gabriel de Castilla, buque de investigación Hespérides, República Centroafricana, Somalia, Colombia, Bosnia y Herzegovina y desde aguas del Índico, el Mediterráneo y el Atlántico”), i “el Rey” va afirmar que això demostra “(…) el compromiso de España con la paz y la libertad”.

Quin millor regal de Reis podíem rebre els catalans que aquesta afirmació tan clara i positiva de “SM el Rey Don Felipe-VI-de-España” d’estar compromès amb la pau i la llibertat?

Ara és feina dels catalans fer-li entendre que l’únic que nosaltres volem és precisament ser de nou lliures i que, per tant, confiem que, complint “(…) el compromiso de España con la paz y la libertad”, facilitarà que, en pau, puguem recuperar la nostra llibertat.

A fi que Felipe-VI-de-España ho entengui bé (i potser que fins i tot li serveixi d’inspiració pel seu regnat sobre el que li quedi), els catalans hem d’explicar-li amb molta paciència i abundant documentació, entre altres coses:

---que durant més de 700 anys vam ser el poble més lliure d’Europa, amb un Dret Català en el que la llei era la costum del poble escrita (els Usatges) i que, en conseqüència, anava de baix cap a dalt, del poble cap a l’autoritat

---que vam tenir les primeres Corts (1214) i generar les primeres Constitucions (1283), i que n’és prova que d’aquests mots catalans han derivat els noms equivalents en nombroses llengües: anglès, francès, italià, portuguès,..., i fins i tot en castellà

---que la funció de les Constitucions Catalanes és preservar la llibertat del poble, i prevenir i sancionar els abusos de l’autoritat

---que en el Dret Català les lleis han de contribuir a fer justícia, i en absolut “las leyes son para cumplirlas”, que és el que oficialment s’afirma ara

---que el concepte català d’autoritat fa que, en l’exercici de les seves funcions, el Rei, els seus representants i qualsevol autoritat s’han de comportar de manera tal que es guanyin el respecte no només de tots els estaments i membres de la pròpia comunitat, sinó fins i tot han de guanyar-se el respecte dels enemics

---que en el Principat de Catalunya hi havia *immunitas plebis*, és a dir, immunitat del poble davant de qualsevol autoritat, inclòs el Rei

---que el Principat era més *res publica* que totes les Repúbliques d’aleshores i també que totes les Repúbliques d’ara

---que per aquet motiu [a les darreres Corts de 1705 es parla nombroses vegades de la República del Principat de Catalunya](#)

---que durant aquests més de 700 anys el Principat de Catalunya va generar la Nació Catalana i que va tenir una gran influència internacional, construint una xarxa mundial de Virregnats i de Consolats de Mar
---que aquesta societat catalana, constituïda per homes i per dones lliures en igualtat de condicions, va ser la més lliure d'Europa fins que el Rey Felipe-V-de-Castilla (que durant només quatre anys, de 1701 a 1705, també va ser simultàniament Felip-IV-de-Catalunya), amb l'actuació *sine qua non* dels exèrcits del Royaume de France, la va destruir dins de la Guerra de Successió a les Corones de Castella i de Catalunya entre 1700 i 1713, i, sobre tot, en acabar la Guerra dels Catalans de 1713 i 1714

---que l'actuació de les tropes castellanques d'ocupació des de l'11 de setembre de 1714 (bé, en realitat des de molt abans) va ser tan destructiva que [quan va promulgar-se “el Decreto de Nueva Planta” el 16 de gener de 1716, la feina bruta ja estava feta](#), amb extermini de la dissidència, devastació econòmica i dominació absolutista política i institucional

---que el procés d'anorreament de Catalunya i de destrucció del poble català ha prosseguit mitjançant un doble mecanisme de genocidi aplicat:

*****periòdicament des del segle XIV** (invasió de l'exèrcit castellà el 1356 però sent finalment obligat a retirar-se; ídem el 1640; invasió dels exèrcits francès i castellà des de 1700 però quedant-se l'exèrcit castellà a ocupar permanentment la terra catalana; “Hay que bombardear Barcelona cada 50 año para mantener Cataluña controlada”) amb

1.- [“Matança de membres del grup” \(Article II.1 de la Convenció per a la Prevenció i la Sanció del Delicte de Genocidi](#), adoptada per l'Assemblea General de l'ONU de 9 de desembre de 1948)

2.- “Mesures destinades a impedir els naixements en el si del grup” (Article II.4)

*****i permanentment des de l'ocupació constant a partir de l'11 de setembre de 1714 i que prossegueix actualment** amb

3.- “Lesió greu a la integritat física o mental dels membres del grup” (Article II.2)

4.- “Submissió intencional del grup a condicions d'existència que hagin d'implicar la seva destrucció física, total o parcial” (Article II.3)

5.- “L'associació per a cometre genocidi” (Article III.b)

6.- “La instigació directa i pública al genocidi” (Article III.c)

7.- “La temptativa de genocidi” (Article III.d)

8.- “La complicitat en el genocidi” (Article III.e)

NOTA: no descarto que també se'ns hagi aplicat el “Trasllat per força de nens del grup a un altre grup” (Article II.5), però -per ara- no he trobat documentació probatòria. Dels 8 sub-articles aquí mencionats, hi ha uns primers 33 documents que sumen 101 pàgines en el [Cinquè Dossier EL GENOCIDI CATALÀ](#) (apartat “Encontrado/recibido” del meu blog www.lagotacatalana.cat). Gràcies pels documents, dades, testimonis, articles, llibres, etc. que se'm faci arribar cara a fer entre tots una BIBLIOTECA DEL GENOCIDI CATALÀ

---que quan el poble català ha volgut recuperar la seva llibertat, l'“Estado Español” ha reforçat la seva ocupació permanent des de 1714 de la terra catalana per tal de tornar-lo a abatre. Aquesta és l'explicació profunda del cop militar de Franco el 1936, ja que canvia el nom “Ejército de liberación” que tenia en territori no-català per la denominació “Ejército de ocupación de Cataluña” quan entra en territori català

---que, afortunadament pels catalans, amb la pertinència del “Reino de España” a la Comunitat Europea i a l'OTAN, “las Fuerzas y Cuerpos de Seguridad del Estado” establertes en terra catalana, actualment no poden disparar contra el poble català, de nou mobilitzat des del 2009 per recuperar la llibertat. Però sí -i parlant estrictament d'aquest àmbit- que Madrid/Castilla/Estado-Español: 1) ha reforçat les forces armades d'ocupació que ja té permanentment aquí (i les ha reforçat no només amb les que varen participar en l'“Operación Copérnico” i que, com a mínim així s'ha dit, les han retornat a les seves bases); 2) ha insistit en que “el Ejército Español” estava preparat per complir, de totes les maneres que es considerés necessari, “su tarea constitucional de preservar la unidad de la patria”; 3) va mostrar l'IO un tast del que estan disposats a fer per tal de continuar mantenint sotmès al poble català; 4) segur que ha pres altres mesures que desconec ja que, lògicament -en la lògica de l'ocupant, és clar-, no s'han fet públiques

---que la [República del Principat de Catalunya és actualment un Estat Europeu, el primer constitucional, que, havent estat independent fins el 10 de setembre de 1714, està ocupat](#) per Madrid/Castilla/Estado-Español des de l'11 de setembre de 1714 fins ara. Aquest és el motiu que els catalans commemorem l'11 de setembre (no el “celebrem”; per cert, [“Ustedes, ¿por qué no celebran el 11 de setembre, ya que ganaron?”](#)) fent cada any mobilitzacions massives on participen les quatre generacions de catalans vives...

presoneres, però vives. Sí, avui i cada dia fins que recuperem la llibertat, [uns 185 catalans moren presos de Madrid/Castilla/Estado-Español](#)

---que quan l'ocupant se'n va d'un Estat independent que està ocupat, aquest no posa a votació si vol o no ser de nou independent sinó que torna a ser-ho automàticament. Així va ser, per exemple, quan a la "II Guerra Mundial" les tropes alemanyes es retiren de França després de 4,5 anys d'ocupació. Amb molta més raó després de 303 anys d'ocupació, els catalans tornarem a ser automàticament l'Estat Europeu, el primer constitucional, independent anomenat República del Principat de Catalunya quan es retiri l'"associació per a cometre genocidi" (article III-b) Madrid/Castilla/Estado-Español

---que aquest Madrid/Castilla/Estado-Español, **en la mesura en que ens té empresonats des de 1714 i ens està genocidant des de fa uns cinc segles**, és responsable de molts delictes segons el Dret Internacional i ha de ser jutjat a tots els Tribunals Internacionals de Justícia per haver:

*** vulnerat tots [els nostres Drets Històrics](#) (com a mínim) des del Tractat d'Utrecht de 1713, on es garanteix la llibertat i les Constitucions dels catalans

*** negat tots els nostres [Drets Humans com a persones catalanes](#), tots els nostres [Drets dels Pobles com a poble català](#), i tots els nostres [Drets dels Pobles Indígenes ja que \(cal no oblidar-ho\) els catalans som els indígenes de Catalunya](#)

*** [practicat contra els catalans quatre de les cinc variants del delictes de genocidi \(Article II\) i els quatre delictes similars a genocidi \(Article III\)](#)

*** executat contra els catalans i contra la Nació Catalana totes aquestes actuacions de múltiples tipus i en tots els àmbits de la societat catalans, actuacions que constitueixen crims de lesa humanitat o crims contra la humanitat

---que l'Article IV de la mencionada *Convenció* afirma "Les persones que hagin comès genocidi (article II) o qualsevol dels altres actes enumerats a l'article III, seran castigades, ja es tracti de governants, funcionaris o particulars."

---que els catalans exigim les condemnes de presó que corresponguin als responsables de la suma de les víctimes de tots els delictes anteriorment mencionats, portats a terme per castellans fins a 1714 i per "estadoespanyoles" a partir de 1714:

----- **centenars de milers (milions?) de catalans (de tota la nació Catalana)**

*** assassinats

*** empresonats en cel·les

*** torturats

*** mutilats

*** desterrats

*** exiliats

*** marcats i emmalaltits psicològicament per ser víctimes o descendents i familiars de víctimes, dels atacs anteriors

*** ...

----- **milions (desenes de milions?) de catalans**

*** empresonats a casa

***** morts empresonats a casa

***** que vivim empresonats a casa

*** marcats i emmalaltits psicològicament pel nostre sotmetiment i el genocidi que patim

*** ...

----- **desenes de milions de catalans que al llarg de 303 anys**

*** han viscut i han mort presos

*** han vist pertorbada tota la seva vida i desequilibrat el seu desenvolupament individual i col·lectiu

*** ...

---que, a més, els catalans exigirem una [indemnització econòmica](#), personal, familiar i col·lectiva

*** per haver sofert tots els delictes anteriors

*** per l'anomenat "lucre cessant", concepte que em van explicar el divendres passat

*** ...

---que la majoria dels delictes mencionats, si no tots, són imprescriptibles

---que en la mesura que més catalans i que més no-catalans que facin seu el desig de recuperar la llibertat que tenim els catalans, sumem cors, coneixements i capacitats, el conegut a Anglaterra des del mateix 1714 com “El cas dels catalans” es convertirà en un factor d’alliberament i de regeneració personal i col·lectiva de tota Europa amb repercussió mundial
---que...

Si algú considera que això que he escrit és exagerat o desproporcionat, a més de convidar-lo a parlar-ho i a debatreu personalment i col·lectiva, l’invito a llegir l’article [Las víctimas psicológicas del 'procés'](#) publicat per *El Mundo* el darrer 12 de desembre. Selecciono

---aquest subtítol

*“La incertidumbre en Cataluña genera tristeza, ansiedad, preocupación, rabia, impotencia, temores, angustia, estrés... y, como colofón, insomnio.”

---i aquests dos paràgrafs:

*"Se activan síntomas propios de la ansiedad y pensamientos intrusivos que nos vienen al campo de la conciencia aunque deseemos evitarlos", argumenta Leopoldo Ortega-Monasterio, médico psiquiatra y forense de la Universidad Internacional de Cataluña. "Todo esto puede repercutir en funciones psicossomáticas diversas y en forma de síntomas muy variados, como por ejemplo la hipertensión, el insomnio y la pérdida de apetito o, al contrario, la ingesta mayor de comida, como una manera de paliar la ansiedad relacionada con el conflicto político".

Si aquesta mitja dotzena d’anys d’independentisme-processista poden causar a qui no hi està d’acord els trastorns que diuen el subtítol i el primer paràgraf, ¿quins trastorns poden ocasionar 303 anys d’ocupació combinant les dos formes de genocidi que he esquematitzat, en la població catalana ocupada?

*(...) los independentistas tienen sus fuerzas dentro de las instituciones. Llevan con el mismo funcionamiento tres décadas". (...) Su objetivo es sacar a su familia de Cataluña. (...) "Quiero que mi hijo crezca con la posibilidad de pensar libremente".

En realitat, les forces independentistes “llevan tres décadas” dins de les institucions construïdes per l’“Estado-Español” ja que a partir de 1714 no existeix cap poble català ni hi ha institucions catalanes. I... ¿a on podia marxar el poble català de manera que els seus fills creixessin amb possibilitats de pensar lliurement? La trista realitat és que de 1714 ençà tots els fills de catalans han nascut presos i cap ni un ha tingut possibilitats de pensar lliurement. I SE’NS ACUSA ALS OCUPATS DE COARTAR LA LLIBERTAT DELS OCUPANTS I DE VICTIMITZAR-LOS !!!

Bé, els catalans hem d’aconseguir explicar això i més a “SM el Rey Don Felipe-VI-de-España” a fi que pugui decidir-se a complir “(...) el compromiso de España con la paz y la libertad”. I el fet que, en contra de consells rebuts, finalment mantingués el nom de “Felipe” sense un segon nom i es posés el numeral “VI” reclamant-se de la continuïtat amb el “Rey Felipe-V-de-Castilla”, no hauria de significar un obstacle insalvable a que ara compleixi “(...) el compromiso de España con la paz y la libertad”.

Però hem de tenir clar que, en qualsevol cas, l’única garantia per a alliberar ara la República del Principat de Catalunya i per a que ara tornem a aparèixer en els mapamundis, és que l’orientació aquí proposada sigui feta seva per milions de catalans (repetixo: es sigui català per família o es sigui català per decisió voluntària) i, com a conseqüència, també desenes de milions de no-catalans faran seu el nostre desig de tornar a ser lliures o, com a mínim, el respectaran. Explicat així... ¿quantes veus s’atrevirien a dir públicament (en castellà, en català, en anglès o en qualsevol altra llengua) que volen mantenir-nos sotmesos i així continuar espoliant-nos tot el que ens deixem espoliar fins acabar amb nosaltres com a catalans, és a dir, fins a genocidar-nos... que és el que en realitat estan fent en silenci i, fins ara, impunement?

Barcelona, 8 de gener de 2018

Lluís Botinas Impulsor de [LA GOTA CATALANA](#) Correspondència: lagotacatalana@gmail.com

PD: No poso més enllaços per no sobre-carregar el full. Però es troba molt més material “virtual” al meu blog www.lagotacatalana.cat, i molta més documentació “física” a Cartagena, 230, 5è 1a.

Estem dividits els catalans?

Quina és la divisió real que hi ha en terra catalana?

Fa més de tres anys que Madrid/Castilla/Estado-Español afirma de manera creixent que “Cataluña està dividida en dos mitades”, i que aquí, amb bona o mala intenció -a verificar en cada cas-, molts se’n fan ressò. Diuen coses d’aquest estil: “Los catalanes estan divididos en dos bloques iguales por culpa de los independentistas. Para bien de todos, ya que ‘mejor juntos’, hay que volver a la normalidad, a la unión, a la convivencia anteriores. Y confiemos que el gobierno que finalmente se forme tras las elecciones del 21-D, vaya en este sentido”. Aquests tipus de frases són cada cop més repetides. Què signifiquen?

En realitat, i com veurem, no és cert en absolut que els catalans (català bé per ser de família catalana - aquests, segons vaig escoltar en discursos electorals independentistes-processistes, som només el 30% dels actuals “ciudadanos catalanes”-, català bé per ser una persona nouvinguda des de qualsevol lloc de fora de Catalunya que, després de dècades/lustres/anys de viure aquí, ha decidit lliurement que “sóc català”) estiguem dividits en dos parts similars.

Els que en canvi sí estan dividits en dos blocs són “los ciudadanos estadoespañoles residiendo en territorio catalán”, i això és quelcom totalment i qualitativa diferent.

Efectivament, dins dels actuals 7,5 milions dels anomenats “ciudadanos catalanes” [sí hi ha dos blocs](#)¹: els invasors i els envaïts; els ocupants i els ocupats; els opressors i els oprimits; els repressors i els reprimits; els carcellers i els presos; els espoliadors i els espoliats; els que roben (i tant que [“¡España nos roba!”; i no ens roba només diners, sinó moltes altres “coses”](#): [Historia, conquestes, literatura, art, mística, arxius, biblioteques,...; èxits esportius,...](#); i en primer lloc el que és més important: “España nos roba” [la llibertat](#)) i els robats; els depredadors i els depredats; els rapinyaires i els rapinyats; els botxins i les víctimes;... En resum: [els genocides i els genocidats](#).

I tant que hi ha dos blocs!

I l’única manera d’“estar juntos, unidos y conviviendo” seria que els catalans continuéssim suportant resignadament estar envaïts, ocupats, oprimits, reprimits, presoners, espoliats, robats, depredats, rapinyats, victimats,..., genocidats, sofrint tot això que ens imposa militarment i civil Madrid/Castilla/Estado-Español des de 1714, i que ens segueix imposant cada dia que passa. Hauríem de continuar acceptant-t’ho i patint-t’ho... això sí, ¡“con toda normalidad”! Aquesta és la “normalidad” dels invasors, ocupants, opressors, repressors, carcellers, espoliadors, lladres, depredadors, rapinyaires, botxins,..., i genocides, en el marc del **seu** “Estado de Derecho de conquista” legalitzat per la **seva** “Constitución Española de Derecho Castellano” imposada el 1978, i la **seva** “justícia estadoespanyola” basada en el criteri de “Derecho castellano” que afirma que “las leyes son para cumplirlas”, i garantitzat per les **seves** “Fuerzas y cuerpos de Seguridad del Estado”. Quina profitosa “convivència” per a ells... i quin horror per a nosaltres!!!

El primer bloc el formen, d’una part, els castellans i els-nadius-d’altres-nacions-de-la-peninsula-anteriorment-assimilades-pels castellans-i-convertits-en-estadoespanyoles que ens han anat envaint successivament (insisteixo: militarment però també civilment) des de fa temps (com a mínim, des de 1714) i els seus

¹ Cal fer una anàlisi molt més detallada d’ambdós blocs que el que ara faré, però això no és necessari per l’essencial d’aquest text.

descendents ja nascuts en territori català i que s'han quedat a viure com ocupants aquí, i, d'altra part, els castellans-i-assimilats-estadoespanyoles "de primera generació", és a dir, els actualment destinats aquí, sobre tot els que ho són permanentment però també els que venen temporalment a reforçar-los.

El primer bloc es pot, doncs, classificar en dos sub-blocs o grups:

1) el grup menys nombrós, format pels ocupants recents i immediats, que caldria quantificar (ajut, siusplau!). Com orientació: "el Ministro catalán del Interior" Jorge Fernández Díaz (per cert fill de militar franquista re-invasor el 1939 i que es va establir –millor "afincar"- en territori re-ocupat), va recordar el 3 de novembre de 2015 que "las fuerzas de orden público no tienen que ir a Cataluña porque nunca se han marchado de allí. Hay 3.200 Guardias Civiles y 3.400 Policías Nacionales en Cataluña". Malauradament, no va precisar quan començava el seu "nunca" ni, jllàstima!, no va donar números sobre els membres de l'exèrcit, de serveis secrets, d'infiltrats, de funcionaris de molts altres tipus (judicials, fiscals,...), etc. Sempre que Madrid ho considera necessari, augmenta temporalment aquestes forces armades d'ocupació, com s'ha vist els darrers mesos amb els milers (quants en realitat?) de participants en la "Operación Cópernico". Els components d'aquest primer grup estan destinats aquí per períodes més o menys llargs, i estan manats i pagats directament per Madrid. I, lògicament ja que amb aquestes finalitats són enviats, mentre estan aquí: a) actuen obertament contra els catalans, i b) protegeixen, recolzen, potencien i participen en les activitats anti-catalanes (per exemple, manifestacions anti-independentistes més menys violentes, arrancada d'estelades, etc.) de l'altre sub-bloc o segon grup.

2) i el segon grup molt més gran, els ocupants mediats, que són moltíssims més i que també caldria quantificar (ajut, siusplau!). Aquests o bé ja han nascut aquí -fins i tot de varies generacions- o bé porten dècades vivint aquí permanentment. Són "ciudadanos catalanes" que no es consideren catalans o, dit amb més rigor, que diuen que no es consideren només catalans sinó que afirmen públicament que son "catalanes y españoles" (o fins i tot "catalanes, españoles y europeos", afegint "europeos" per suavitzar la polarització "catalanes --- españoles"). Aquesta acostuma a ser la manera dissimulada de, en realitat, afirmar "¡¡¡Soy español, español, espanyol!!!", com van cantar a una sola veu els participants a "la fiesta de Ciudadanos" la nit del 21-D, i com criden molts dels assistents a les manifestacions on es barregen banderes del "Reino de España" i banderes franquistes amb senyeres. Aquesta part important del segon grup, arribada per via militar o funcional, també són manats i pagats per Madrid però indirectament, en particular la part formada pels que s'han reconvergit en "funcionaris de la Generalitat".

L'altre part d'aquest segon sub-bloc són els centenars de milers (o potser fins i tot un o més milions? Ajut per quantificar!) de famílies pobres sense feina que els cacics, terratinents, hisendats, "nobles y grandes de España", "mandamases",..., i els successius "gobiernos del Estado Español" s'han tret de sota, evitant així riscos d'explosions socials, i els han enviat "a trabajar y a crear riqueza y pluralidad en Cataluña", el treball i la riquesa que "los mandamases castellano/estadoespanyoles" han sigut incapaços de generar allà on manen, i la pluralitat que no volen en absolut que existeixi a casa seva. Malgrat que la gran majoria d'aquestes famílies humils no en siguin conscients, han estat enviades aquí com a tropes civils d'ocupació i una part considerable d'elles van arribar subconscientment amb actitud d'ocupants, i veurem que han estat enviades de manera intencionada per part dels capitostots de "la España gloriosa y eterna".

Deu d'haver-n-hi, però no he trobat cap estudi de conjunt sobre els fluxos de població estadoespanyola cap a territori català els últims 303 anys (ajut, siusplau!). Segur que dos períodes intensos van ser abans de les Exposicions Universals de Barcelona de 1888 i de 1929. I sobre tot durant la dictadura d'En Franco, un cop fracassat el seu [pla de desterrar tot el poble català al Nord d'Àfrica](#) per després repoblar amb castellanoparlants els territoris acabats de despoblar. Aquesta intencionalitat genocida ha continuat després de la mort el 1975 del dictador, en formes no tan definitives i que cal precisar. Sembla -he trobat la cita a diversos llocs però no la referència exacta; si algú la té, moltes gràcies!- que en data tan recent com 1983, el Presidente Leopoldo Calvo-Sotelo y Bustelo va afirmar que "Hay que fomentar la emigración de [gentes de habla castellana](#) a Cataluña y Valencia para así asegurar el mantenimiento del sentimiento español que ello comporta".

El segon bloc el constituïm els catalans que, molt majoritàriament -el 100% probablement no ha existit mai en cap poble una mica gran-, estem resistint la destrucció que dirigeix Madrid/Castilla/Estado-Español i que apliquen els seus representants directes i indirectes aquí. Em refereixo a [EL GENOCIDI CATALÀ](#), tema tabú a Catalunya quan explicitar-lo arreu ens donaria una gran força, en primer lloc, interna, i després, internacional. Gràcies a la nostra gran capacitat de resistència, que és un reflex del molt forts i potents que vam ser mentre érem lliures durant segles fins a 1714, encara estem dempeus. Molt degenerats, sí, però dempeus.

Cal fer un estudi [DES DEL PUNT DE VISTA CATALÀ](#) (punt de vista català que és cabdal [precisar](#) i també [aprofundir](#)) de l'evolució de la demografia del poble català (no només del Principat sinó de tota la Nació Catalana) fins a 1714, i, urgent!, a partir de 1714. Però ara no dedicaré temps ni allargaré aquest text buscant dades i fent càlculs, atès que el que aquí tracto es quelcom QUALITATIU i no quantitatiu.

Ja vaig començar a detectar i a explicar aquesta greu dimensió de la nostra realitat en el text [Qui són els invasors als que expulsar](#) que vaig escriure el 24 de gener del 2016. Fent referència a la sessió d'investidura del MHP Carles Puigdemont l'anterior 10 de gener,

1) hi assenyalava que els 25 diputats de Ciudadanos i els 11 del PP:

1.1) “no es van sumar a l'aplaudiment que va sorgir de tots els altres diputats com a expressió de rebuig del feixisme”;

1.2) “tampoc al final de l'acte varen cantar ‘Els segadors’”;

1.3) “Inés Arrimadas García va parlar únicament i exclusiva en castellà (en “español”, diria ella, i no per casualitat)”, i “Xavier García Albiol va utilitzar les dues llengües, però va parlar molt majoritàriament en castellà (en “español”, diria ell, i tampoc per casualitat)”;

1.3.1) jo apuntava que “Probablement cap dels dos és plenament conscient d'això, però recorren a la llengua dels vencedors per recordar-nos als catalans que vam ser vençuts el 1714 i que portem tres segles de submissió.”;

i 2) hi comentava la votació d'investidura de Puigdemont: “Finalment el resultat va ser: 70 SÍ, 63 NO i 2 abstencions, que sumen els 135 escons, de manera que la majoria absoluta és 68. Doncs bé, en veure que anaven cridant a votar un a un a cada diputat pel seu nom i cognom (només el primer en gairebé tots els casos), se'm va acudir agafar un full, fer una doble columna i sota la columna del SÍ posar en una línia un palet quan el cognom era d'origen català i, en una altra línia, també un palet quan el cognom era d'origen no-català, en moltes ocasions d'origen castellà. I anàlogament a la columna del NO: un palet en una línia per cada cognom no-català, i en una altra línia quan el cognom era català. Per poder donar números i percentatges exactes, ho hauria de veure de nou lentament i anotar rigorosament, cosa que ara no faré. Però, de tota manera, les conclusions a grans trets a què vaig arribar van ser, i em sembla que són, concloents: 1) Clarament, la gran majoria dels SÍs van ser dits per persones amb cognom català; 2) Clarament també, la gran majoria dels NOs van ser donats per persones amb cognom no-català; 3) Hi va haver més (gairebé el doble) diputats de cognoms catalans que van votar NO (molts d'aquests, partidaris de la "tercera via") que no pas cognoms no-catalans que votessin SÍ”. I afegia que “Jo mateix em sorprenc del que va apareixent davant meu, i de les conclusions que comencen a sorgir (...)”.

Tornant al 21-D: aquella primera observació-sobre-els-cognoms feta en relació al debat d'investidura del 10 de gener de 2016, m'ha portat el 21-D a recollir les paperetes amb els 85 noms dels candidats de les set llistes per Barcelona que han obtingut representació parlamentària, i hi he afegit la candidatura *Recortes cero. Grupo Verde* perquè, sent la més forana, i jo diria que sense cap necessitat de fer-ho, es declara obertament “contra la independència de Catalunya”. He subratllat amb un color els cognoms d'origen clarament català, i amb un altre color els cognoms d'origen clarament castellà. D'entre els 170 cognoms que apareixen a cada papereta (no he inclòs els cognoms dels cinc suplents perquè la candidatura de *Junts per Catalunya* no en té), i desitjant que algú ho faci amb més temps i rigor fixant els marges d'error (error degut, per exemple, a que “Garcia” pot ser tan català com castellà; a que hi ha cognoms clarament d'origen tercer; a que puc haver-me equivocat; etc.), els resultats que em surten ordenant-los segons el percentatge decreixent de cognoms catalans (o, el que és equivalent, creixent de cognoms castellans) són aquests:

Demarcació de Barcelona

85 candidats x 2 cognoms = 170 cognoms

<u>Cognoms que surten a les paperetes</u>	<u>Catalans</u>	<u>%</u>	<u>Castellans</u>	<u>%</u>
Junts per Catalunya (JuntsxCat)	153	90	17	10
Esquerra Republicana-Catalunya Sí	140	82,4	30	17,6
Candidatura d'Unitat Popular (CUP)	121	71,2	49	28,8
Catalunya en comú-Podem	84	49,4	86	50,6
Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC)	83	48,8	87	51,2
Partit Popular-Partido Popular (PP)	72	42,4	98	57,6
Ciudadans-Partido de la ciudadanía (C's)	28	16,7	142	83,5
Recortes Cero-Grupo Verde	19	11,2	151	88,2

Comentaris:

- 1.- Els resultats obtinguts fixant-me en els dos cognoms dels candidats per la circumscripció de Barcelona a les eleccions autonòmiques del 21-De desembre de 2017, confirmen els resultats aconseguits mirant el primer cognom dels parlamentaris que van escollir el MHP Puigdemont el 10 de gener de 2016, i els concreten una mica més.
- 2.- Situant el problema en els termes que han imposat els dirigents independentistes-processistes actuals, és a dir, si s'està a favor o en contra de la independència, queda clar que els cognoms dels avantpassats tenen un pes considerable, per no dir molt important... o fins i tot determinant.
 - 2.1.- les $7 + 1 = 8$ candidatures queden (perfectament?) ordenades en funció de la importància que cadascuna dona al "tema independència": la quantitat de cognoms catalans baixa quant més decreix el desig d'independència, i la quantitat de cognoms castellans puja com més creix el grau de rebuig a la independència.
 - 2.1.1.- aquesta conclusió queda especialment ressaltada agafant les dues candidatures que donen percentatges extrems: el 90% de cognoms dels candidats de *JuntsxCat* són catalans mentre que només són catalans el 16,7% dels cognoms dels candidats de *Ciudadanos*. O mirant-ho des dels cognoms castellans: ho són el 83,5% dels de *Ciudadanos* mentre només són castellans el 10% dels de *JuntsxCat*.
 - 3.- queda clar que *Ciudadanos* és molt més castellana (83,5%) que las dues altres candidatures també ocupacionistes i genocides (considero enganyós que els propis independentistes incomprensiblement les anomenin "unionistes" o "constitucionalistes", ajudant així a camuflar la seva veritable funció anti-catalana): *PP* (57,6%) i *PSC* (51,2%).
 - 4.- és gairebé simbòlic que la candidatura "ni DUI ni 155" de *Catalunya en comú-Podemos* distribueixi els cognoms de manera gairebé exacta mitat i mitat, amb lleugera majoria de cognoms castellans: 50,6% a 49,4%.
 - 4.1.- de fet el *PSC*, que ha jugat sovint a "ni carn ni peix" (En Miquel Iceta va publicar el 2017 *La Tercera Vía: Puentes para el acuerdo*), te gairebé el mateixos cognoms castellans (51,2%) que els *Comuns* (50,6%).
- 5.- trobo interessant que el *PP* tingui un percentatge de cognoms catalans (42,6%) molt més distanciat del de *Ciudadanos* (16,7%) que no pas del *PSC* (48,8%) i dels *Comuns* (49,4%): a 25,9 punts (42,6-16,7) de *Ciudadanos* enfront de a 6,2 punts (48,8-42,4) respecte del *PSC* i a 7 punts (49,4-42,4) en relació a *Catalunya en comú-Podem*. Al marge de quina en sigui l'explicació (famílies catalanes que van col·laborar amb el franquisme del Franco encara viu?), sembla clar que el pes del castellanisme familiar és més de quatre vegades més gran a *Ciudadanos* que en el *PP*...
- 6.- la candidatura-control de *Recortes Cero-Grupo Verde* mostra (demostra?) que com més allunyat físicament s'està de la terra catalana, més fàcil és ser anti-català: 88,2%, per sobre del 83,5 de *Ciudadanos*.
 - 6.1.- en aquest sentit, la candidatura de *Ciudadanos* mostraria (demostraria?) que com menys temps es porta estant sobre la terra catalana, més fàcil és ser anti-català.
 - 6.1.1.- i la del *PP* que l'atracció del catalans col·laboradors en temps de Franco i després de la seva mort (1975) sobre el primer grup del conjunt dels "ciudadanos catalanes" actuals, en particular sobre els ocupants mediats (subgrup 2), és molt més reduïda que l'atracció de *Ciudadanos*.
- 7.- si *Ciudadanos* és actualment l'opció de l'Ibex-35 i d'influents fraccions de la camarilla de Madrid/Castilla/Estado-Español per perpetuar el seu domini sobre la Catalunya ocupada, ho és perquè dinamitza i enquadra molt millor les tropes civils estadoespanyolas d'ocupació.

OBSERVACIONS (PROVISIONALS?): 1) la gran majoria dels qui estem a favor de la independència som catalans (per família o per elecció); 2) la gran majoria dels qui estan en contra de la independència, són d'ascendència castellana-estadoespanyola; i 3) els ni-ni o terceristes, són gairebé la mitat exacta de cada origen.

HIPÒTESI: el resultat encara seria més contundent i el contrast més esclatant si es canviés “independència” per “recuperar la llibertat” o, dit d'un altra manera, si els dirigents i entitats independentistes-processistes enlloc de portar tots aquests anys (des de 2009?) dient que està en joc “una qüestió política que han de resoldre els polítics” (és a dir, ells mateixos), haguessin explicat que es tracta de “recuperar la llibertat i, per tant, això és una qüestió vital, de dignitat i de supervivència, que exigeix de l'esforç de tothom”, que és tal com -considero- ho sent el poble català. I confio que aviat ho sabrà conscientment! A això contribueixo tot el que puc...

CONCLUSIONS (DEFINITIVES?):

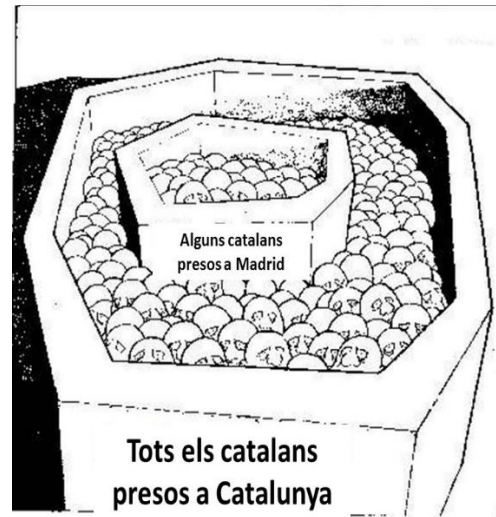
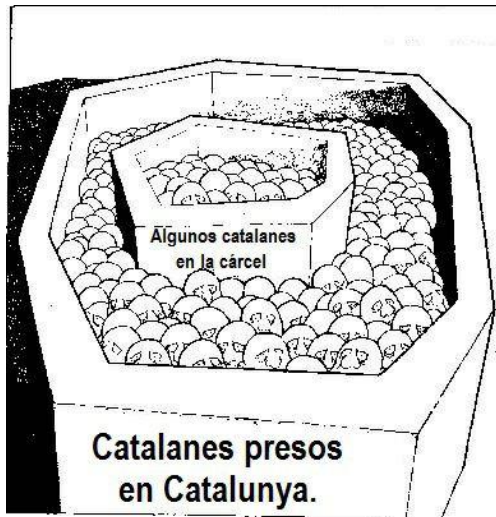
1) Els catalans NO estem dividits, sinó que estem MOLT-MOLT-MOLT majoritàriament per tornar a ser lliures, desig que per ara queda desvirtuat, afeblit, desviat, desnaturalitzat, ..., per l'encara dominant discurs independentista-processista.

2) Els que SÍ estan dividits són “los ciudadanos catalanes” o, millor, dient-ho de manera més clara: “los ciudadanos estadoespanyoles en territorio catalán”. En efecte, hi ha una clara divisió entre catalans a una banda, i, a l'altre, les tropes armades i civils d'ocupació intencionadament enviades per Madrid/Castilla/Estado-Español des de fa segles i massivament les darreres set o vuit dècades.

3) Acceptant la dada que només el 30% dels actuals “ciudadanos catalanes” som de família catalana, descomptant el percentatge de catalans de família catalana que per raons diverses recolzen (per ara) l'*status quo* de sotmetiment i que hipotèticament situo en el 15% (suggeriments?), quedaríem 25,5% dels actuals “ciudadanos catalanes” que seríem catalans de família catalana partidaris de canviar profundament l'*status quo*. I cal assenyalar que quan Madrid/Castilla/Estado-Español afirma que “Cataluña està dividida en dos mitades”, involuntàriament ressalta la força que té la nostra terra i que tenim el poble català, ja que s'ha traduït en **la voluntària catalanització d'una part important dels nouvinguts**. Imaginant una distribució igualitària i homogènia, aproximadament cada català de família ha catalanitzat un nouvingut no-català. *Pas mal!* I això queda gairebé confirmat perquè el 25,5% de 5,5 milions de votants és 1,40 milions, i el 25,5% dels 4.392.891 de vots emesos és 1,12 milions, quantitat quasi doblada pel nombre de “vots independentistes” que hi ha hagut el 9-N, el 27-S, l'1-O i el 21-D.

4) No hi haurà cap “vuelta a la normalidad” com la que desitja Madrid/Castilla/Estado-Español, ja que els catalans estem perdent la por que ells ens han ficat al cor amb el seus tres segles de domini genocida. Costa adonar-se que portem 12 generacions naixent presoners d'ells a casa nostra, i que [cada dia 185 “ciudadanos catalanes” segueixen morint presos](#) de Madrid/Castilla/Estado-Español. Però aquest cop, gràcies a que [no poden bombardejar-nos](#) i a que creix ràpidament el nombre de catalans que volem recuperar la llibertat (i a que els no-catalans que entenen que els catalans no volem tenir més diners sinó tornar a ser lliures, ens donen suport o com a mínim ens ho respecten), aquest cop [alliberarem la nostra República del Principat de Catalunya](#), que està ocupada de 1714 ençà.

5) Aquest camí de recuperació de la llibertat serà tant més ràpid com menys triguin els dirigents independentistes-processistes actuals en canviar d'orientació, passant de “queixar-se perquè Madrid no vol negociar per poder votar en un referèndum pactat i vinculant” a **afirmar arreu que volem que els ocupants-genocides marxin** i així automàticament recuperar aleshores la continuïtat amb la nostra història de poble lliure. En particular, i posant com exemple aquest text, és important que enlloc d'amagar-la com fan, expliquin a bastament la aquí explicada divisió real que hi ha entre els “ciudadanos catalanes” i, per contrast, revelin que existeix una gran unió entre els catalans. Dit d'un altre manera: cadascun dels [actuals dirigents independentistes-processistes](#) ha de decidir si bé adopta el punt de vista català [d'enllaçar amb els nostres avantpassats](#) i així continuar la nostra història de poble lliure, o si bé es queda enganxat al seu actual punt de vista no-català (castellà?) i es situa clarament en el bàndol enemic.

NOTA: és significatiu que el primer dibuix (el segon és una adaptació) que m'arriba inspirat en les meves explicacions sobre que els catalans estem presos sigui d'algú no-català. Reflexa el molt condicionats que nosaltres estem perquè portar dotze generacions naixent presos fa que [no vegem els barrots](#) degut a que ja formen part del mobiliari familiar. El primer pas per recuperar la llibertat és que ens fem conscients que estem presos. I considero que el factor més important per a que els catalans continuem ignorant la nostra situació real és que l'amaguen els actuals dirigents catalans independentistes-processistes. No serà pas perquè [Madrid/Castilla/Estado-Español, complint la seva obligació](#), no ens mostri (demostrï!) cada dia de mil formes distintes que [manen sobre nosaltres, ens tenen sotmesos](#) i ens fan viure en unes condicions que a ells se'ls hi farien insuportables [si de sobte ells visquessin dotze hores tal com ens fan viure a nosaltres!](#)

ADVERTÈNCIA FINAL:

Per acabar, i per situar adequadament aquest text, vull recordar que des del [punt de vista català](#) que [estic elaborant](#) (ajut!) i que [cal enfortir \(ajut!\)](#), nosaltres no hem de posar a votació res de res, ja que no té cap sentit que nosaltres posem a votació si som una nació i si volem recuperar la llibertat que ens va ser arrabassada el 1714. El que ens correspon fer és afirmar i demostrar, a tothom i a tot arreu: 1) que la nostra terra està ocupada i nosaltres estem presos des de 1714; 2) que estem sent víctimes d'un genocidi per part de Madrid/Castilla/Estado-Español des de fa més de cinc segles; 3) per tant, que tots els nostres Drets Històrics, Drets Humans, Drets del Pobles i Drets del Pobles Indígenes ens són negats des de fa 303 anys, i que som víctimes d'un crim de lesa humanitat; 4) que senzillament volem recuperar la nostra llibertat i els nostres Drets, i que per això hem d'aconseguir que els ocupants marxïn; 5) en quan se'n vagin, automàticament la [República del Principat de Catalunya tornarà a ser lliure i a aparèixer en els mapamundi](#), i recuperarem i actualitzarem [el nostre Dret Català, les nostres Constitucions Catalanes](#) i les nostre Formes pròpies de Govern que, entre altres coses, [garantien la llibertat del poble i la seva immunitat davant de qualsevol autoritat catalana](#), i a més eren [un preventiu perfecte de la corrupció social](#).

Però pels que estan capficats en el punt de vista no-català (i molt probablement castellà) de votar i estan atrapats en "eixamplar la base" per guanyar "referèndums pactats i vinculants", les anteriors consideracions els mostra (demostra?) que s'estan ficant a dins d'un parany del que, en l'improbable cas de sortir-ne, ho farien donant l'espatlla els nostres més de mil anys d'història i negant [els nostres avantpassats](#) de més de 40 generacions. Per tant, cas de sortir-se'n a base de continuar desorientant les aspiracions profundes del poble català, seria una "victòria pírrica" que significaria un pas més -i probablement definitiu, bilíngüisme inclòs- en el genocidi del poble català.

(Per cert, he trobat -referència i text sencer, siusplau!- aquesta frase: "**Als països bàltics només van votar els descendents dels d'abans de 1940. Si ho féssim aquí amb els d'abans de 1936, el resultat seria 95-5**". Els qui ens estan portant repetidament a caure en el parany "votar", com a mínim podrien tenir en compte experiències com aquesta i aplicar-les. I també haurien de deixar de censurar que [el 2014 a Escòcia va haver-hi tupinada](#): un 70% REAL de vots "SÍ" va ser convertit en un 54,4% OFICIAL de "NO").

Catalans i ‘Catalans’

[1714 marca un abans i un després en la Història dels catalans](#). Això queda reflectit de manera evident en els mapamundis: després de segles de ser-hi, el Principat i tota la Nació Catalana vam deixar d’aparèixer-hi (<https://lagotacatalana.wordpress.com/encontradorecibido/>, apartat 10). I considero imprescindible que ens adonem i, encara més, que ens atrevim a reconèixer, les gravíssimes conseqüències que 1714 té sobre la nostra realitat d’avui: no som lliures sinó que la nostra terra està ocupada per Madrid/Castilla/Estado-Español i nosaltres hi estem sotmesos.

De fet, considero que a partir de 1714 no es pot parlar de poble català ja que un poble que no és lliure, no és poble. Per tant, de 1714 ençà tampoc es pot parlar ni de catalans, ni de famílies catalanes, ni de societat catalana, ni de justícia catalana, ni d’ensenyament català, ni d’universitat catalana, ni d’economia catalana, ni d’institucions catalanes en general ni, per tant, en particular de Generalitat catalana o de Parlament català o de lleis i decrets catalans o de qualsevol altra forma d’autogovern català.

Obrim els ulls, siusplau: des de 1714 no existeix res de res de res que sigui autènticament català (sinó ‘català’, com ara explicaré). Amb una única però important excepció: la terra catalana, és a dir, la terra sobre la que els catalans ens vam anar constituint com a poble català (en un procés a precisar molt més), la terra que inevitablement va influir en la nostra formació com a poble diferenciat, i que, malgrat l’esquarterament que ha patit, la continuo considerant la nostra terra catalana i que contribueix enormement a preservar un substrat català sobre el que vivim i ens movem els ‘catalans’... Però tot el que sobre la nostra terra catalana hi ha a partir de 1714 és ‘castellano expandido en estadoespañol e impuesto y aplicado en territorio catalán’, és a dir, és el que a la camarilla-parasitaria-de-Madrid (cpM) li interessa aplicar en terra catalana. I porta més de tres segles fent-ho...

Per posar un exemple: l’actualment anomenat “Tribunal Superior de Justicia de Catalunya” en realitat hauríem de denominar-lo “Tribunal Superior de Justicia Estadoespañola en territorio catalán” ja que el que fa és aplicar un “Derecho Castellano expandido y convertido en derecho estadoespañol, e impuesto en las cuatro provincias catalanes”.

És fonamental entendre això perquè durant set o vuit segles el Dret català, les lleis catalanes, la justícia catalana, les formes de govern catalanes (<https://lagotacatalana.wordpress.com/encontradorecibido/>, apartats 4, 5 i 6) i tot el que fos català NO TENIA RES A VEURE amb el que era castellà sinó que n’era QUALITATIVAMENT DIFERENT. I continua sent-ho... malgrat que, per ara, ho sigui d’una manera subconscient que batega en el cor de cada ‘català’ (ho sigui per família o se’n consideri per decisió pròpia voluntària).

Això fa imprescindible [conèixer com érem els catalans abans de 1714](#), ja que, després de 303 d’ocupació i més de tres segles de genocidi castellano-estadoespañol, els ‘catalans’ actuals molt poc tenim a veure amb [els nostres avantpassats, quan és decisiu que ara ens inspirem en ells](#). Posant com exemple l’autoritat: el concepte català d’autoritat no tenia res a veure ni amb el castellà d’aleshores ni amb el ‘català’ d’ara, ja que l’actual concepte ‘català’ d’autoritat no és altre cosa que el concepte castellà convertit en estadoespañol i que, per tant, ens ha estat inculcat a la força en tant que “estadoespañoles catalanes”. O ‘catalans’.

El concepte català d’autoritat exigia que el Rei i qualsevol autoritat actués de forma tal que es guanyés el respecte dels propis i dels aliens, fins i tot dels que fossin enemics, de manera que tothom podés confiar en ell. Ja un dels primers Usatges, “*Quoniam per iniquum*”, diu que el Príncep, qui encarna la suprema autoritat de l’Estat, ha de ser escrupolós i fidel complidor dels seus

deures “de guisa que tots hòmens, nobles e no nobles, reis i prínceps, e magnats e cavallers, vilans e pagesos, mercers e mercaders, peregrins e vianants, amics e enemics, cristians e sarraïns, jueus e heretges, se puguen en ell fiar e creure”. (Const., Vol. I, llib. 1, tit. 12, us 1).

Doncs bé, per subratllar i recordar avui el pes enorme d’aquell importantíssim abans-i-després, a partir d’ara quan em refereixi als catalans d’abans de 1714 escriuré el gentilici tal qual: catalans, sense cap tipus de cometes; i, en canvi, cada cop que al·ludeixi als catalans posteriors a 1714 i, per tant, també als que ho som actualment, posaré el gentilici entre cometes simples: ‘catalans’.

I els ‘catalans’ només tornarem a ser catalans quan recuperem la llibertat, i per aconseguir-ho cal [establir la continuïtat amb els nostres avantpassats](#) i desempallegar-nos de més de tres segles de domini castellano-estadoespañol. Això implica [superar l’orientació ‘la independència és una qüestió política’](#). Per què? Doncs perquè RECUPERAR LA LLIBERTAT ÉS UNA QÜESTIÓ VITAL. Lògicament, el camí per aconseguir aquest objectiu de sobrevivència i de dignitat comprèn formes polítiques i té conseqüències econòmiques, però NO és ‘una qüestió política’, i encara menys és una ‘qüestió econòmica’. Però, malauradament, aquestes són les imatges que permetem que es doni cap a l’exterior, amagant el fons del “cas dels catalans”: que [érem el poble més lliure d’Europa](#), que la nostra llibertat ens va ser arrabassada el 174 i que ara volem recuperar-la.

Distingir entre catalans i ‘catalans’ té la funció principal de recordar-nos constantment [la nostra condició actual d’estar presos de Madrid/Castilla/Estado-Español](#). I això és decisiu avui en dia ja que la nostra situació, com que dura fa ja més de tres segles, lamentablement ha passat a ser considerada com normal tant pels propis oprimits catalans malgrat ser-ne víctimes com, de manera interessada, pels nostres opressors castellans-estadoespañoles, que en són els beneficiaris. Per aquesta raó ells, a l’hora de la veritat en tot el que té relació a Catalunya, des de l’extrema dreta a l’extrema esquerra passant per tots els centres (inclòs l’“extrem centre”, com deia En Xirinacs, e.p.d.), tots han estat educats en tant que “estadoespañoles” i per això

---ells parlen amb la prepotència i l’autoritarisme en que ho fan, i nosaltres ho permetem... oblidant que ja [“Els Segadors” assevera: “Endarrere aquesta gent tan ufana i tan superba!”](#)

---a ells els hi surt d’una manera fàcil i natural afirmacions que comencen “Si yo fuera catalán...” per després “aconsellar-nos” (comminar-nos a) fer el que els interessa. Els darrers anys, els afeigits són del tipus “... no seria independentista”, “... votaria tal cosa”, “... compliria la Constitución Española de 1978”, “... volvería a la convivencia y a la normalidad”, etc., etc., etc.

---[ells no suportarien viure de sobte 12 hores tal com vivim els ‘catalans’](#), i es revoltarien violentament

---ells troben perfectament lògic que a casa seva no captin cap emissora de ràdio ni cap canal de TV en català (ni en basc ni en gallec, és clar!) i que, en canvi, la majoria de les que captem nosaltres a casa nostra siguin en castellà

---i així *ad infinitum*

I cal fer-ne la llista més completa possible!!!

El problema NOSTRE és que, com a conseqüència de més de tres segles de la seva ocupació genocida, [actualment també a la majoria de ‘catalans’ tot això els hi sembla lògic... encara](#). La meva esperança és que els ‘catalans’ (repeteixo: per família o per elecció) SENTIM que estem presos, i aquesta és l’explicació profunda de la nostra participació (de nou des del 2009) MOLT-MOLT MAJORITÀRIA ([no és cert que hi hagi “divisió en dos blocs gairebé iguals entre els catalans”](#)) a totes les mobilitzacions massives (manifestacions, votacions i altres actes) a que som convocats. I si aconseguim [passar de “SENTIR que estem presos” a “SABER que VOLEM RECUPERAR LA LLIBERTAT I VIURE LLIURES FINS A DE NOU MORIR LLIURES”](#), aquesta vegada res no ens podrà aturar. A això contribueixo amb la distinció catalans-‘catalans’.

I acabo assenyalant un altre possible utilitat complementària d’aquesta distinció: reivindicar la nostra autèntica Història separant el que vam fer els catalans fins a 1714 del que hem fet els

‘catalans’ de 1714 ençà. L’eina és aquesta: tot allò que de dolent ha fet un ‘català’, ho ha fet com a conseqüència del nostre sotmetiment i, per tant, els veritables responsables són ells, els castellans-i-els-seus-assimilats-estadoespanyoles. En canvi, tot allò que de bo ha fet un ‘català’, ha aconseguit fer-ho malgrat estar sotmesos per Madrid/Castilla/Estado-Español i, per tant, reivindicuem el que de català queda dins dels ‘catalans’.

Aquesta distinció qualitativa ja l’he argumentat en el tema de la (suposada, ja que [quantitativa-ment la corrupció a Barcelona no pot sinó ser molt menor](#) que la corrupció a Madrid, atès que Madrid és el centre on “se decide sobre todo el Estado-Español”) “enorme corrupció catalana”, tan utilitzat pels ocupants contra nosaltres. Ja he après i escrit que, per molt que d’entrada ens costi de creure degut al bombardeig mediàtic a que estem sotmesos, [al Principat i a la Nació Catalana no hi havia corrupció social abans de 1714](#). Per tant, la resposta qualitativa a aquests atacs és senzilla: “[Ustedes van portar la corrupció el 1714](#). Quan ara se’n vagin, junt a les seves forces d’ocupació (militars i civils), junt el seu “Derecho Castellano-convertido-en-Derecho-Estadoespañol” (la seva al Principat triplement il·legal “Constitución Española de 1978”; el seu “Estado de Derecho... de derecho de conquista”; la seva concepció de justícia: “Al amigo, trato de amigo; al enemigo, trato de enemigo; y al indiferente, la legislación vigente”; etc.), i [junt la seva corrupció social, no oblidin emportar-se tots els seus alumnes ‘catalans’ corruptes](#), que no passen de ser uns simples deixebles de *Ustedes*, qui, sense cap mena de dubte, en són els catedràtics i campions. Bon vent i barca nova!”.

Ajut per anar aplicant aquesta eina en altres àmbits! Segur que en sortirem enfortits. I emprar aquest i [altres components](#) del [PUNT DE VISTA CATALÀ](#), segur que eixamplaria la nostre base. I, aspecte que és molt important i que MAI mencionen els que tan diuen que es pot “eixamplar la base” proposant mesures que en realitat fan el contrari, com el suïcida bilingüisme, encara considero més segur que aclarir que el que volem no és més diners sinó RECUPERAR LA LLIBERTAT, reduiria molt la seva base. En efecte, qui s’atreveria a afirmar públicament que vol que els catalans continuem sotmesos fins a genocidar-nos? Ni tan sols la majoria dels capitosts de Madrid que estan dirigint el nostre genocidi! I tota la resta o bé ens donaria suport o bé respectaria tots els nostres esforços per tornar a ser lliures...

Lluís Botinas, impulsor de LA GOTA CATALANA

Barcelona, 26 de gener de 2018

Casualitat? Quan he escrit la data m’he adonat que és l’aniversari de l’entrada de les tropes franquistes a Barcelona. Això és conegut. Del que em vaig assabentar no fa gaire i que comparteixo és que Franco va retardar l’entrada per tal de “limpiar la afrenta sufrida con la derrota de las tropas castellanias que asediaban Barcelona y que huyeron en desbandada tras la batalla de Montjuich del 26 de enero de 1641”. Ja que 1939-1641=298, Franco tenia molt present el que havia passat 298 anys abans. Però, ara i aquí, i després de tot un any 2014 de “Commemoració del Tricentari (1714-2014)”, ningú amb veu pública (política, mediàtica, acadèmica, etc.) menciona el 1714. Curiós, oi?

Per cert, el “Reino de Castilla” no va esperar a Franco per venjar-se, i aquest és un exemple més que EL GENOCIDI CATALÀ (<https://lagotacatalana.wordpress.com/encontradorecibido/>, apartat 7) va començar molt abans de 1714. En efecte, Pau Claris (1588-1641), probablement el català més important del segle XVII, moria un mes després, el 27 de febrer del mateix 1641, a conseqüència d’haver estat [enverinat amb aigua tofana \(barreja d’arsènic i varies herbes\) per agents castellans](#).

NOTA: Pel proper 27 de febrer, a les 19:30 h., convoco [una Trobada de LA GOTA CATALANA per Commemorar els 377è aniversari de LA MORT PER ASSASSINAT CASTELLÀ D’EN PAU CLARIS](#). Si alguna persona o entitat ho vol, podem organitzar-ho junts.

I la força de la raó?

Sovint els subcapitostos de Barcelona han argumentat, aparentment en contra dels capitostos de Madrid, que “Nosaltres no volem pas utilitzar la raó de la força!”.

A falta que algú m’ho faci veure diferentment, no considero que aquesta renúncia-no-demanda dels dirigents processistes influeixi gaire sobre la prepotència d’uns dirigents de Madrid/Castilla/ Estado-Español (“[Endarrere aquesta gent, tan ufana i tan superba!](#)”) que saben molt bé que de 1714 ençà són ells els que tenen totalment el monopoli de la força.

Queda per un altre ocasió aclarir el que aquí ningú pregunta als actuals dirigents (com ningú els hi preguntava res que pogués incomodar-los, exemple de la “democràcia d’alta qualitat” imperant): què entenen per “força” quan hi renuncien. Avanço que considero que aquest argument afebleix als catalans ([es sigui català bé per família o bé per elecció voluntària](#)).

Però el més greu és que cap de les vegades en que els he sentit dir que “No volem exercir la raó de la força” no han afegit a continuació el que considero seria el complement lògic “... perquè nosaltres, els catalans, tenim la força de la raó”.

Que no diguin aquesta segona part conseqüència gairebé inevitable de la primera part, per a mi confirma que els nostres dirigents actuals estan imposant a la nostra mobilització massiva una orientació general que ens fa perdre la força de la raó ja que silencien el que considero és la font de la nostra força i el que fa que de nou estiguem dempeus: els nostres més de mil anys d’història com a País/Poble/Nació/Estat Europeu.

I vull subratllar que aquest silenci suïcida el tradueixen en dos eixos centrals:

1) “[Volem la independència, i això és una qüestió política](#) a la que Madrid no contesta políticament”, quan en realitat el que jo vull i considero que els catalans volem, és [RECUPE-RAR LA LLIBERTAT](#). I això [no és només “una qüestió política” sinó que és una qüestió vital](#) i de dignitat que, lògicament, adopta formes polítiques, i que també té conseqüències econòmiques, però que en absolut és simplement “una qüestió política” ni, encara menys, “una qüestió econòmica”;

i 2) “Hem d’elaborar una NOVA Constitució per a una NOVA República Catalana que sigui un NOU Estat d’Europa”, és a dir, TOT NOU quan en realitat nosaltres, gràcies a una trentena de generacions d’avantpassats lliures, som l’únic poble europeu que **ja tenim les nostres Constitucions Catalanes** (que cal començar a aplicar i a actualitzar), que [ja som una República del Principat de Catalunya](#) ocupada, militarment i civil, fa 303 anys (que cal alliberar), i que **som un dels Estats Europeus més antics**, el primer Constitucional i el més poderós durant diversos segles. I, lògicament, **volem tornar a [ser en els mapamundis, com hi érem fins 1714](#)**.

Espero que explicant una escena que he viscut moltes vegades quedi clar que **es tracta de dues orientacions radicalment diferents**: l’orientació oficial és anti-catalana mentre que l’orientació que jo proposo és catalana. L’escena es pot resumir així:

Si jo fos un no-català i el que m'arriba és la imatge que l'enfocament aquí oficial transmet (i que [Madrid, complint la seva obligació](#), lògicament manipula i augmenta titllant-nos a cada moment de “separatistas”, “secesionistas”, “segregacionistas”, “golpistas”, “insurgentes”, “tumultuarios”, “sediciosos”, “rebeldes”, “traidores”, “facciosos”, “insurrectos”, etc.):

“Cuatro provincias españolas, precisamente las más ricas, descontentas con el trato fiscal que reciben, quieren marcharse rompiendo con 550 años de unidad, però Madrid se lo impide no dejándoles ejercer un ‘derecho a decidir’ que resulta que ni siquiera existe en el derecho internacional”,

molt probablement la meva reacció -sobretot si fos una persona solidària o d'esquerres o anti-discriminació o simplement sensible- seria: “Estos catalanes insolidarios... ¡que se fastidien!”, i recolzaria, o com a mínim acceptaria bàsicament, l'actuació de “las autoridades españolas, que defienden la [multisecular convivencia y unión de la Patria común](#)”.

Si jo fos un no-català i el que m'arribés fos la imatge que considero correspon a la realitat profunda que explica les massives mobilitzacions (manifestacions, votacions, concerts,...) del poble català:

“[El pueblo más libre de Europa](#) y que desde el siglo X [hasta 1714](#) fue un país/estado independiente, de nuevo (ya que “[Hay que bombardear Barcelona cada 50 años para mantener Cataluña controlada](#)”) quiere recuperar su libertad restableciendo su [Derecho Catalán](#), sus [Constituciones Catalanas](#) y las Instituciones de [Gobierno Catalanas](#) que ya tenía”,

molt probablement la meva reacció seria de simpatia i o bé recolzaria les mobilitzacions actuals, o bé com a mínim les respectaria. I quedarien aïllats aquells que -en castellà, en català, en anglès o en la llengua que sigui- s'atreuissin a dir el que en realitat ja estan fent: “Queremos que el pueblo catalán siga sometido, espoliarle no sólo riqueza sino todo lo que se deje robar, hasta acabar de terminar con ellos como pueblo diferente, es decir, hasta culminar [el genocidio que les estamos aplicando desde antes de 1714](#)”.

L'orientació catalana que aquí exposo (i que cal explicar de milers de formes distintes i complementàries) és una expressió de la força de la raó.

I aquesta força de la raó permetria no només eixamplar considerablement la nostra base [a partir d'un pal de paller clarament català](#), condició *sine qua non*, sinó que passaria el que mai diuen buscar els dirigents que tan insisteixen en que “cal eixamplar la base” (i que fan concessions genocides, com el bilingüisme, que aconseguen justament el contrari): que simultàniament també es reduiria enormement la base d'ells!

Lògicament, aquesta orientació des del [Punt de Vista Català](#) implicaria també en tots els altres àmbits conductes molt diferents a les que estan tenint els nostres dirigents actuals. Per exemple, en les seves [declaracions defensives](#) davant de “los jueces titulados en Derecho estadoespañol” que formen part de “[los tribunales de justicia castellano/estadoespañola](#)” que apliquen la, a casa nostra, triplement il·legal “Constitución Española de 1978”, important component del “Estado de Derecho de conquista por el Reino de Castilla/España” que patim fa més de tres segles. Però això queda per un altre dia.

Per cert: suggeriments per [enfortir el Punt de Vista Català](#) i fer-ne [altres aplicacions](#)?

Barcelona, 12 de febrer de 2018

Lluís Botinas, impulsor de [LA GOTA CATALANA](#) lagotacatalana@gmail.com

Com defensar la immersió lingüística?

Una observació sobre la (per ara necessària) **defensa de la immersió lingüística**.

Em sembla bé -i jo hi participaria si hi fos- que els presos negociïn amb els seus carcellers condicions de la seva existència com, per exemple, poder tenir cada dia un quart d'hora més de pati. Però el que és fonamental no és aconseguir o no aquest quart d'hora més de pati. El que és fonamental és que la força emprada en aconseguir aquest objectiu legítim i beneficiós, **NO faci que els presos oblidin que estan tancats en una presó les 24 hores del dia, i que el que és decisiu és TORNAR A SER LLIURES L'ABANS POSSIBLE.**

I el problema GREU en primer haver aconseguit fa una trentena d'anys de l'ocupant Madrid/Castilla/Estado-Español la millora "immersió lingüística" i en tenir ara de nou que defensar-la, és que es va fer i que s'està fent [OBLIDANT QUE TOTS ELS CATALANS ESTEM PRESOS DE 1714 ENÇÀ.](#)

Suposo que quan **aviat** (jo tinc 73 anys i [VULL, després de dotze generacions que han nascut preses, TORNAR A VIURE I MORIR LLIURE!](#)) aconseguim [RECUPERAR LA LLIBERTAT](#), automàticament quedarà enterrada la immersió lingüística, oi?

Doncs, si us plau, defensors amb veu pública de la immersió lingüística davant de l'anunci d'un nou atac de part de Madrid/Castilla/Estado-Español: **feu-lo [des del punt de vista català](#)**. I això implica que aquesta defensa **NO** serveixi per a [continuar amagant que tots els catalans estem presos](#) i que [som víctimes d'un genocidi des d'abans de 1714](#), genocidi que, lògicament, inclou en lloc prioritari [l'acció castellano-estadoespanyola permanent per destruir la llengua catalana](#). Així, si no abans, [ja Cristòfor Despuig -Tortosa, 1510-1574- ho denunciava a Los col-loquis de la insigne ciutat de Tortosa, 1557](#)).

La veritat és que em preocupa veure en primera línia de la defensa d'un quart d'hora més de pati [els mateixos dirigents independentistes-processistes](#) que [silencien que estem presos des de 1714](#) i que amb la seva conducta (que inclou dos cops [la falsa proclamació d'un NOVA "República Catalana"](#) quan nosaltres [ja tenim una mil-lenària República del Principat de Catalunya](#)) han contribuït molt recentment de manera [decisiva a que tots els catalans continuem engarjolats](#) a Catalunya per Madrid/Castilla/Estado-Español. De 1977 ençà els-dirigents-autonomistes-després-reciclats-en-independentistes enganyaven parlant d'"autogovern", i després del 155 parlen de "tornar a l'autogovern" quan la prova més clara que en realitat no hem tingut cap autogovern aquest 40 anys -i, en realitat, des de fa 303 anys- és que no hem tornat a aparèixer en els [mapamundis, d'on vam ser esborrats](#) després de [1714, que continua marcant un abans i un després](#).

QUÈ ÉS SER CATALÀ?

Segueixo descobrint [Lluís Maria Xirinacs](#). I ho comparteixo explicant que estic llegint el tercer volum del seu excepcional llibre-testimoni [La traïció dels líders](#), i que, malgrat resulti difícil d'acceptar, CONSIDERO QUE COMPENDRE LA TRAÏCIÓ DELS 70 ÉS DECISIU PER ENTENDRE QUÈ ESTÀ PASSANT ARA.

Avanço aquestes frases (extretes de les conclusions del tercer volum; [aquí trobes juntes en 12 pàgines les conclusions dels tres volums](#), que sumen més de 900 pàgines):

“Els líders polítics volien heretar l'autoritarisme franquista intacte. Se l'han repartit ignominiosament uns quants franquistes i uns quants antifranquistes. (...) Per mantenir-se en el poder, els franquistes han acceptat els antifranquistes com a còmplices, i viceversa. (...) La realitat és que en els anys 70 anàvem creixent en força democràtica i, tot d'una, com he deixat detalladament escrit, els líders antifranquistes retiraren descaradament el peu de l'accelerador de la lluita popular. Per conservar llur poder ja no necessitaven el poble. El desmobilitzaren, l'arraconaren, el castraren amb arts més fines que les del franquisme. (...) En realitat, esdevingueren els pitjors enemics del poble, per tal com havien estat els seus amics i ho continuaven aparentant.

(...)

Qui podria deslliurar-nos de la generació de la dita transició? I qui la podrà substituir, si ells han practicat durant els darrers vint anys ((NOTA LLUÍS: cal recordar que aquestes línies van ser publicades el 1997; ara probablement diria “els darrers quaranta-un anys”)), igual que el general Franco, una política de terra calcinada per a tot allò que pogués significar la més mínima expressió de voluntat popular?

(...)

Amic lector, no vull acabar aquest llibre com manen les ordenances. Em limito a suspendre'l de mode intencionadament sobtat. Resta ben obert. En algunes coses et podria servir de manual de reflexió i d'acció. Es va perdre una prometedora collita. Preparem-nos per a la següent. Agafa tu aquesta crònica i continua-la amb la teva pròpia vida.”.

Sí, gràcies amic Lluís Maria per deixar-nos aquesta importantíssima eina alliberadora a la que una persona tan genial com tu vas dedicar (conscientment i intencionada, no pot ser d'altra manera) molts anys (sis? set? més?) de la teva vida a escriure-la com una especial contribució teva més a [“deixar de viure en uns Països Catalans ocupats des de fa segles”](#).

En aquest sentit, i per contribuir a que no es perdi l'actual prometedora collita, convido a respondre a una pregunta cabdal que em va inspirar trobar-me a les pàgines 205-206 del volum II, *Una pedregada seca* (juliol 1976 – juny 1977), de [La traïció dels líders](#), aquestes dues frases:

“Els polítics nostrats demostraren en la pràctica no tenir cap sentit de la sobirania nacional. (...) no tenien ni la més mínima idea de la responsabilitat que comporta ésser català.”.

Em vaig preguntar: **I quina és “la responsabilitat que comporta ésser català”?** I també que per poder respondre adequadament, cal primer contestar a **QUÈ ÉS SER CATALÀ?**

I trobo que contestar adequadament a **QUÈ ÉS SER CATALÀ?** ens ajudarà a aprofundir de manera qualitativa la resposta a la [pregunta també cabdal que vaig compartir el 9 de novembre](#) com a conseqüència d'haver-me trobat a la pàgina 136 del volum I, *La sembra laboriosa* (gener 1971-juny 1976), aquesta frase: **“(…) Des del punt de vista català, que és el que ens interessa en aquest llibre, (...)”**. La pregunta era... i és: **[QUIN ÉS EL PUNT DE VISTA CATALÀ?](#)**, qüestió a la que ja he dedicat una desena de texts des del mencionat 9 de novembre: **[Ja tenim la REPÚBLICA DEL PRINCIPAT DE CATALUNYA](#), [“Som una nació”](#). [Sí, però... quina?](#), [Els catalans estem presos. Alliberem-nos!](#), [A Brussel·les per canviar qualitativament la situació](#), [Davant del 21-D](#), [Desitjos catalans i propostes per Nadal i Any Nou](#), [Estem dividits els catalans?](#), [Catalans i ‘Catalans’](#), [I la força de la raó?](#), [Com defensar la immersió lingüística?](#),...**

Però amb aquesta nova cita del segon volum de Xirinacs, comprenc que **per poder precisar més QUIN ÉS EL PUNT DE VISTA CATALÀ cal que sapiguem QUÈ ÉS SER CATALÀ?** Si no, resulta que [també són catalans els ocupants](#) (ocupants [tan militars com civils](#)) de Catalunya, és a dir, [els nostres genocides](#), siguin o no conscients [que estan executant aquesta destrucció](#).

Convido **A FER APORTACIONS** a aquesta decisiva clarificació! I moltes gràcies per enviar-me'n còpia!

Enfrontaments que amaguen la veritat

Cal entrenar-nos en comprendre que la immensa majoria de debats, de disputes, de confrontacions, de divergències, de baralles i picabaralles, d'escissions, de gestos o de declaracions aparentment radicals i arriscades, d'oposicions, etc. que ens ofereixen els actors polítics '[catalans](#)' (el MH President Artur Mas *dixit* això d'actors) i no-catalans, i que transmeten abundantment els anomenats "mitjans de comunicació", en realitat estableixen uns enfrontaments (tertúlies incloses) que només són cortines de fum llençades per amagar el que és realment important. Es tracta de formes molt més subtils que la prohibició frontal d'impeidir que sapiquem la veritat o quines són les qüestions cabdals, i que aleshores puguem prendre decisions encertades per actuar adequadament cara a alliberar-nos de Madrid/Castilla/Estado-Español.

Sense entrar en gaires detalls per no allargar... i perquè ja són difosos per TV3, RAC1, Vilaweb, etc., i debatuts aferrissadament pels tertulians, vet aquí alguns exemples recents:

***Aplaudir o criticar el discurs mencionant "els presos polítics a Madrid" del MH President Roger Torrent a la sessió solemne a l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Barcelona (ICAB).**

AMAGA: que tots els '[catalans](#)' som presos a Catalunya. Més exactament: que [de 1714 ençà](#) tots els '[catalans](#)' som no només presos polítics sinó presos nacionals, és a dir, som presos en territori català pel fet de ser catalans. I amaga encara més que això és tan sols un aspecte dels moltíssims que té [el genocidi](#) que patim en mans de Madrid/Castilla/Estado-Español des de molt abans de 1714.

A més, amaga que tan els que van marxar protestant com els que es van quedar aplaudint, com també tots els membres de l'ICAB no presents, han estudiat Dret Castellà, s'han graduat i doctoral segons els programes dissenyats a Madrid, i exerceixen segons el Dret Castellà, que és el que fa 303 anys s'ensenya a les universitats de Barcelona i de tota Catalunya. Tots s'han format en "Derecho Castellano convertido en Derecho Español". Uns i altres ignoren totalment [el Dret Català](#) i el seu [fonament: que el vam generar el poble català amb els nostres costums](#), i que el vam anar [actualitzant constantment per la permanent evolució del nostre dia a dia de la vida col·lectiva durant més de set segles](#). El nostre Dret Català (del poble a l'autoritat) no té res a veure amb el Dret Castellà ("El Rey es la ley") [imposat a partir de 1714](#) com "Derecho Español". Quan tots aquí actualment diuen com a Madrid que "Les lleis són per complir-les" ignoren que això és cert en Dret castellà (la llei està per sobre de la justícia), mentre que [en Dret Català les lleis són per contribuir a fer justícia, i si no hi contribueixen, no s'han de complir \(la justícia està per sobre de la llei\)](#). A més, en Dret Català, totes les lleis que ens han estat aplicades des del primer 11 de setembre són il·legals a la nostra terra senzillament perquè cap de les lleis que hem patit i que patim ha sigut paccionada a les Corts Catalanes.

***Si és millor anar o no a declarar, i si declarar o exercir el dret a no declarar.**

AMAGA: Que [fins 1714 cap català no podia perdre la llibertat sinó per sentència ferma donada dins del mateix territori pels jutges i per les lleis del Principat. I cap causa podia sortir de Catalunya, ni podia executar-se sentència de tribunal foraster](#). I resulta especialment..... (((cadascú pot posar l'expressió que consideri més adient))) que els mateixos dirigents polítics i socials '[catalans](#)' que [han simulat](#) (o "simbolitzat", segons la locució de moda) la independència de Catalunya respecte de l'Estado-Español, escoltin

i obeeixin l'ordre dels capgrossos del "Poder Judicial" del país del que s'han independitzat, s'acomiadin dels seus fills i de la resta de família, omplin maletes i viatgin 600 Km. per anar-se a [fer empresonar](#). I que, a sobre, declarin repetidament davant dels "jueces de la justicia española (que ja haurien de saber que "la justicia española" consisteix en "Al amigo, trato de amigo; al enemigo, trato de enemigo; y al indiferente, la legislación vigente") que volent "separar o secesionar o independizar" el país ocupat, no pretenien fer, no feien i no han fet pas -Déu me'n guard!- res d'il·legal... ¡respecte de la legalitat imposada pel país ocupant des de fa més de tres segles! Ni el guionista més imaginatiu!!!

***Obediència o desobediència.**

AMAGA: Que uns obeeixen i els altres desobeeixen unes lleis o convocatòries o... donades pels nostres ocupants, que no tenen cap legitimitat a casa nostra.

***A favor o en contra de rebre o de no rebre al Rey-Felipe-VI-de-Madrid/Castilla/Estado-Español en la visita a Barcelona pel WMC.**

***Creuar o trencar o guillotinar fotos del Rey-Felipe-VI.**

AMAGA: Que el Rey-Felipe-VI és el cap d'estat [d'una potència estrangera enemiga invasora](#) que té ocupada la nostra terra i que ens té a tots els '[catalans](#)' presos a casa nostra [de 1714 ençà i que ens està genocidant des de molt abans](#), i que, amb tot el respecte degut a un enemic que té el monopoli de la raó de la força, li hem d'explicar i fer veure de mil formes diferents que volem que se'n vagi de la nostra terra amb totes les seves tropes militars i civils d'ocupació. Ningú pot veure ofensa o insolència en que vulguem tornar a ser lliures. Obliguem als que tenen la pràctica diària des de fa 303 anys de tenir-nos sotmesos, a que ho reconeixin i ho afirmen -i fins i tot ho exhibeixin [ufans i superbs](#), si volen- obertament.

***Lamentar que en el seu discurs del 3-O, el Rey-Felipe-VI no fos neutral entre els diferents pobles de la España plurinacional.**

***Dir el MH President de la Generalitat Carles Puigdemont que el Rey-Felipe-VI només serà benvingut a la República Catalana si demana disculpes pel seu discurs del 3-O, perquè no va complir el seu rol constitucional.**

AMAGA: Que el simple fet d'haver-se posat un nom (falsament) dinàstic que reivindica la continuïtat amb Felipe-V-de-Castilla ja anunciava clarament la seva plena disposició a perllongar tot el possible [un Estado-Español que és presó de nacions i genocida de pobles](#).

***Atacar o defensar la Immersió lingüística.**

AMAGA: Que si no estiguéssim sotmesos des de 1714, la [República del Principat de Catalunya](#) alliberada seria [la major defensa possible de la nostra llengua](#), l'única oficial (més l'aranès, és clar).

***Creuar banderes estadoespanyolas.**

AMAGA: Que malgrat diguin que "España es de matriz castellana", els colors del "Reino de Castilla" només van estar 8 anys (1931-39) a la bandera de la II República Espanyola (per cert, [enemiga ferotge de la República Catalana](#), proclamada a [Barcelona com Estat independent el 13 d'abril de 1931](#) abans que a [Madrid -a remolc i per tal de tornar-nos a la cleda- proclamessin la II República Espanyola](#)). Quan en el procés a partir de 1714 de construcció de l'Estado-Español destruint l'Estat Català, Madrid/Castilla es planteja tenir una bandera pròpia, acabant espoliant-nos els nostres colors, trampa amb la que la bandera catalana que estava arreu en els mapamundis passa a ser "la bandera espanyola".

***Unilateralitat o bilateralitat en proclamar i implementar la NOVA República Catalana i així obrir un procés d'elaboració d'una NOVA Constitució (que només podria ser de Derecho-Castellano-escrito-en-catalán) per esdevenir un NOU Estat europeu.**

AMAGA: Que [ja tenim les nostres Constitucions Catalanes](#) (aquestes [sí que de Dret Català](#)) columna vertebral de la [República del Principat de Catalunya](#) (pal de paller de la [Nació Catalana](#)) que està ocupada per tropes militars i per tropes civils des de 1714. Proposar al poble català mobilitzar-se per aconseguir totes aquestes NOVETATS significa donar l'esquena [als nostres més de mil anys d'existència](#), que és [justament la font de la nostra força](#). Renunciar a [la força de la raó](#) és senzillament anti-català i fa el joc a Madrid/Castilla/Estado-Español ja que converteix el que és una actuació per alliberar-nos dels ocupants, en un acte de

sedició i rebel·lia per “romper la unidad de España”. Que l’”Estado-Español” es trenqui degut a que nosaltres tornem a ser lliures només mostra i demostra, a ulls de tothom i arreu, que l’Estado-Español es va construir a sobre nostre.

*.....

AMAGA:.....

Envieu-me més exemples, siusplau!!!

Tot això, i molt més, forma part d’anar elaborant i enfortint [EL PUNT DE VISTA CATALÀ](#), que és imprescindible per actuar avui adequadament (enlloc d’actuar des d’un punt de vista no-català i amb tota probabilitat des d’un punt de vista castellà o castellano-estadoespañol). L’exemple més actual és que **des d’un punt de vista català, nosaltres NO hem de posar pas a votació si [som una nació](#), ni tampoc SI [VOLEM TORNAR A SER LLIURES](#).**

Des el Punt de Vista Català, nosaltres hem d’atrevir-nos, primer, a reconèixer, i després a explicar (a tothom i arreu, sí) contundentment i documentada que de 1714 ençà la nostra terra està ocupada i nosaltres som presos, que som víctimes d’un [genocidi castellano-estadoespañol des de molt abans de 1714](#), i que [NO estem dividits, ans el contrari](#). I tot canviarà a partir d’aquest “simple” acte d’afirmació en la continuïtat dels nostres avantpassats. I tot es reordenarà per cercles (més o menys) concèntrics [entorn al pal de paller](#) que estem construint amb aquest QUÈ, amb aquest contingut. I inevitablement aniran sorgint els COM, QUI, ON, QUAN, QUANT, etc.

Considero molt-molt-molt decisiu comprendre pregonament que **a mig i llarg termini (i podríem discutir si fins i tot a curt, si no s’entén “curt” com “immediat”) és molt més important, potent, atractiu, seductor, fort, eficaç, etc., [un QUÈ des del Punt de Vista Català](#) que tots els COM, QUI, ON, QUAN, QUANT, etc. que s’estan practicant actualment i que arrosseguen dos milions o més de persones catalanes (per família o per elecció) però que deriven d’un punt de vista NO-català.**

Recomano un senzill doble exercici:

1.-canviar el vocabulari [adoptant el Punt de Vista Català](#): “[independència](#)” per “[tornar a ser lliures](#)”, “[marxem](#)” per “[que marxin](#)”, “[nou](#)” per “[mil·lenari](#)”, “[votar](#)” per “[fora l’ocupant](#) i ja comencem immediatament a aplicar el que és nostre” -o, més, tècnicament, “[devolució \(la “devolution” en anglès\)](#) dels [Drets Històrics](#)”, “[unionistes](#)” per “[ocupants](#)”, “[constitucionalistes](#)” per “[genocides](#)”, “[convivència](#)” per “[sotmetiment](#)”, “[normalitat](#)” per “[opressió secular](#)”, etc.

i 2.-posar a cada substantiu l’adjectiu bé “català” o bé “castellà”, corresponent: [Dret? Sí, però Dret Català o Dret Castellà? Justícia? Sí, però Justícia Catalana o Justicia Castellana? Estat? Sí, bé, però l’Estat Català o l’Estat Castellà/Estado-Español? Constitució? Sí, però les Constitucions Catalanes o la Constitució Española de 1978?](#) Etc.

NOTA IMPORTANT: aquesta adjectivació NO es pot aplicar a “Estado de Derecho” ja que he arribat a la conclusió que mentre “Estado de Derecho” quadra molt bé amb la visió vertical absolutista del Dret Castellà, en Dret Català no té sentit parlar de “Estat de Dret”. I de fet, fins ara no he trobat mai aquesta expressió. Considero és molt més adient que utilitzem una expressió que (a falta d’una millor, i mentre no en trobi una ja feta més adequada) m’he inventat com que nosaltres érem “un Dret que es dota d’un Estat” (i que té el seu paral·lel en afirmar que [el Principat era una NACIÓ-estat](#) (és a dir, una NACIÓ que es dota d’un estat) mentre que, contràriament, després, a partir del segle XVII i en particular els castellans a partir de 1714, volen construir el que no ha sigut i que ja s’està mostrant que mai no serà: un ESTAT-nació (és a dir, un ESTAT malda per construir una nació a base de reprimir i d’assimilar pobles sotmesos).

Veureu que les argumentacions i les confrontacions es reordenen de forma absolutament diferent que mostra de manera diàfana que [els castellanos-estadoespañoles no tenen cap altre argument que “el derecho de conquista”](#) ni cap altre força que la força bruta. En canvi, [nosaltres tenim una imparable força de la raó...](#) que, per raons a aclarir, els nostres líders actuals NO utilitzen.

Així ho veig actualment, i així ho comparteixo amb tu. **Gràcies per permetre'm-ho!**

Barcelona, 27 de febrer de 2018 Lluís Botinas <https://lagotacatalana.cat> lagotacatalana@gmail.com

M'OPOSO A QUE JORDI SÁNCHEZ SIGUI PRESIDENT DE LA GENERALITAT

Fins avui mai no havia fet res d'especial en relació a la designació d'un President de la "Generalitat de la Comunidad Autónoma de Cataluña". M'havia limitat a abstenir-me durant més de 20 anys, i a anar a votar alguna de les "candidatures independentistes" en les darreres ocasions. Ara, com que proposo un canvi radical d'orientació aplicant [el Punt de Vista Català](#) que nosaltres NO hem de posar res a votació sinó [plantejar i aconseguir que l'invasor Madrid/Castilla/Estado-Español se'n vagi de la nostra terra](#), això exigeix un canvi d'actitud que m'implica intervenir moltíssim més, ja que sóc un dels que fem un pas endavant per assumir responsabilitats.

I mentre acabo el text que estic escrivint sobre que **cap dels actuals dirigents (inclosos els de la CUP) mereix continuar dirigint-nos**, i donat que el nom que ara més circula com a possible President és En [JORDI SÁNCHEZ](#), vull prendre posició pública **en contra del seu nomenament**.

A més de l'oposició conseqüència de que, com a principal "líder social de masses", comparteix, en la part alíquota però important que li correspon, la responsabilitat del que ha passat i del que està passant, i que detallaré en el text que estic escrivint, la meua oposició a Jordi Sánchez deriva, cronològicament, de tres fets, reforçant molt el tercer els dos primers (i n'hi ha molts més en els que no entro perquè ja estan circulant... alguns, com a mínim: com va prosseguir la seva "carrera" que ja assenyalava Xirinacs el 1994; doble presidència consecutiva del trampolí ANC malgrat no quedar primer; etc.):

1) UN CONTACTE MEU AMB JORDI SÁNCHEZ A TRAVÉS D'UN INTERMEDIARI

El març del 2016 vaig ser invitat, com impulsor de LA GOTA CATALANA, a assistir a la reunió de la Sectorial de Jubilats de l'ANC. Quan proposo que, donat que nosaltres ja vam ser Estat Europeu fins 1714, l'ANC reivindicui "Catalunya, **DE** nou Estat d'Europa" en lloc de "Catalunya, nou Estat d'Europa", el responsable de la Sectorial salta content dient: "Molt bona idea! Ara mateix li dic En Jordi Sánchez -mira, ho escric davant teu-, i abans d'acabar la reunió ja tindrem la seva resposta!". Però... no va arribar cap resposta. Es més: malgrat que mitja dotzena de la quinzena de jubilats presents em van comprar material de LA GOTA CATALANA i la resta van agafar els fulls que havia portat, i que el responsable va dir davant de tothom que m'invitarien a les properes reunions, no vaig rebre resposta als diversos recordatoris que vaig haver d'escriure al responsable. Senzillament em van curtcircuitar.

2) UN CONTACTE MEU AMB JORDI SÁNCHEZ DIRECTE

Des de feia 15 anys, l'associació [GENT DE LA TERRA](#) organitzava cada 11 de setembre una "Mostra d'entitats dels Països Catalans" des de l'Arc de Triomf i per Passeig de Lluís Companys fins al Parc de la Ciutadella. Doncs bé, el 2016, amb una prepotència inacceptable, l'ANC va decidir que pels seus actes de l'11S ocupava tota aquella zona i que la Mostra es celebrés en un altre lloc. Després de nombroses expressions de rebuig, i quan ja molts dels participants d'anys anterior havien canviat els seus plans de sobrevida, pocs dies abans de l'11 va arribar una carta de l'ANC convocant a una reunió. En Jordi Sánchez va demanar disculpes i va oferir, com a compensació als assistents, poder tenir gratuïtament encara un lloc a la part dels Jutjats. Va deixar la continuació de la reunió en mans de col·laboradors. Però jo vaig decidir anar a parlar amb ell. Em va mirar diverses vegades mentre ell parlava i donava instruccions a una rotllana de persones (suposo) totes conegudes. Al acabar, i malgrat que havia quedat claríssim que jo m'esperava per parlar amb ell, es va girar per marxar. (Jo, en una situació similar, hagués mostrat interès precisament per la persona desconeguda). Vaig dir el seu nom, i al mirar-me em va dir que tenia presa. Després de ràpidament demanar-li que possessin en el centre la llibertat de Catalunya i que millor proposar "Catalunya, **DE** nou estat d'Europa", li vaig deixar diversos quaderns i documentació que ell havia vist perfectament que jo preparava sobre una taula mentre l'esperava. Em va dir: "No pretendràs que em llegeixi tot això aquests dies!". Li vaig contestar: "Ja suposo que estàs molt enfeinat amb l'11S, però sí m'agradaria saber la teua opinió i parlar-ne després". Doncs bé, divuit mesos més tard, encara l'espero...

I 3) EL QUE VA ESCRIBRE XIRINACS SOBRE JORDI SÁNCHEZ EN [LA TRAÏCIÓ DELS LÍDERS](#) (i que ja vaig publicar [ahir](#)) NOTA PRÈVIA: En el moment de publicar aquesta valoració l'any 1994, Lluís Maria Xirinacs (Barcelona, 1932 - Ogassa, Girona, [11 d'agost de 2007](#)) ja tenia 62 anys, i [Jordi Sánchez](#) (Barcelona, 1964) només tenia 30 anys... però ja s'havia guanyat un petit lloc propi al llibre!

"Jordi Sánchez, que seguí la petja de (((Àngel))) Colom (((i Colom))) dins la Crida fins a ocupar-ne la cúspide a l'ombra d'aquest, arribaria finalment -com, en efecte, ha succeït en 1992- a dissoldre la Crida ell mateix contra el parer de molts. Sánchez després no ha dubtat en articles de premsa a dedicar la crítica més despietada a tota acció de base, especialment a l'actuació de l'*Assemblea d'unitat popular dels Països Catalans* acabada de crear. La considera anacrònica i ineficaç. Que la dreta, per exemple Manuel Ortínez, consideri el poble un destorb ineficaç és comprensible, però que gent esquerrana de sempre digui la mateixa cosa, em fa pensar que aquesta gent han basculat cap a la dreta o s'ha enlluernat pels exemples de connexió esquerrana amb el poder. Fer partit és democràcia. Però tallar les arrels per on ha de pujar la saba democràtica de la base és radicalment antidemocràtic".

Final de la pàgina 85 i començament de la 86 d'*Una pedregada seca (juliol 1976-juny 1977)*, segon volum, publicat l'abril de 1994, de la importantíssima, extensa (unes 900 pàgines) i reveladora trilogia [La traïció dels líders](#) (Vol. I: *La sembra laboriosa (gener 1971-juny 1976)*, publicat l'abril de 1993, i Vol. III: *La collita perduda (juliol 1977-12 gener 1994)*, publicat l'abril de 1997), de [LLUÍS MARIA XIRINACS](#).

Igualtat homes - dones

AL PRINCIPAT, IGUALTAT HOMES – DONES.

I AVIAT, UN ALTRE COP!

“El nostre dret parteix de la idea de la llibertat. Basada al seu torn en la idea de la plena autonomia dels homes i les dones (un altre particularitat del nostre dret és la igualtat dels dos sexes) un cop arribats a la majoria d’edat”.

Pàgina 228 de [Què cal saber del dret català](#), capítol sisè del llibre de **FERRAN SOLDEVILA** (1894-1971) [Què cal saber de Catalunya](#) (1968).

Malgrat el poc que encara conec [Com érem els catalanes d’abans de 1714](#), considero que també per acabar amb “les desigualtats entre homes i dones” que [els castellans ens van imposar](#) (com [la corrupció social](#)) a [partir de 1714](#), el millor que podem fer els ‘catalans’ actuals és [inspirar-nos en nostres avantpassats per actuar adequadament ara](#), és a dir, en els [catalans-sense-cometes-simples](#) de fa més [-fins i tot molt més-](#) de [303 anys](#).

Justament perquè [érem el poble més lliure d’Europa](#), encara [estem dempeus](#). I si posem [en el centre de les nostres enormes mobilitzacions](#) que [VOLEM RECUPERAR LA LLIBERTAT](#), [aviat ho tornarem a ser!](#)

Barcelona, 8 de març de 2018

Lluís Botinas, impulsor de [LA GOTA CATALANA](#)

Igualtat homes–dones ???

Però... si nosaltres ja la teníem !!!

Pels catalans, la igualtat homes–dones no és quelcom a aconseguir sinó a recuperar.

Com és a recuperar la nostra llibertat. O la corrupció zero.

O com ser DE NOU un estat europeu independent i TORNAR a estar en els mapamundis.

“El nostre dret parteix de la idea de la llibertat. Basada al seu torn en la idea de la plena autonomia dels homes i les dones (un altre particularitat del nostre dret és la igualtat dels dos sexes) un cop arribats a la majoria d’edat”

Pàgina 228 de [Què cal saber del dret català](#), capítol sisè del llibre de [FERRAN SOLDEVILA \(1894-1971\) Què cal saber de Catalunya](#) (1968)

Malgrat el poc que encara sé sobre [Com érem els catalanes d’abans de 1714](#), considero que també “per acabar amb les desigualtats i les discriminacions entre homes i dones” que a [partir de 1714 ens van imposar els castellans](#) (com ens van imposar [la corrupció social](#) que ara tan utilitzen contra nosaltres), el millor que podem fer els ‘catalans’ actuals és [inspirar-nos en els nostres avantpassats per actuar adequadament ara](#), és a dir, inspirar-nos en els [catalans \(catalans-sense-cometes-simples\)](#) de fa més [-fins i tot molt més-](#) de [303 anys](#).

I malgrat no tenir ara les referències (moltes gràcies si algú me les fa arribar!), en relació al que acabo d’escriure vull mencionar dos llibres dels que he sentit parlar i que il·lustren la bona situació social de la dona a Catalunya fins 1714, i que era molt-molt-molt diferent de la que la dona tenia a Castella.

Un és el primer llibre escrit en el món sobre el joc dels escacs-amb-Dama. Resulta que en els llibres de la Índia sobre escacs no existia la figura de la Dama. Doncs bé, el primer llibre d’escacs que inclou el determinant paper que a partir d’aleshores té la Dama, va ser escrit en català per un valencià. I em sembla molt probable que, anàlogament a que la llei catalana era el costum del poble escrit i era per preservar-li la llibertat, aquesta “innovació” va ser simplement el reflex de la forta situació real, i de l’important pes social,

que tenia la dona en la societat catalana. (Sembla ser que) En cap altre poble europeu fins aleshores se'ls havia ocorregut donar tant de pes a la figura femenina...

I el segon llibre que vull mencionar, me'l va comentar un conegut que acabava de tornar de França i havia comprat un llibre en francès sobre l'erotisme. La introducció feia una breu història de l'erotisme i explicava que el primer llibre a Europa sobre erotisme havia estat escrit en català, i que uns anys després n'havia sortit un altre en castellà. Però hi havia una diferència molt significativa en l'enfocament dels dos llibres: mentre que el títol del llibre català era del tipus "*Del plaer entre l'home i la dona*", el títol del llibre castellà era de l'estil "*Del uso placentero de la mujer*".

I, a més, ara recordo que en una conferència vaig escoltar que durant alguns segles, després dels festivals de joglars i trobadors, les dones occitanes i catalanes es disputaven i escollien quin home dels que hi havien participat s'emportaven... a cantar i a jugar.

Tot això em fa llençar aquesta HIPÒTESI (per tant, com tota hipòtesi, pendent de confirmació o de refutació): mentre al Principat i a la Nació Catalana les dones anaven vestides de blanc, al Reino de Castilla les dones vestien de negre. Moltes gràcies si algú...

En qualsevol cas, els sens dubte enfosquidors canvis imposats brutalment pels exèrcits castellans (quedi clar que a remolc de les tropes franceses) a partir de 1714 fent-nos [passar de catalans a 'catalans'](#), són un exemple més del que [cal per fi atrevir-se](#) a anomenar [EL GENOCIDI CATALÀ](#).

I cada vegada em sembla més clar que:

---Per a que [els 'catalans' tornem a ser catalans](#), no serveixen -ans tot el contrari: són un obstacle frontal a enderrocar- les propostes que els partits autonomistes-recicllats-en-processistes han anat imposant al més dels dos milions de 'catalans' (bé **per família** o bé **per decisió voluntària**) que ens estem mobilitzant molt massivament a partir del 10 de juny de 2010. Aquell dia els manifestants van agafar per sorpresa a tots els partits autonomistes i entitats convocants al cridar senzillament i directa "IN-INDE-INDEPENDÈNCIA JA!" en lloc de demanar "Pacte fiscal!", "Retallades, NO!" i altres consignes autonomistes per l'estil. I ho van fer amb una força tal, que els serveis de seguretat van haver de protegir al President Montilla i als seus consellers, i emportar-se'ls precipitadament.

---En efecte, tota orientació que sigui del tipus: "Cal actuar per fer pressió a fi d'aconseguir negociar amb Madrid poder exercir el dret a decidir mitjançant un referèndum pactat i vinculant que, guanyant-lo, ens permeti ser independents i així podrem construir una Catalunya més lliure, més avançada, més culta, més rica i millor"

((**NOTA:** Per cert, ¿algú ha sentit mai un partit dels ocupants-i-col·laboracionistes-directes que proposi "una Catalunya menys lliure, menys avançada, menys culta, més pobra i pitjor"?))), només pot ser **en contra** de recuperar la llibertat del poble català. I això queda demostrat per un fet molt senzill però decisiu: els mateixos partits i "mitjans de comunicació" independentistes-processistes, tan els grans com els petits, que han demanat i segueixen demanant acordar amb Madrid "Un referèndum com a Escòcia", HAN SILENCIAT ABSOLUTAMENT que el 2014 els escocesos van perdre el referèndum escocès posat com exemplar "referèndum pactat amb Londres i vinculant" degut a que [a Escòcia va haver-hi tupinada](#), és a dir, frau electoral. En efecte, un 70% REAL de vots "SÍ" va ser enganyosament convertit en un 54,5% OFICIAL de vots "NO". Les múltiples protestes populars que van haver-hi, van ser silenciades pel SNP (Partit Nacional Escocès) i pels "mitjans de comunicació independentistes" escocesos, còmplices necessaris per poder-se fer la tupinada... i que estan estretament relacionats amb els partits i "mitjans de comunicació" independentistes, grans i petits, d'aquí.

---Al revés que pels castellans, pels 'catalans' això de "millorar", d'"avançar", de "prosperar", de "ser més lliures", d'"aconseguir la igualtat home-dona", etc., NO significa inventar-se quelcom de nou SINÓ recuperar el que ja teníem durant segles i simplement actualitzar-ho, i per això cal re-enllaçar amb el nostre passat, és a dir, amb els [catalans d'abans de 1714](#). Com a mínim, i fins ara, no he trobat un model occidental

millor en el que els 'catalans' actuals puguem inspirar-nos. I tenim l'enorme avantatge que malgrat més de 303 anys de genocidi, quelcom d'allò que érem ens queda en el nostre interior personal, perviu en el cor, en el record i en el subconscient de cada català. I queda també en la nostra memòria històrica catalana col·lectiva. I aquesta és la raó de fons que explica que tornem a estar dempeus!

---Encara que a la nostra tri-secularment imposada baixa autoestima li sembli impossible, nosaltres NO hem d'inventar res de nou ni copiar res d'altres pobles occidentals, SINÓ [restablir la continuïtat amb els nostres avantpassats](#), recuperar [el que ja teníem](#) i, d'acord amb [l'esperit jurídic i social comunitari català, actualitzar-ho en la pràctica diària col·lectiva](#). Per aconseguir-ho, de seguida hauríem de començar a aplicar tot el possible, AQUÍ I ARA, [el nostre Dret Català, les nostres Constitucions Catalanes i les formes de Govern Catalanes](#). Cadascú de nosaltres, SENSE ESPERAR EL PERMÍS DE NINGÚ (certament, TOT DEPÈN DE NOSALTRES... però NO de la manera com fins ara s'ha dit i s'ha fet), en quan ho entengui bé pot individualment començar a retornar de 'català' a català, i així anar creant les condicions per a que sigui tot el poble el que aviat passi de POBLE 'CATALÀ' a POBLE CATALÀ.

---Actualment, desenes de milers d'independentistes afirmen que s'ha de consolidar la NOVA República Catalana que consideren que el President Puigdemont i els demés (encara) dirigents van proclamar l'octubre passat... malgrat que molts dels suposats proclamadors ja han declarat (això sí, molt educadament i en castellà, per a no posar-los nerviosos, no fos que es possessin encara més "ufans i superbs") davant dels jutges castellans del "Tribunal Supremo" i de la "Audiencia Nacional" de l' "Estado-extranjero-enemigo-invasor-y-aun-ocupante" del que suposadament havien dirigit la independització unes setmanes abans, que en realitat no van proclamar res de res, i que tot va ser simbòlic.

---Desenes de milers d'independentistes diuen: "Sóc republicà i hem de fer República" referint-se a "allò" que van fer confusament en el Parlament el 27 d'octubre els que, per decisió individual (((NOTA com membre que vaig ser del Buró Polític d'un petit partit d'extrema esquerra a la clandestinitat: els membres d'un suposat Govern que suposadament han declarat una suposada NOVA República Catalana suposadament trencant amb l'Estado-Español del que suposadament volien separar-se, són com a mínim **uns irresponsables absoluts** al, entre altres "coses", ser incapaços de fer ni una sola reunió del suposat Govern del suposat NOU Estat "República Catalana" que suposadament acaben d'independitzar, "reunió històrica" en la que col·legiadament com a mínim haurien d'haver: 1) llençat al poble català i a tot el món una "Proclamació formal de la NOVA República Catalana", acompanyada d'ordres de publicar-la en el DOGC; de baixar immediatament la "bandera espanyola"; etc.; 2) fet una "Declaració" també formal convidant a tots els Estats del Món al ràpid reconeixement de la nounata "República Catalana"; 3) redactat un "Primer (i Darrer) Acord del Govern de la NOVA República Catalana" donant al "seu poble català ja independitzat" instruccions sobre "com actuar per continuar fent República Catalana independent"; i 4) decidit estratègicament què era el més beneficiós pel poble de la NOVA República Catalana que fes cadascú dels membres del Govern a l'hora de deixar de ser "Govern de la República Catalana". Si s'hagués fet quelcom una mica responsable i planificat, a mi em sembla clar, per exemple, que el lloc on anar el que durant dos anys havia estat el "Conseller d'Afers i Relacions Institucionals i Exteriors i Transparència", havia de ser precisament... ¡l'exterior!)))

*o bé van, obeint les ordres d'un Poder Jurídic estranger, viatjar voluntàriament a Madrid, la capital de l'Estat enemic del que s'acabaven d'"independitzar simbòlicament", per tal de fer-se [empresonar](#) pel seu "Tribunal Supremo de Justicia", lògicament de "justicia estadoespanyola",

*o bé van fugir de la repressió de Madrid. I posats a fugir, és clar que dona-més-joc presentar-ho com un exili, així com anar a Bèlgica en lloc de, per exemple, anar a Lapònia. I dona-més-joc encara que només fos perquè a Bèlgica hi ha el símbol mundial de les desfetes, Waterloo, que, justament des d'un punt de vista simbòlic, sembla el millor lloc on anar a instal·lar-se després de proclamar la Primera República Simbòlica del Món....

---Però, posats seriosament a denunciar empresonaments i a internacionalitzar "el cas dels catalans", caldria explicar A TOTHOM I ARREU:

Primer: que tancats en presó preventiva hi són no només els quatre polítics engarjolats ara a Madrid després d'haver-hi viatjat voluntàriament, sinó també [En Sandro Rosell, que està detingut per ser independentista](#). Curiós que l'engarjolament de l'expresident [del Barça](#) fos ordenat per la mateixa jutgessa de l'"Audiencia Nacional", Carmen Lamela. Sandro Rosell ja porta més de nou mesos després, en aquest cas sí,

d'anar la "Policía Nacional y la Guardia Civil en una operación conjunta" a detenir-lo el 23 de maig del 2017 a casa seva prèvia convocatòria de tota la premsa, que va arribar molt abans que els agents. I cal recollir més informació sobre si són a la presó o si bé estan exiliats -aquests sí- possibles independentistes dels d'abans que ser independentista-processista fos la moda oficial dels sub-mandamosos de Barcelona.

Segon: que en realitat la presó i la repressió són CONTRA TOT EL POBLE CATALÀ, empresonat des de 1714 a la TERRA CATALANA OCUPADA i víctima d'un GENOCIDI CATALÀ des de molt abans, i no només contra els polítics que estan ara a Madrid, a Brussel·les, a Suïssa o a Escòcia.

Tercer: que, per tant, és a tot el poble català i a tots els catalans, i no només a alguns polítics dirigents processistes, que se'ns NEGUEN TOTS ELS DRETS HUMANS, ja que els primers Drets Humans són a la vida i a la llibertat, que ambdues ens són negades per Madrid/Castilla/Estado-Español des (d'abans) de 1714.

Quart: que encara que (pura política-ficció, ja ho sé) en el "Reino de España" hi hagués "una democràcia de altíssima calidad" amb "una división de poderes perfecta" i un "Estado de Derecho ejemplar" on "una justícia ràpida, gratuita y justa" garantis que "todos los Derechos Humanos son escrupulosamente respetados", "això" seria la forma concreta actual de l'"Estado-Español", que és una potència estrangera enemiga "de sempre" invasora i ocupant, que adoptaria per a continuar sotmetent-nos i per acabar de genocidar-nos.

Mossèn Josep Armengou (1910-1976) deia: "Els Drets de l'Home no poden estar per sobre dels Drets de l'Home Català". Jo ho concreto a "Els Drets de l'Home Castellano-Estadoespañol, encara que fossin meravellous, no poden estar per sobre dels Drets de l'Home Català, i en realitat significarien la nostra radical negació ja que no podrien ser sinó mesures genocides contra nosaltres".

---De les desenes de milers d'independentistes que diuen: "Sóc republicà i hem de fer República", molts són conscients que aquesta "República Catalana" de que parlen i que volen, en realitat només viu en el seu cor i en la seva voluntat.

---Doncs bé, jo també sóc republicà. Però, i encara que per ara estigués sol sent-ho, "Jo sóc republicà de la República del Principat de Catalunya", que és com ja el Principat de Catalunya és anomenat diverses vegades en les darreres Corts Catalanes de 1705-1706 a Barcelona. D'En Miquel Manubens vaig aprendre que en la denominació "República del Principat de Catalunya" NO hi ha CAP contradicció, sinó UNA ABSOLUTA COHERÈNCIA HISTÒRICA que connecta la nostra mil·lenària Història amb el nostre present, i que ens dóna moltíssima força: la força de més de 30 generacions de catalans que van néixer i morir lliures, i també la força de les 12 generacions següents, que hem nascut i mort preses però que hem viscut lluitant per recuperar la llibertat, explicació de que "¡Hay que bombardear Barcelona cada 50 años para mantener Cataluña sometida!". De fet, cada dia 185 'catalans' moren presos. Però JO VULL MORIR LLIURE. Millor dit: **JO VULL VIURE LLIURE FINS A MORIR LLIURE**. I estic convençut que (gairebé) tots els demás 'catalans' presos a terra nostra, també voldrien viure i morir catalans lliures SI i aquesta és una condició imprescindible) aquest objectiu es plantegés de manera clara i obertament. I això ens donaria una força invencible per RECUPERAR LA LLIBERTAT ARA.

---En efecte: "República" vol dir "Govern del poble". "Principat" vol dir "Nació Sobirana". "**República del Principat de Catalunya**" no és gens contradictori, ans el contrari ja que de manera clara INDICA: "**Govern exercit pel conjunt del poble sobre la Nació Sobirana anomenada Principat de Catalunya**".

---Saber (com estic començant a “descobrir” i cal anar aprofundint: AJUT!) que la [VETERANA República del Principat de Catalunya](#)

1) va existir en els mapamundis com important Estat Europeu independent fins 1714;

2) té una autèntica Història impressionant de més de mil anys, Història que ens ha sigut totalment robada per Madrid/Castilla/Estado-Español, que se l’ha apropiada presentant-la com si fos la seva, i que cal recuperar (afortunadament, [INH](#), [CCH](#), [CEC](#), [Histocat](#), [Vaca cega](#), [ARHLC](#), [Memorial 1714](#), més?, estan fent, contra corrent de les institucions catalanes dominants aquí, una feina enorme per recuperar la nostra autèntica Història);

3) era influent en tots els camps, començant pel jurídic;

4) era respectada a Europa i a tot el món;

5) durant dos o més segles, la moda era casar-se amb Prínceps catalans o amb Princeses catalanes;

6) el primer llibre en molts camps va ser escrit en català. A més dels ja mencionats en escacs-amb-Dama i en erotisme, probablement també en Dret marítim -Consulats de Mar!-, en hípica, en esgrima, en cuina,... Més?;

7) ... (altres dimensions bé a assabentar-me’n o a bé encara a “descobrir”)...;

i 8) sobre tot, **saber que ara mateix la nostra VETERANA República del Principat de Catalunya continua existint** però que està ocupada per Madrid/Castilla/Estado-Español de 1714 ençà i que “només” cal alliberar-la, implica **MOLTS AVANTATGES** respecte d’una suposada NOVA República Catalana no estrenada ja que mai va ser realment ni jurídicament proclamada i que, per tant, no ha arribat a existir ni un sol instant com a subjecte de dret internacional, i que en realitat només existeix **-però, compte!, que això és molt importat, i no ho menystinc en absolut, sinó tot el contrari!**- en el cor de les desenes de milers d’independentistes que, amb tot la raó del món, la volen ara, de seguida.

---En efecte, [LA REPÚBLICA DEL PRINCIPAT DE CATALUNYA](#) té els avantatges:

1) **JA TÉ MÉS DE MIL ANYS D’HISTÒRIA:** més de set segles com a Estat Europeu independent, el primer constitucional i el més poderós durant segles; i els darrers tres segles com a estat dependent/ocupat/sotmès a Madrid/Castilla/Estado-Español.

2) **HA ESTAT PRESENT EN TOTS ELS MAPAMUNDIS FINS 1714**, i hi tornarà a aparèixer automàticament en quan aconseguim alliberar-la. Si aquests darrers temps als ‘catalans’ ens fa joia veure mapes d’Europa on algú ha dibuixat una fictícia “República Catalana”, és molt més enfortidor gaudir del plaer que produeix veure mapamundis (com el de [Domingos Teixeira, fet a Portugal el 1573](#)) on apareixen banderes catalanes arreu.

3) **SERÀ DE NOU ESTAT D’EUROPA EN QUAN L’ALLIBEREM**, senzillament com ja ho era, i no haurà de pidolar ser acceptada com “un nou Estat d’Europa”.

4) **POT EXIGIR TOTS ELS SEUS DRETS HISTÒRICS**, mentre que “República Catalana” que s’ha proposat, al presentar-se com un eventual Estat Europeu NOU, renuncia voluntàriament (fent en particular -però no només- el joc als interessos de [Madrid/Castilla/Estado-Español, que ens els nega](#) perquè se’ls ha apropiat) A **TOTS I CADASCUN del nostres Drets Històrics**. En particular:

4.1) **TERRITORI:** mentre el Principat de Catalunya englobava la Franja i la Catalunya del Nord, i era el pal de paller de [tota la Nació Catalana](#) (“reunió dels pobles que parlen l’idioma català; el seu territori comprèn: Catalunya, amb els comtats de Rosselló i Cerdanya; el Regne de València i el Regne de Mallorca, que estan confederats entre si i amb el Regne d’Aragó”), la “República Catalana” proposada queda reduïda a només “las cuatro provincias estadoespañolas nororientales catalanas” derivades del esquarterament genocida realitzat per l’Estado-Español amb la reorganització territorial de Javier de Burgos el 1833.

4.2) **CIUTADANIA:** segons les Constitucions Catalanes, els mallorquins eren automàticament ciutadans catalans, i els valencians podien ser-ho bé per *ius solis* i per *ius sanguinis*, és a dir, els valencians, si ho volien, eren ciutadans catalans bé per residir al Principat o bé per tenir avantpassats catalans. La “República Catalana” nega aquests drets als nostres germans mallorquins i valencians (l’enfrontament entre nosaltres ha estat atiat sistemàticament pels castellans-estadoespanyoles com una part del genocidi català), i només alguns dels seus partidaris parlen d’uns [eventuals “Països Catalans”](#).

4.3) COMPENSACIONS: podríem demanar reparacions, condemnes, indemnitzacions, rescabaments,..., al “Reino de España” (i a altre Estats Europeus) per les enormes matances, desterraments i empresonaments en garjoles (a quantificar) de catalans a mans de castellans fins a 1714 i a mans de estadoespañoles a partir de 1714; pels successius exilis i l’enorme pèrdua de capacitats que cadascun d’ells ha implicat; per l’empresonament de 1714 ençà a casa seva de tots els catalans no-morts, no-desterrats, no-exiliats i no-tancats-de-Catalunya, vivint en unes [condicions que un castellà que les visqués de sobte no resistiria ni 12 hores](#).

4.4) DIPLOMÀCIA: podríem exigir el compliment dels Tractats Internacionals que vam signar nosaltres fins 1714 (con el de Gènova el 1705 amb Anglaterra) o bé es van signar en contra nostra sense poder-hi participar (com el d’Utrecht el 1713), i compensacions bé als Estats Europeus que directament els van incomplir o bé als seus respectius Estats successors.

4.5) JA HO TENIM (GAIREBÉ) TOT... I ÉS NOSTRE!: Dret, Constitucions, Legalitat, Justícia, Tribunal Constitucional,... **No hem ni d’obeir ni de desobeir ni violentar res seu; SIMPLEMENT HEM D’OBEIR LO NOSTRE.** I si amb seguretat i contundència comencem a fer el que és nostre i els hi diem (a ells però també a tothom i arreu, i de diferents formes començant per la jurídica internacional) que són uns ocupants i uns genocides, i que volem que marxin, **l’únic argument que els hi queda és actuar justament com els ocupants i els genocides que són... i aviat hauran de marxar!**

4.6) ...

5) POT ACTUAR DAVANT DELS TRIBUNALS INTERNACIONALS: podríem portar el “Reino de España” a tots els Tribunals Internacionals denunciant:

5.1) que som víctimes de “[EL GENOCIDI CATALÀ](#)” conscientment desitjat i planificat pels castellanos-estadoespañoles des de molt abans de 1714 i agreujat a partir de 1714. Dels [5 delictes de genocidi i els 4 delictes similars a genocidi](#) que combat la [Convenció per a la Prevenció i la Sanció del Delicte de Genocidi](#) de l’ONU de 1948, considero que [8 ens són aplicables als catalans i a la Nació Catalana](#).

5.2) DE LA NEGACIÓ DE TOTS ELS NOSTRES DRETS HUMANS EN TANT QUE SER HUMANS CATALANS. Aplicat a nosaltres, el seu “todos libres e iguales” és genocida contra nosaltres.

5.3) DE LA NEGACIÓ DE TOTS ELS DRETS DELS POBLES, ja que els catalans constituïm un poble: el poble català.

5.4) DE LA NEGACIÓ DE TOTS ELS DRETS DELS POBLES INDÍGENES, ja que els catalans som els indígenes de Catalunya.

5.5) DE SER VÍCTIMES DE CRIMS CONTRA LA HUMANITAT, CRIMS DE LESA HUMANITAT, CRIMS DE GUERRA,...

5.6) ...

6) PERMET LA IMPRESCINDIBLE RECUPERACIÓ ANÍMICA DEL POBLE CATALÀ:

6.1) PUJARIA RÀPIDAMENT LA NOSTRA AUTOESTIMA que està sota mínims després no només de tenir a sobre fa 303 anys la bota castellano-estadoespanyola, sinó de ser víctimes d’un espoli en tots els àmbits del que l’espoli econòmic és el menys important. [Ja tenim Dret. Ja tenim Constitucions. Ja tenim la nostra legalitat. Ja tenim República del Principat de Catalunya](#), per ara [encara ocupada](#) i que [ens toca alliberar-la!](#)

6.2) EN PARAL·LEL, REDUIRIA EL NOSTRE AUTOODI, autoodi que per ara no cal exemplificar donant alguns noms i cognoms concrets...

((NOTA: com que sóc lent i pensar-ho, redactar-ho, posar els enllaços corresponent, etc., em pren molt de temps, i s’està allargant i retardant molt, i en tot cas cal desenvolupar-ho, els següents punts amb prou feines els enumero i tindran pocs enllaços. AJUT PER AMPLIAR QUINES SÓN LES AVANTATGES I PER APROFUNDIR-NE LES EXPLICACIONS!))

7) ENS FACILITA [ELIMINAR LA CORRUPCIÓ SOCIAL JA QUE AQUÍ NO N’HI HAVIA](#).

8) INCREMENTA MOLT LA NOSTRA FORÇA, ja que enfortiria la nostra ja gran [força de la raó...](#) que [els nostres dirigents NO utilitzen!](#)

9) AUGMENTA ENORMEMENT LA NOSTRA CAPACITAT NEGOCIADORA. Tot això (i més a detectar i a concretar) ens donaria moltíssima més força negociadora en qualsevol taula internacional.

10) FACILITA ENTENDRE QUE NOSALTRES NO HEM DE POSAR A VOTACIÓ RES: ni si som una nació-estat ni si volem tornar a ser lliures. I assimilar que no posar res a votació és el [Punt de Vista Català](#). I, com a conseqüència immediata, permet adonar-se que posar a votació què som i què volem ser, és un Punt de Vista No-Català i, molt probablement, és un Punt de Vista Castellà.

11) EXIGEIX I FACILITA LA UNITAT DEL POBLE CATALÀ PER PODER RECUPERAR IMMEDIATAMENT LA LLIBERTAT, i col·loca en un segon lloc als partits, entitats socials, organitzacions de tot tipus, etc., que: **1)** donen prioritat als seus interessos partidistes, locals o sectorials; **2)** la majoria, es limiten al marc autonomista; **3)** TOTS, donen l'espatlla a la nostra més que mil·lenària Història; **4)** ...

12) ENS PERMET ACTUAR EFICAÇMENT NO NOMÉS SOBRE “LA BASE” SINÓ SOBRE “LES BASES”

12.1) EIXAMPLANT LA NOSTRA BASE

12.2) EN PARAL·LEL, REDUINT LA BASE DELS OCUPANTS I GENOCIDES ja que només quedarien els qui s'atrevisser a dir públicament el que fan d'amagatots: que volen continuar mantenint-nos sotmesos i espoliar-nos tot el que ens deixem espoliar fins a acabar amb nosaltres, és a dir, fins a culminar el genocidi que ens estan aplicant des de molt abans de 1714.

13) PERMET COMPENDRE QUE EFECTIVAMENT TOT DEPÈN DE NOSALTRES I ACTUAR EN CONSEQÜÈNCIA. I ho fa de manera real i efectiva, i no pas con l'eslògan que han emprat l'ANC (i altres) utilitzant-nos com a trampolí per la seva carrera política: [Carme Forcadell](#), a Presidenta del Parlament (i a reconèixer en castellà davant de la jutgessa Lamela que res anava en serio); Gabriel Rufián a cap de llista d'ERC i diputat a Madrid; [Jordi Sánchez](#), a [candidat a President de la Generalitat](#) (i en aquest cas, ja anticipadament ha ratificat davant del jutge Llarena que, efectivament, res anava en serio); ???

14)...

COM A CONSEQÜÈNCIA D'AQUESTES “EXPLICACIONS”,

convido a les desenes de milers d'independentistes que amb unes (in)certes raons es consideren “republicans de la República Catalana”, a que pensin-avaluïn-i-sentin si seria molt més potent per alliberar-nos que, [honorant a tots els nostres avantpassats, els que van ser lliures, els que han mort sotmesos i els que continuen ara sotmesos](#), passessin a considerar-se “republicans de la República del Principat de Catalunya”.

I, PER ACABAR AVUI, ENLLAÇAR AMB EL COMENÇAMENT:

Com un exercici d'entrenament entre tots en relació al tema inicial d'aquest text, “**Igualtat homes–dones**”, proposo preguntar, buscar documentació, debatre, etc., i també mirar de reconstruir/imaginar a partir dels elements que exposo aquí i en altres texts de LA GOTA CATALANA, [com érem els catalans d'abans de 1714](#).

I com a la República del Principat de Catalunya podia ser una il·luminadora realitat el que ara es veu tan difícil d'aconseguir, i que **Ferran Soldevila** concentra en la breu frase que està entre parèntesi: “**un altre particularitat del nostre dret és la igualtat dels dos sexes**”. I que això tan... xocant, només era una conseqüència lògica, social i convivencial de que, com diu: “**El nostre dret parteix de la idea de la llibertat. Basada al seu torn en la idea de la plena autonomia dels homes i les dones un cop arribats a la majoria d'edat**”.

I CONSIDERO PAGA LA PENA ACTUAR DECIDIDAMENT PER A QUE AVIAT HO TORNEM A TENIR!

SÓC CATALÀ I VULL MORIR LLIURE!

Millor dit: Vull viure lliure fins a morir lliure!

**Tu, català, ¿vols morir pres com han mort
12 generacions dels teus avantpassats?**

**Tu, no-català, ¿vols que els catalans continuem
morint presos com morim de 1714 ençà?**

SÍ, EL QUE ESTÀ PASSANT ÉS MOLT GREU !

“Lluís, costa molt reconèixer que estem presos i que ens estan genocidant”,
em va dir un historiador conegut i amb àmplia producció literària,
després que parléssim intermitentment al llarg de gairebé tot un dia.
Dites aquestes paraules tan significatives,
es girà
i se’n va anar sense ni deixar-me el seu correu electrònic.

El que de nou està en joc en les grans mobilitzacions del poble català des de 2009 **ÉS MOLT IMPORTANT.**

El passat 8 d’octubre publicava en el meu blog [LA GOTA CATALANA PER RECUPERAR LA LLIBERTAT DE CATALUNYA](http://www.lagotacatalana.cat) (www.lagotacatalana.cat) l’article [Cada dia 185 catalans moren presos de Madrid. LLI-BER-TAT !!!](#)

Amb el que he après aquests darrers sis anys, ara sé -entre altres “coses” importants- que la meua germana, els meus pares, els meus avis i les deu generacions anteriors d’avantpassats meus han mort presos. I, ben segur, també sé que això no és pas “un problema familiar”. El meu és simplement un exemple concret de que **fa dotze generacions que els catalans naixem i morim presos de Madrid/Castilla/Estado-Español**. I, efectivament, **AIXÒ ÉS MOLT GREU!!!**

Això tan greu que jo desconeixia fa sis anys però que he anat “descobrint” pas a pas, gota a gota, continua sent ignorat per la immensa majoria de catalans (catalans bé per família, o catalans bé nouvinguts que per lliure decisió es consideren catalans).

En canvi, sé que això tan greu, **aleshores jo ja ho SENTIA**, i estic convençut que, anàlogament, la immensa majoria de catalans **ara ja ho SENT**. Però tinc molt clar que jo no ho **SABIA** pas, i estic convençut que la immensa majoria de catalans ara encara tampoc no ho **SAP**.

He trigat sis anys en atrevir-me a escriure “JO VULL MORIR LLIURE!” i a continuació millorar-ho en “JO VULL VIURE LLIURE FINS A MORIR LLIURE!”.

Ha estat un procés gradual en que, com les capes d’una ceba, he hagut d’anar traient els obstacles que impedeixen arribar a veure la nostra real situació de poble sotmès des de 1714 i en procés accelerat de genocidi, a fer-me’n conscient, a atrevir-me a compartir-ho i a trobar una forma relativament adequada de fer-ho.

I... quins són aquest obstacles?

A ESCALA PERSONAL, i com em va dir l’historiador que poso com entrada, “costa molt reconèixer que estem presos i que ens estan genocidant”.

Però també costa reconèixer la veritat en situacions més “suaus” que estar pres i ser víctima d’un genocidi. Fa un parell d’anys em vaig trobar aquesta cita atribuïda a En Carl Sagan (1934-1996): **“Una de les lliçons més tristes de la història és aquesta: si estem sotmesos a un engany massa temps, tendim a rebutjar qualsevol prova que mostri que estem enganyats. Trobar la veritat deixa d’interessar. L’engany ens ha engolit. Simplement, és massa dolorós reconèixer, fins i tot davant nosaltres mateixos, que hem caigut en l’engany. Quant donem poder a algú sobre nosaltres mateixos, gairebé mai el podem recuperar.”**

Per comprendre millor el què passa, vaig voler completar aquesta important observació de Carl Sagan aportant elements des de la part activa de l’engany, i vaig afegir-hi: **“Però l’enganyador que ens ha enredat sí que sap la nostra situació, i sí que té present tots els components de l’engany, que en canvi nosaltres ignorem. Per això s’esforça a amagar, a esborrar, i fins i tot a falsificar, les proves de la seva ensarronada. I actua amb tota la duresa que consideri necessària per contrarestar qualsevol petita reacció que tinguem, doncs ell sí està molt amatent i veu els signes que revelen el risc que comencem a adonar-nos del que passa i acabar descobrint l’engany, i de seguida actua per neutralitzar-los. La seva pressió augmentarà a mesura que més temi que descobrim la veritat. I ens saltarà a sobre, pressionant, ridiculitzant-nos, amenaçant-nos, no permetent que respirem, que avancem en la comprensió de la nostra situació real. I sembla clar que com més gran sigui el benefici que treu de la nostra condició d’enganyats, més i més intensament actuarà per mantenir-nos en la nostra situació d’ignorants de la realitat, de la veritat.”**

I si ara ho estenem **A ESCALA NACIONAL**, la “cosa”, per una part, s’agreuja, però per l’altre -i confio en que no sigui només un desig meu-, la solució pot ser més “senzilla” i més “ràpida”.

S’agreuja perquè

---l’enganyador és un “Estado-Castellano/Español” de molt més de tres segles d’experiència, ja que (segons la versió històrica imperant) va ser el continuador i l’expandidor del ja veterà “Estado del Reino de Castilla”, i això és enormement perillós

---la situació dura ja 303 anys

---l’engany va ser imposat a partir de l’11 de setembre de 1714 amb una ocupació militar i funcional brutal, amb matances massives i amb altres matances selectives i allisonadores (“ley del diezmo”,...) i altres terribles mesures repressives, de forma tal que

“En definitiva, en vista de la documentació utilitzada, pensem que hem de retre’ns a l’evidència que la repressió borbònica, perfectament planificada i sistemàtica des dels seus orígens, va ésser un dels primers intents a nivell europeu d’imposar una dictadura militar persistent sobre un territori considerat rebel i irreductible. (...) L’estudi minuciós d’aquest procés de sotmetiment de Catalunya a la dinastia borbònica confirma que, quan va promulgar-se el Decret de Nova Planta, el 16 de gener de 1716, la feina bruta ja estava feta, i el procés de

desnacionalització de Catalunya, amb extermini de la dissidència, devastació econòmica i dominació política i institucional, era ja irreparable”.

(J. M. TORRAS, *Felip V contra Catalunya*, pàgines 19 i 20, Rafael Dalmau, Editor; subratllat meu).

---aquella ocupació militar i funcional s’ha renovat/reforçat diverses vegades (que em cal documentar; ajut!)

---la darrera, la franquista, va anar, a més, seguida d’una planificada invasió i ocupació amb tropes civils que ha convertit el poble català en (probablement; caldria confirmar-ho) el poble més envaït (com a mínim, europeu): s’ha més que duplicat la població de 1940 a 1980.

---la nostra ocupació militar i civil s’ha empitjorat enormement amb la gran invasió mediàtica que Madrid dirigeix estrictament controlant la minuciosa concessió de tota freqüència de ràdio, de televisió i de qualsevol sistema d’emissió i recepció. D’això no hi entenc ni gota, però segur és molt important; ajut!

---a més, anar veient al llarg de les dècades com se’ns ha enganyat en totes les qüestions importants (agafant alguns exemples recents: “Síndrome Tóxico Español” i “23-F” el 1981; “muntatge SIDA” el 1981... i continua!; “11-S” de 2001 als USA; “11-M” de 2004 a Madrid; “7-J” de 2005 a Londres; “Grip A” el 2009; tupinada al referèndum d’Escòcia el 2014; “17-A” de 2017 a Barcelona; etc.), m’atreveixo a afirmar que [la democràcia és la negació de la veritat i de la llibertat](#), i resulta ser la forma més eficaç de control i de censura. I la democràcia, aplicada al poble català tan pels capítosts de Madrid com pels subcapítosts de Barcelona, s’està mostrant una forma molt més eficaç que el franquisme de dissolució de la consciència nacional.

I l’agreujament s’agreuja encara més quan vas adonant-te que **el problema principal no és Madrid** (ja que [la seva obligació és mantenir-nos sotmesos](#)) **sinó sobre tot, i amb conseqüències negatives molt més subtils i molt més profundes, Barcelona.**

M’ha ajudat a arribar a aquest plantejament tres experiències.

En primer lloc, i lògicament, la meua personal, que he anat escrivint a partir de juny del 2015 al meu blog www.lagotacatalana.cat, i que, resumidament, em porta a tres conclusions fonamentals: **1)** la necessitat de restablir la continuïtat amb els nostres més de mil anys d’Història començant a [Conèixer els catalans d’abans de 1714](#); **2)** a buscar [Inspirar-nos en els nostres avantpassats](#) per actuar adequadament ara; i **3)** com a conseqüència, els catalans NO hem de posar a votació si som una nació i si volem tornar a ser lliures.

En aquest camí meu s’hi van incorporar les altres dues experiències:

--- el maig del 2016, [la vaga de fam indefinida per la independència](#) començada el dia 3 de maig per En [DAVID RAVENTÓS](#), i que va ser censurada, truncada i represaliada per TOTS els dirigents i *media* independentistes. Considero que aquesta vaga de fam per la independència, amb la deplorable conducta tinguda per TOTS (i si m’arriben excepcions, corregiré aquesta afirmació meua tan contundent) els independentistes-processistes, és l’acte polític/social/vital més important hagut a Catalunya a més, és clar, de les grans mobilitzacions del poble català, en particular de la resposta donada l’1-O. Amb la seva experiència de més de 30 anys de militància independentista, En David Raventós coneix personalment a gairebé tots els dirigents actuals i, viceversa, és conegut per ells; sap les seves tèrboles carreres polítiques que no dubta en afirmar que són en contra de la independència de Catalunya; i els repte a un debat públic. Té una informació única a la que es pot accedir escoltant els seus -amb el d’ahir, diumenge 18- ja 40 programes “*De Barcelona a la Catalunya lliure*”, d’una hora cadascun, a una ràdio escocesa (NOTA: es troben posant “Radio Hadrian” en un buscador). Recentment ha constituït el partit “[Directe 68](#)”.

---i, com ja he anat dient els darrers mesos, està jugant un paper molt-molt-molt important en la meua evolució la dilatada, intensa i valenta experiència de [LLUÍS MARIA XIRINACS](#), explicada de manera concentrada en les a prop de 900 pàgines del seu llibre [La traïció dels líders](#), decisiu per entendre la nostra actualitat. En els seus tres volums: I – *La sembra laboriosa* (gener 1971-juny

1976); II – *Una pedregada seca* (juliol 1976 – juny 1977); i III – *La collita perduda* (juliol 1977 – anys 80), publicats entre 1993 i 1997, fa una detallada descripció de la conducta dels líders polítics (i de molts líders no-polítics). I la valoració final a que arriba des del punt de vista català, queda contundentment explicitada en el títol escollit: ni més ni menys que [LA TRAÏCIÓ DELS LÍDERS](#).

El passat 19 de febrer vaig incloure en l'article [Què és ser català?](#) aquests dos paràgrafs extrets de la pàgina 209 del III volum (versió electrònica; subratllats meus):

“Els líders polítics volien heretar l'autoritarisme franquista intacte. Se l'han repartit ignominiosament uns quants franquistes i uns quants antifranquistes. (...) Per mantenir-se en el poder, els franquistes han acceptat els antifranquistes com a còmplices, i viceversa. (...) La realitat és que en els anys 70 anàvem creixent en força democràtica i, tot d'una, com he deixat detalladament escrit, els líders antifranquistes retiraren descaradament el peu de l'accelerador de la lluita popular. Per conservar llur poder ja no necessitaven el poble. El desmobilitzaren, l'arraconaren, el castraren amb arts més fines que les del franquisme. (...) En realitat, esdevingueren els pitjors enemics del poble, per tal com havien estat els seus amics i ho continuaven aparentant.

(...)

Qui podria deslliurar-nos de la generació de la dita transició? I qui la podrà substituir, si ells han practicat durant els darrers vint anys (((NOTA: cal recordar que aquestes línies van ser publicades el 1997; ara probablement diria “els darrers quaranta-un anys”))), igual que el general Franco, una política de terra calcinada per a tot allò que pogués significar la més mínima expressió de voluntat popular?

Ara n'hi afegeixo aquests dos paràgrafs, impactants i molt clarificadors (subratllats també meus):

El primer paràgraf és del 14 de gener de 1977 (pg. 153 i 154 del II volum; subratllats meus):

“Tot això representava un enorme potencial de poder que calia que jo em jugués a favor del poble que me l'havia donat. Sempre he pensat que tots tenim una mica de poder i que de vegades espontàniament o institucionalment -en les eleccions- el cedim a mans d'un o de pocs. Això encara no és dolent. Dependrà de l'ús que facin els electes d'aquest poder que no és seu i de l'abandó de la vigilància per part del poble d'aquest ús. Jo tenia molt poder en les mans. Fins aquell moment havia fruit de la benvolença del poble i dels partits de l'oposició. Com es veurà tot seguit, me'l vaig jugar, aquest poder. A partir d'aleshores em continuà el favor del poble, però començà el declivi del suport que fruïa de la majoria dels partits. Abans la guerra era contra els franquistes. En aquell moment començà la guerra contra els meus. Hauria de sentir moltes vegades: «Tu no hi entens, en política. No t'hi has de ficar». De vegades els partits els sembla que la política només és cosa dels professionals, en contra del parer de Plató, que deïa: «La política és una cosa massa important per abandonar-la a mans dels polítics.»

I jo afegeixo: **«I encara més quan del que es tracta és de recuperar la llibertat, que no és una qüestió simplement política encara que, lògicament, tingui aspectes polítics i també impliqui conseqüències econòmiques».**

El segon paràgraf correspon a quatre mesos més tard, el 15 de maig 1977 (pg. 244 i 245, II volum):

“Aquella mateixa nit vaig emprendre una irreflexiva, absurda, dolorosa i desesperada vaga de fam. La primera acció meva en què els adversaris eren els meus antics companys de lluita antifranquista. No seria la darrera. A partir d'ara, l'enemic “nacional i de classe” era més a prop. Aquest dia marcava un canvi fonamental de la lluita. La mort en la nostra societat no només amenaçava des de fora. També ascendia feréstega des de dintre”.

Posa els pels de punta, oi? Doncs especialment clarificador és [el seu curt acomiadament](#):

ACTE DE SOBIRANIA

“He viscut esclau setanta-cinc anys en uns Països Catalans ocupats per Espanya, per França (i per Itàlia) des de fa segles. He viscut lluitant contra aquesta esclavitud tots els anys de la meua

vida adulta. Una nació esclava, com un individu esclau, és una vergonya de la humanitat i de l'univers. Però una nació mai no serà lliure si els seus fills no volen arriscar llur vida en el seu alliberament i defensa. Amics, accepteu-me aquest final absolut victoriós de la meva contesa, per contrapuntar la covardia dels nostres líders, massificadors del poble. Avui la meva nació esdevé sobirana absoluta en mi. Ells han perdut un esclau. Ella és una mica més lliure, perquè jo sóc en vosaltres, amics!”

Barcelona, 6 d'agost de 2007, Lluís Maria Xirinacs i Damians

I el llibre acaba amb aquesta invitació (de nou, subratllats meus):

“Amic lector, no vull acabar aquest llibre com manen les ordenances. Em limito a suspendre'l de mode intencionadament sobtat. Resta ben obert. En algunes coses et podria servir de manual de reflexió i d'acció. Es va perdre una prometedora collita. Preparem-nos per a la següent. Agafa tu aquesta crònica i continua-la amb la teva pròpia vida.”

I aquí recupero el que abans he deixat apuntat en l'aire: **A ESCALA NACIONAL, la solució pot ser més “senzilla” i més “ràpida”** que no pas a escala personal.

Per què? Doncs justament perquè, malgrat estar sotmesos i presos des de fa 303 anys, i de patir un genocidi des de molt abans de 1714, **CONTINUEM SENT UN POBLE**, i no qualsevol poble sinó un poble molt especial: **EL POBLE CATALÀ**. I ho sento per a qui, català o no-català, consideri que això és suprematisme o racisme o el substantiu desqualificador que es vulgui utilitzar. Pel contrari: és tan sols una conclusió lògica derivada de **COMENÇAR** a superar la baixíssima autoestima (i, paral·lelament, l'altíssim autoodi) que Madrid/Castilla/Estado-Español ens ha inculcat **SISTEMÀTICAMENT** i de totes les formes possibles des de molt abans de 1714 (i cada dia en tenim nombrosos exemples que són silenciats pels... nostres líders actuals!).

Considero que el simple fet de que encara estiguem dempeus (molt degenerats, sí, però dempeus) malgrat la persecució sistemàtica rebuda i que continuem rebent (sense necessitat d'esperar a la recent implantació del 155), només es pot explicar pel molt forts que érem en tots els sentits i en tots els àmbits, i durant molts segles.

I l'actuació decidida d'una minoria que, resumint-ho, **VOLEM QUE EL PRINCIPAT DE CATALUNYA RECUPERI ARA LA LLIBERTAT**, obre la immediata perspectiva personal i vital d'experimentar LA LLIBERTAT de la que han estat només un tast les *Consultes sobre la Independència* fetes des del 2009, o el “ficar un paper mullat en una caixa de cartró” el 9-N, o participar en les massives Diades o en els concerts, o enfrontar-se a les porres l'1-O, o altres.

Aquestes experiències recents (i d'altres no tan recents) i el fet que SENTIM la nostra situació REAL malgrat les cortines de fum independentistes-processistes i els **Enfrontaments que amaguen la veritat**, fa que jo sigui optimista però també realista, i afirmi que si comencem a fer circular amb força les tres experiències que he mencionat, en poc temps, en molt poc temps, el SENTIR passarà al SABER, i **TOTA LA SITUACIÓ POT GIRAR RÀPIDAMENT**.

I la nostra activitat passarà del camp no-català de “**Independència = qüestió política**”, al camp català de “**Recuperar la llibertat = qüestió vital**”. I això ens farà invencibles, i aleshores demostrarem que el pronòstic d'En J. M. Torras era equivocat, i aconseguirem **RE-NACIONALITZAR LA NACIÓ CATALANA**.

Barcelona, 20/3/18 Lluís Botinas lagotacatalana@gmail.com www.lagotacatalana.cat

PD: Tinc molt interès en saber la teva reacció quan llegeixis aquest text.

Com saber si un dirigent català actua realment a favor del poble català?

"La marca de l'esclau és parlar la llengua de l'amo" Tàcit (c. 55-c. 120 d.C.)

Corol·lari: **La marca de l'ocupat és fer seva la visió de l'ocupant**

Estem en temps que considero molt prometedors però també molt confosos. Per això, i en relació al que vaig/anem vivint i al que vaig llegint, veient, escoltant i conversant (i somniant), i tenint en compte que per a que puguin aparèixer respostes diferents és necessari fer preguntes també diferents, darrerament m'he plantejat preguntes que jo no m'havia fet mai però que actualment considero cabdals, com "Quin és [El punt de vista català?](#)" i com "[Què és ser català?](#)".

Fa ja més d'un any vaig escriure que [L'obligació de Madrid és mantenir-nos presos](#) i espoliar-nos tot el que ens deixem espoliar fins a culminar [el nostre genocidi](#), que [estan executant conscientment i planificada](#) des de [molt abans de 1714](#). Per tant, no em queda cap il·lusió en ells perquè ja he après que siguin quins siguin els capitosts de Madrid, la seva actuació -adaptada al que les condicions "climàtiques" els obligui- [serà, sempre i en tots els àmbits, en contra nostra](#).

El que em preocupa cada cop més és l'actuació dels nostres dirigents. I per això considero que una tercera pregunta cabdal a fer-se ara és: **Com saber si realment un dirigent polític català actua a favor o en contra del poble català i de Catalunya?** I això al marge de si té "vuit cognoms catalans" o de si no té cap cognom català.

Pensant en quina pot ser la qüestió de referència fonamental que permeti contestar adequadament (és a dir, catalanament) aquesta pregunta, la "casualitat" ha fet que m'hagi trobat una frase de N'Àngel Guimerà (1845-1924) que ja he emprat altres vegades però que ara no tenia present: "**La llengua i la història són els botins més preuats a l'hora de sotmetre un poble**".

Una mostra de **l'enorme força del poble català** malgrat 303 anys d'estar empresonats a casa nostra per Madrid/Castilla/Estado-Español, i malgrat la seva permanent actuació [genocida en particular de la llengua catalana](#), és que cap dirigent polític pot pretendre tenir una influència important sobre els catalans (es sigui català bé per origen familiar, o bé per elecció voluntària) si no parla -encara que sigui amb dificultats- en català. Això ja deixa clarament assenyalat que quan polítics com N'Arrimadas, En García Albiol o En Rivera parlen en castellà, amb tota la intenció busquen: 1) [tenir influència entre els ocupants i els seus col·laboradors](#) per organitzar-los com a força de xoc contra nosaltres; i 2) recordar-nos que [els castellans són els nostres invasors](#).

Com a qüestió de referència queda, doncs, la Història. I estic insistint des de fa temps en la nostra Història (i en [els nostres avantpassats](#)) [com a la millor inspiradora](#) de la nostra vida i acció actuals. En efecte, sense conèixer d'on venim no podem decidir conscientment on volem anar, i sense [saber com érem](#) no podem decidir adequadament com volem ser.

Considero, doncs, que el criteri que hauríem d'aplicar és senzill però contundent: posar els nostres més de mil anys d'Història com a eix vertebrador de la nostra actuació avui. A més, [la força de la nostra autèntica Història](#) és el que considero explica la nostra supervivència fins avui com a poble diferenciat, i és el que ens dona l'alè per a tornar a estar dempeus. O sigui que: - un dirigent que actua en continuïtat amb la Història de Catalunya, és català; - i un dirigent que actua donant l'esquena a la nostra Història, no és català sinó anti-català. Dit d'una altra manera: - si un dirigent català actua ara prolongant la nostra Història a l'actualitat aplicant-la i prolongant-la, és un dirigent català; - i si un dirigent català actua ara negant o amagant la nostra Història, és un dirigent anti-català... per molt que pugui proclamar-se independentista.

És més: un dirigent independentista que ara actua negant o amagant la nostra Història és també un dirigent anti-català per molt que adopti formes que tenen una aparença molt radical: cremar fotos del Rey Felipe-VI-del-Reino-de-España, xiular l'himne estadoespañol, cridar "Putà España!" i semblant, tallar carreteres,... I en particular és anti-català un independentista que fa l'acte de [desobeir les lleis de Madrid com un acte de rebel·lia per sí mateix](#), enlloc de simplement ignorar les lleis castelleses/estadoespanyolas o, millor, [rebutjar-les per ser lleis il·legals a terra nostra](#) ja que no han sigut paccionades a les Corts Catalanes, i perquè nosaltres ja tenim [les nostres lleis "des de sempre"](#): el [nostre Dret Català](#), les [nostres Constitucions Catalanes](#), la nostra [VETERANA República](#) del [Principat de Catalunya ocupada de 1714 ençà](#), etc.

Mentre ningú no proposi algun criteri millor, invito a aplicar aquest, que de moment és l'únic que conec... ja que sembla que ningú s'hagi fet aquesta pregunta.

Així cadascú podrà tenir clar quin dirigent català actua a favor de Catalunya i dels catalans.

I... ¡¡¡ que ningú es maregi si arriba a la mateixa conclusió que he arribat jo... i que compartiré en el proper enviament, incloent-hi les aportacions que rebí !!!

Barcelona, 28-3-2018

Lluís Botinas lagotacatalana@gmail.com www.lagotacatalana.cat

"Qui no es mou, no sent les cadenes" Rosa Luxemburg (1871-1919)

"L'home no és lliure si no és lliure el poble al que pertany" (Fèlix Cucurull, 1919-1996)

I si en lloc de ser radicals en la forma, ara anéssim a les arrels en el fons?

Els catalans (es sigui català per família o es sigui català per decisió voluntària) **NO hem de posar a votació si SOM UNA NACIÓ i si VOLEM TORNAR A SER LLIURES.**

Si recuperéssim el Punt de Vista Català, sabríem conscientment el que ara només intuïm subconscientment: que del que de nou (“¡Hay que bombardear Barcelona cada 50 años para mantener Cataluña sometida!”) es tracta és de **RECUPERAR LA LLIBERTAT** que ens va ser **arrabassada el 1714**. Aleshores afirmariem arreu que això és **una qüestió vital** (i no només una qüestió política ni, menys encara, una qüestió econòmica). I tothom ho entendria, i **la immensa majoria ens donaria suport o com a mínim ens respectaria**.

Però com que encara tenim el Punt de Vista Castellà que Madrid/Castilla/Estado-Español ens ha inculcat a sang i foc durant 303 anys d'ocupació, repressió i genocidi, estem votant “referèndums” i “eleccions autonòmiques” que molts ja veiem que són contraproduents pel poble català.

I la reacció davant del empantanegament a que ens han portat els nostres dirigents actuals, hauria de ser **MOLT MÉS POTENT** que no pas radicalitzar les formes, el COM: cremar banderes del “Reino de España” o fotos del Rey Felipe-VI-del-Estado-Español o neumàtics, cridar “Putxa España!” i coses semblants, xiular l'himne estadoespanyol, tallar carreteres, obrir peatges, completar l'obeir d'uns amb el desobeir d'altres, fer vagues parcials o sectorials, proposar una vaga general,...

Certament, caldria obrir un debat seriós sobre a qui beneficia i a qui perjudica ARA aquest tipus d'accions radicals. Però molt més important és obrir un debat sobre quina pot ser aquesta REACCIÓ **MOLT MÉS POTENT** que veig necessària.

La meua resposta és **ANAR A LES ARRELS EN EL CONTINGUT**, en el **FONS**, en el **QUÈ**, i les resumeixo així:

---nosaltres vam ser el poble més lliure d'Europa fins el 10 de setembre de 1714

---des de l'11 de setembre de 1714, la nostra terra està ocupada i nosaltres som presos a casa nostra. I des de molt abans de 1714, els catalans i tota la Nació Catalana som víctimes d'un genocidi planificat per Madrid/Castilla/Estado-Español

---nosaltres vam ser un Estat Europeu (el primer constitucional) INDEPENDENT reconegut internacionalment fins el 10 de setembre de 1714

---el 1714 marca un abans i un després tant pels catalans com pels castellans: nosaltres vam haver de capitular davant la superioritat militar de França (aliada de Castella), i desapareixem dels mapamundi, i Castella comença a construir l'“Estado-Español” sotmetent-nos i represaliant-nos, i “el

Imperio Español” apropiant-se de la xarxa (l’Imperi-xarxa?) de Virregnats i de Consolats de Mar que les nàutiques Nacions Catalanes havien anar construint arreu del món durant més de cinc segles

---[nosaltres SOM \(no “vam ser” sinó “som”\) un Estat Europeu \(el primer constitucional\) OCUPAT](#) per Madrid/Castilla/Estado-Español des de l’11 de setembre de 1714

---quan d’un Estat Independent ocupat se’n va l’ocupant, torna a ser un Estat Independent sense cap necessitat de posar-ho a votació

---la immensa majoria dels [catalans NO estem dividits](#), sinó que de nou ens estem mobilitzant massivament des del 2009 (impulsats pel motor ENCARA SUBCONSCIENT de tornar a ser lliures)

---aquest cop, i malgrat que estem ocupats militarment de 1714 ençà, no poden bombardejar-nos

---per això ara tenim la millor oportunitat en 303 anys de [RECUPERAR LA LLIBERTAT](#)

---a més, posar en el centre que volem tornar a ser lliures, permetria unir-nos a tots els catalans en aquest objectiu cabdal prioritari, que implica [re-connectar amb la societat catalana que érem](#), basada en [el respecte a la vida, a la veritat, a la llibertat](#) i a [la igualtat](#)

---però per tornar a ser lliures i a aparèixer en [els mapamundis dels que ens van esborrar el 1714](#), cal aconseguir [que l’ocupant castellano-estadoespañol marxi de casa nostra](#)

---i això depèn única i exclusivament de que nosaltres compreguem que [ja tenim les nostres Consti-tucions Catalanes \(basades en el nostre Dret Català, de baix a dalt](#), totalment diferent del “Derecho Castellano: del Rey a los súbditos”) i que [som des de fa segles la República del Principat de Catalu-nya](#) que cal alliberar.

Aquest enfocament ens dona una [força de la raó invencible](#). I COM realitzar **aquest QUÈ?** (del que TV3 no se’n farà ressò -mentre sí se’n fa de les accions dels CDR- ni TVE i altres similars atacaran -mentre sí ataquen als CDR-). “Només” cal interioritzar-lo nosaltres, documentar-lo abundantament, explicar-lo cadascú arreu i portar-lo jurídicament ben argumentat a tots els Tribunals Internacionals.

Les condemnes i [indemnitzacions](#)

--- per les desenes (o centenars?) de milers de catalans [assassinats per mans castellanes abans de 1714](#) i per [mans estadoespañolas](#) a [partir de 1714](#);

--- pels centenars de milers (o milions?) de catalans empresonats, torturats, [desterrats](#) i exiliats;

--- pels milions de catalans que des de 1714 han nascut, han mort i [cada dia continuen morint presos](#);

--- pels milions de catalans que [hem nascut presos](#) però que ara [volem tornar a viure lliures fins a morir lliures](#)

--- per la negació de tots els tipus de Drets ([Històrics](#), [Humans](#), [dels Pobles](#), [dels Pobles Indígenes](#), etc.) que implica que se’ns hagi negat la llibertat durant 303 anys

--- i per [EL GENOCIDI CATALÀ que Madrid/Castilla/Estado-Español ens està aplicant sistemàtica-ment als catalans i a la Nació Catalana des de molt abans de 1714](#),

que l’Estat-Español i els seus governants hauran de pagar amb segles de presó i amb trillonades d’euros, constitueixen la més potent força que els catalans tenim per obligar-los a negociar.

Però NO per negociar que “ells ens deixin fer” la trampa anti-catalana d’un “referèndum pactat i vinculant com Escòcia” (que és al que ens porten els protagonistes de l’actual “internacionalització” al mateix temps que han amagat i continuen silenciament que [el 2014 a Escòcia el referèndum es va perdre per tupinada](#)), SINÓ per acordar la ràpida retirada de les seves tropes militars i civils d’ocupació.

Aquesta orientació no només enfortiria la nostra base (i automàticament l’eixamplaria per atracció) sinó que, en paral·lel, **afebliria i reduiria enormement la seva base**.

Benvinguda tota aportació a aquest enfocament que, situant-se en la continuïtat de la nostra mil·lenària Història, [honora a tots els nostres avantpassats](#) i [rep la força de la seva obra](#), basada en la llibertat i pionera en moltíssims camps!

Cifuentes (i opositors) com exemple actual de molts segles de corrupció castellana acadèmica, política i... ¡en tot!

“Al amigo, trato de amigo; al enemigo, trato de enemigo; y al indiferente, la legislación vigente”.

Aquesta és la concepció castellano-estadoespanyola del Dret segons *Espanya explicada als catalans* (pàg. 39, Duxelm, Barcelona, 2013), d'En **Joan Fonollosa i Guardiet**

Per “casualitat”, em vaig trobar al Canal 324 el debat a la sessió del *Parlamento de la Comunidad de Madrid* dedicada a la forma (suposadament) fraudulenta en que la seva presidenta, [Cristina Cifuentes Cuencas](#), filla d'un general d'artilleria i d'una mestressa de casa, va aconseguir treure un Màster a la Universidad Rey Juan Carlos (per cert, aquesta “Universidad pública” va ser fundada el 1996 sota control del PP per tal de contrarestar el pes universitari del PSOE, que domina [la Universidad Carlos III que -així m'ho he trobat a Internet- “fue fundada por Gregorio Peces-Barba el 5 de mayo de 1989”!](#)).

((Per cert, ha sortit una dada interessant: aquesta “Universidad Rey Juan Carlos” costa a l'any 120 milions d'euros de diners públics. I la veritat és que m'he sentit satisfet de saber el ben administrada que està ja que només es menja un 0,75 per cent de l'espòli fiscal anual que pateix el Principat... això donant per bo els 16.000 milions en que la Generalitat el calcula... càlcul que segur està fet a la baixa respecte de la realitat!)))

Mentre feia altres coses, anava escoltant com els representants de Podemos, del PSOE i de Ciudadanos (per aquest ordre) criticaven a Na Cifuentes i li exigien respostes i dimissió. Però al sentir com el representant del PP començava a contraatacar donant noms de dirigents de Podemos, de Ciudadanos i del PSOE (per aquest ordre) que s'han trobat en situacions (suposadament) fraudulentes similars, em vaig posar a buscar i a escriure.

Vaig buscar l'article [Quod Natura Non Dat, Salmantica Non Praestat](#) d'En Pep Mayolas, investigador del [Institut Nova Història](#), recollit en el seu llibre *Fins que En Colom begui a galet* (Llibres de l'Índex, 2012) on desmunta la suposada pionera excel·lència humanista i científica de “la celebèrrima Universidad de Salamanca”.

Un cop repescat l'article, l'he llegit amb la intenció de trobar alguns paràgrafs especialment interessants per tal de citar-los. Però he constatat que tot el text és molt bo i [recomano llegir-lo sencer](#) (són 10 pàgines) ja que reflecteix que fa molts segles que la prepotència, l'aparença, l'engany, la usurpació, la corrupció, etc. formen part de l'ànima castellana, i, per tant, de la seva permanent manera de ser i de comportar-se. I també indica com primer la pressió i de 1714 ençà el domini castellà sobre els catalans, ens ha anat marcant destructivament. I encara que l'autor no en parla, jo sí que ho incloc com un component d'“EL GENOCIDI CATALÀ”, aquest tema decisiu però per ara tabú, que cal treure a la llum i portar-lo a tots els Tribunals Internacionals.

Però no me'n puc estar de reproduir

---aquests paràgrafs que parlen de la corrupció acadèmica a Salamanca (i a Valladolid) el XVI:

“(…) l'humanista portuguès Diego de Teive anà a Salamanca el 1532 a estudiar lleis i li semblà que “hi havia molt pocs homes que sabien llatí i les lletres” [...]. L'interès dels monarques per remeiar la situació resultava infructuós, per tal com la picaresca estudiantil era fèrtil en recursos per contravenir el reglament universitari. En Carles V instava el 3 d'agost de 1552 a la creació, a Salamanca, d'un col·legi de gramàtica “per ser principi de totes les ciències”. I d'acord amb el seu propòsit es fundà el Col·legi Trilingüe el 1554, per reial ordre, on es prescrivía que hi hagués, a més, uns altres dos col·legis de gramàtica a la Universitat de Salamanca, “però els

bons propòsits del cèsar, així com les normes de l'estatut universitari, que exigien un examen previ de llatí abans d'ingressar en qualsevol facultat, els anul·lava un simple trasllat a la veïna Valladolid". Sembla que hi havia a Valladolid qui expedia falsos certificats d'aptitud en llengua llatina... o els atorgava després d'un examen de nivell irrisori. A final del segle XVI, el 20 d'agost del 1588, en Felip II encara ordenava que cap batxiller s'incorporés a la universitat de Salamanca sense demostrar que fou examinat en aquella universitat. Però al cap de tres anys, "cosa que revela l'incompliment del seu mandat, el monarca ordenava que ningú no pogués graduar-se de batxiller en cap universitat espanyola sense presentar «cèdula i testimoni d'examen» en gramàtica, previsió que tampoc tingué un èxit major".

El mateix passava al Col·legi Trilingüe, en els estatuts del qual figurava l'obligació de parlar només en grec, hebreu o llatí, segons que es desprèn dels estudis sobre el període 1554-1574. "La norma era incompleta a despit de la severitat creixent de les sancions, no només pels estudiants sinó pel mateix rector. I així els esforços del P. Vitòria per expressar-se en llatí correcte resultaven infructuosos".

---aquests paràgrafs, que li donen un abast molt més ampli que no pas Salamanca i Valladolid:

"No ens ha d'estranyar, aleshores, que en Tovar trobi **miraculosa** la simple existència de la literatura castellana: "Es comprenen les dificultats que fan miraculosa l'existència mateixa de la nostra literatura: les taxes per les quals es posava preu oficial a cada plec del *Quijote*, les revisions inquisitorials de biblioteques i botigues de llibreters, el doble índex, el romà i el de la Inquisició espanyola, pel qual es regulà la publicació de llibres fins a Fraga Iribarne –que ja és dir molt– [...]. El miracle que són un *Nebrija*, un *Pinciano*, un *Brocense*, els savis il·lustrats, es comprèn de debò quan es pensa en una societat que ha fet seu un principi que en Luis Gil recull en les fonts més segures: «Més val sàviament ignorar allò que no és conduent de saber»" (...)

En Tovar considera un miracle l'existència de savis il·lustrats a l'Espanya del Renaixement, i fent extensiu el raonament, el mateix es podria dir del brot de literats i místics excelsos que caracteritza el *Siglo de Oro*, si ens atenim al menyspreu social del coneixement i de l'erudició que ha presidit des de sempre el tarannà castellà, que ells anomenen *espanyol* o *hispanic*, començant per les administracions i acabant per la gent del poble. (...)

No pot ser que els més grans navegants i conqueridors de la cristiandat siguin uns *hidalgos* extremenys i leonesos sense cap mena de tradició marítima. No pot ser que els centres culturals més prestigiosos de la península fossin les universitats de Salamanca i d'Alcalà de Henares, totes dues **tan lluny** de les rutes terrestres i marítimes que comunicaven permanentment el llevant peninsular amb la Itàlia vinculada a la Confederació Catalana, i no pot ser que, alhora, els ports naturals i històrics d'intercanvi amb la península itàlica, Barcelona i València, romanguin gairebé aliens a tota influència renaixentista."

---i aquest paràgraf que assenyala com els mètodes utilitzats pel Reino de Castilla per efectuar l'espoli gegantí en tots els àmbits (conquestes, personatges, literatura i tot tipus d'art, biblioteques,...) que la Nació Catalana vam patir en aquells segles XVI i XVII, agreujats a partir de 1714, **ens han marcat profundament**. I, afegeixo jo, ens han marcat tant que portem generacions suportant viure, com si fossin "normals i correctes", en unes condicions de sotmetiment que [un castellà no resistiria ni 12 hores si de sobte es trobés vivint com nosaltres vivim](#).

"La submissió incondicional que molts catalans han observat al llarg de la història com a tret característic de la seva relació amb la castellanitat ha de tenir un origen gairebé atàvic en la por cerval i l'esperit d'autocensura que, durant segles, inspirava l'ombra dels inquisidors. És un acaïment tan natural que hom el podria buscar inscrit en els cromosomes que la majoria de catalans ens hem transmès de generació en generació. L'enlluernament per l'autoritarisme i la prepotència castellana menaren els nostres avantpassats més *pràctics* (i també els més amorals) a la renúncia gradual als orígens. Un enlluernament que subsisteix avui, encara, i que encega i subjuga gran part de la nostra classe política, l'empresarial, l'acadèmica..."

I per acabar, respondre per avançat una objecció que probablement suraria en l'ànima encara (lògicament, portant 303 anys sotmesos i patint genocidi... per cert, situació gravíssima fins ara silenciada

pels dirigents catalans!) acovardida de bastants/molts catalans si llegissin el que he escrit: “No siguis tan contundent amb el que passa allà ja que també aquí hi ha hagut casos com els de Cifuentes i els de membres de Podemos, de Ciudadanos i del PSOE!”.

Potser sí, encara que ara no en recordo (ni dedicaré pas temps a buscar-ne per Internet). Però en cas que sí que n’hi haguessin, replicaria utilitzant un avantatge (l’únic?) que és conseqüència d’estar ocupats des de 1714: els que aquí hagin fet trampes similars, no són catalans sinó “ciudadanos estadoespanyoles en territorio catalán”.

De fet, com ja he explicat a [Catalans i ‘Catalans’](#), actualment no hi ha autèntics catalans sinó que hi ha el que de català sobrevisiu (malgrat la sistemàtica persecució patida des d’abans de 1714) en l’interior -sovint subconscienment- de qui avui es consideri català (bé per ser català-de-família o bé per ser català-per-elecció-voluntària).

Això em proporciona una resposta estàndard que he elaborat i que comparteixo amb qui la vulgui fer seva: quan després de 1714 un català ha fet o fa
***quelcom que és incorrecte, ho ha fet o ho fa perquè està castellanitzat
***quelcom que és correcte, ho ha fet o ho fa malgrat la pressió castellanitzadora.

L’exemple més clar que fins ara he trobat és el de la corrupció social, ja que -per molt que ara ens pugui sorprendre- aquí NO n’hi havia, i la van importar i imposar les tropes castellanes el 1714. Cal aprofundir-ho, però trobeu elements d’aquest importantíssim fet a [Insaculació-La corrupció la va portar Castilla el 1714](#), [LA CORRUPCIÓ. Algunes consideracions històriques i crítiques per a entendre el que està passant. Què fer?](#), [“Corrupció? Que ara se l’emportin els que la van portar el 1714!”](#), [A Catalunya no hi havia corrupció social abans de 1714. Capítol de 23 minuts “La Corrupció i la purga de taula abans de 1714”](#), [Com es distribueix la corrupció política a Espanya-CCN-Resum](#), [Com es distribueix la corrupció política a Espanya-CCN \(Centre Català de Negocis\)](#),... Aplicant la resposta que indicava: La “corrupció catalana” que tan utilitza Madrid/Castilla/Estado-Español per atacar-nos és responsabilitat exclusiva d’ells mateixos. I l’únic que nosaltres hem de fer es assegurar-nos que quan ara aviat els castellano-estadoespanyoles marxin de la nostra terra, s’emportin tots els seus “discípulos catalanes”. Bon vent i barca nova!

Sí, és decisiu [“Conèixer els catalans d’abans de 1714”](#) i [Inspirar-nos en els nostres avantpassats per actuar adequadament ara](#), ja que si no sabem com érem i d’on venim, NO podem decidir conscientment com volem ser i on volem anar.

I al començar a saber com érem i d’on venim, s’entén ràpidament que des del Punt de Vista Català no té cap sentit posar a votació si som una nació i si volem tornar a ser lliures, i que el que cal fer és recuperar la continuïtat amb els nostres més de mil anys d’Història (la autèntica, no la que ens ha cuinat Madrid i que fa segles que s’ensenya aquí... actualment **en** català!), aplicar i actualitzar les Constitucions Catalanes que ja tenim, i alliberar la República del Principat de Catalunya que ja som.

La conducta tramposa i prepotent de Na Cifuentes i altres dirigents castellans, connecta directament amb la conducta tramposa i prepotent dels **seus** avantpassats, i -encara que ara hi haguessin alguns catalans-castellanitzats que actuessin com “Cifuentes y compañía”- no té RES A VEURE amb la conducta dels **nostres** avantpassats. En efecte, el concepte català d’autoritat exigia que el Rei i qual-sevol autoritat actués de manera que es guanyés el respecte de propis i d’aliens, fins i tot dels enemics, de manera que tothom podés fiar-se’n. Ja l’Usatge *“Quoniam per iniquum principem”* (abans del 1118?) diu que el Príncep, qui encarna la suprema autoritat de l’Estat, ha de ser escrupolós i fidel complidor dels seus deures “de guisa que tots hòmens, nobles e no nobles, reis i prínceps, e magnats e cavallers, vilans e pagesos, mercers e mercaders, peregrins e vianants, amics e enemics, cristians e sarraïns, jueus e heretges, se puguen en ell fiar e creure”. (Const., Vol. I, llib. 1, tit. 12, us 1).

Sí, inspirar-nos en els nostres avantpassats, establir la continuïtat amb la seva/nostra Història i continuar-la, és el millor que podem fer per RECUPERAR ARA LA LLIBERTAT. I, al contrari, [donar-los l’esquena és actuar -conscientment o no- en contra del poble català](#).

VIDA-VERITAT-LLIBERTAT

i

VIDA-VERITAT-LLIBERTAT-IDENTITAT

“Las libertades eran tan catalanas, tan entrañadas en el alma colectiva, tan peculiares, que sólo las gentes de Cataluña podían entenderlas y guardarlas”
Francisco Elías de Tejada (1917-1978)

“(…) dels catalans se'n dirà ‘els compatriotes de la veritat’ (...)”
Francesc Pujols (1882-1962)

Jo, als meus 73 anys, declaro que estic a favor de **VIDA-VERITAT-LLIBERTAT**. I a més, com a català, estic a favor de la **IDENTITAT**. Per a mi, com a català, la **IDENTITAT** a que em refereixo és la **IDENTITAT CATALANA**. Però per a qui es senti part d'un altre poble, el poble X, la **IDENTITAT** seria la **IDENTITAT DEL POBLE X**.

I com que n'estic a favor, proposo:

--- a tothom: col·laborar per la **VIDA-VERITAT-LLIBERTAT**,
--- i a tots els catalans (es sigui català bé per família, o català bé nouvingut-de-quan-sigui que ha escollit lliurement ser català): actuar per la **VIDA-VERITAT-LLIBERTAT-IDENTITAT CATALANA**.

Aquesta és la “solució” (millorable?) que he trobat a la pregunta que formulava al darrer enviamen-
t: **QUINA TERNA PER “EL CAS CATALÀ”: VIDA-VERITAT-LLIBERTAT, o bé VIDA-IDENTITAT-LLIBERTAT?**

He convertit la terna *urbi et orbe* **VIDA-VERITAT-LLIBERTAT** en la quaterna catalana (o de qualsevol poble que és -no “nació sense estat”, com tan acadèmicament i covarda es diu, sinó- nació amb estat ocupant, és a dir, ocupada per un estat enemic invasor i ocupant; els pobles que tenen -o que accepten tenir- estat propi, no tenen aquest tipus de “problemes d'identitat”) **VIDA-VERITAT-LLIBERTAT-IDENTITAT CATALANA**.

Com he arribat a aquesta terna/quaterna que des de fa una setmana considero inseparables?

Resumint molt, hi he arribat veient que

---la **VIDA**, a qualsevol escala que es consideri, està amenaçada des de múltiples àmbits i és atacada per diferents factors destructius

---però mai m'he trobat que els responsables de prendre decisions que porten a amenaçar o a destruir la **VIDA**, diguin que ho fan amb aquesta intenció destructora. Ans el contrari, tots els partits, estats, exèrcits, empreses, lobbys, etc., sempre presenten les seves actuacions com a favorables a la **VIDA**

---així doncs, per saber si quelcom en realitat està a favor o en contra de la **VIDA**, cal poder esbrinar quina és la seva funció real, és a dir, cal cercar i saber la **VERITAT**... o cal aproximar-se el màxim possible a la **VERITAT**

---i per poder arribar a aproximar-se i a conèixer la **VERITAT**, cal que tothom puguem investigar sense restriccions, que tothom puguem confrontar i debatre les posicions, que sigui possible “contrastar hipòtesis diferents”, etc. Cal, doncs, que hi hagi **LLIBERTAT**.

I connectant entre sí aquest tres elements, vaig arribar a la “fórmula” VIDA-VERITAT-LLIBERTAT.

Com explicava al darrer missatge, durant un parell de dies havia preguntat a una vintena de persones (la majoria catalanes): “Siusplau, valora entre 1 i 10 aquesta tríada: VIDA-VERITAT-LLIBERTAT”, i havia obtingut un 8, un parell de 9, i tota la resta, 10.

Però després de veure el partit Depor-Barça amb “dos amics de tota la vida”, l’amic A. R. A., justament no-català però que està bàsicament d’acord amb el que plantejo a LA GOTA CATALANA, va contestar-me... ¡4!

Explicació que em va donar?

Que la terna VIDA-VERITAT-LLIBERTAT és universal, pot ser acceptada per qualsevol (bona) persona de qualsevol lloc del món, però -em va dir- “Tu vols bastir un eina per aconseguir que Catalunya torni a ser lliure, oi?”. Davant la meua resposta afirmativa, va continuar: “Doncs et proposo canviar VERITAT per IDENTITAT, o sigui que la terna seria VIDA-IDENTITAT-LLIBERTAT: cal que actuar per la VIDA i per la LLIBERTAT signifiqui reforçar la IDENTITAT CATALANA”.

Aquestes observacions i algunes aportacions (per cert, contradictòries) rebudes (gràcies Annamenu, Oriol, Josep Maria, Josep!) m’han portat no a escollir entre la terna VIDA-VERITAT-LLIBERTAT i la terna VIDA-IDENTITAT-LLIBERTAT, sinó a ampliar la “terna universal” **VIDA-VERITAT-LLIBERTAT** en la “quaterna catalana” **VIDA-VERITAT-LLIBERTAT-IDENTITAT CATALANA** (extensible i adaptable a la identitat de qualsevol altre poble).

I he anat fent la meua “enquesta” preguntant a continuació: “De totes les personalitats, de tots els personatges, de totes les autoritats, etc., que tenen accés als altaveus socials perquè són dirigits en algun o altre àmbit de l’actual societat sigui a escala mundial, europea o estadoespanyola, ¿quin o quins noms associes a VIDA-VERITAT-LLIBERTAT? I circumscriuint-nos a l’àmbit català, ¿quin o quins noms associes a VIDA-VERITAT-LLIBERTAT-IDENTITAT?”. Només una persona m’ha donat un nom per l’àmbit català: el d’un cantautor (que, a més, jo diria que gairebé només té accés als alguns determinats altaveus públics catalans). La resposta dels demés -en general, ràpida i contundent- ha estat: “NINGÚ!”.

Conclusió: estem dirigits:

--- a escala mundial, europea o estadoespanyola per personalitats, personatges, autoritats, etc. que, com a mínim, no associem a VIDA-VERITAT-LLIBERTAT,

--- i a escala catalana, per personalitats, personatges, autoritats, etc. que, com a mínim, no associem a VIDA-VERITAT-LLIBERTAT-IDENTITAT CATALANA.

I em sembla que, arribats fins aquí, poques persones de les que NO sortim als censurats i censuradors altaveus socials es negarien -jo no ho faig pas- a avançar més i concloure que **tots els dirigits que tenen un pes sobre la societat, en realitat actuen en contra nostre**.

El proppassat 29 de març vaig publicar el text [Com saber si un dirigent català actua a favor dels catalans?](#)

Per respondre aquesta pregunta cabdal que en aquest temps-de-confusió-però-també-de-molta-esperança es fan molts catalans, proposava -i proposo- aquest criteri: “-si un dirigent català actua ara inserint-se en la nostra Història per tal d’aplicar-la a l’actualitat i de prolongar-la, és un dirigent català; – i si un dirigent català actua ara negant o amagant la nostra Història, és un dirigent anti-català... per molt que pugui proclamar-se independentista”.

Ara hi afegeixo un segon criteri: - si un dirigent català actua a favor de VIDA-VERITAT-LLIBERTAT-IDENTITAT, és un dirigent que actua a favor del poble català; – i si un dirigent català actua ara negant o amagant la VIDA-VERITAT-LLIBERTAT-IDENTITAT, és un dirigent que actua en contra del poble català i per tant és anti-català... per molts cognoms catalans que tingui i per molt que pugui presentar-se com independentista, fins i tot com independentista de soca-rel.

Considero que els dos criteris són complementaris ja que, agafant les dues frases que he posat com encapçalament:

---els catalans érem el poble més lliure d'Europa (segons en Francisco Elías de Tejada, que convé saber que es definia a sí mateix com “Extremeño de sangre andaluza y educación castellana”) i TORNAREM A SER-HO,

---i els catalans també teníem un profund respecte a la veritat fruit d'unes lleis que eren la pràctica del poble escrita (és a dir, de baix cap a dalt), del concepte català d'autoritat, de l'absència de corrupció social, de l'exigència de ser bons professionals, de “tenir armes ofensives i defensives de dia i de nit a casa sense cap impediment”,... tal com vaig anar descobrint i tal com resumeixo a [“Conèixer els catalans d'abans de 1714”](#). I quelcom d'això ens queda en el nostre interior, malgrat el procés de castellanització ([el genocidi català](#)) sofert des de molt abans de 1714. I (suposo que) per aquests antecedents, En Francesc Pujols es va permetre vaticinar fa més de 50 anys que (aviat!) serem (de nou?) coneguts com “els compatriotes de la veritat”.

I respecte de la primera (**VIDA**) i de la darrera (**IDENTITAT**) “peces” de la “meva quaterna catalana”:

--- **VIDA**: en el [meu text mencionat](#) només apareix un cop, i és al penúltim paràgraf, on demano al lector que “faci l'esforç d'estudiar aquests fullets, d'obrir-se a que aquells catalans eren diferents i concebien el món d'un altre manera, i d'ensinistrar-se en anar-se situant en com ells veien el món, la vida i les coses. Estic convençut que podem aprendre molt PER APLICAR-NOS-HO ARA!!!”.

Per què aquesta absència de la paraula “vida” en aquest text, que reflecteix l'absència del mot “vida” en el que vaig llegir per poder-lo escriure? L'explicació que se m'acut (alguna millor?) és perquè MAI fins el recent desenvolupament de les enormes indústries destructives modernes, la vida no estava amenaçada per altres raons que les que tothom coneixia perquè formaven part de la vida conscient de tota la població: les guerres amb les conseqüents batalles, represàlies, etc. No és fins a les recents dècades que els atacs més greus a la vida són desconeguts -excepte el risc armamentístic- per a la immensa majoria de la població ja que **se'ns enganya intencionadament des de TOTS els àmbits del poder**: els productes químics i els transgènics en l'agricultura (que són presentats com la solució de la fam al món), els fàrmacs químics (que són presentats com imprescindibles per no estar malalts), el sistema sanitari (que és presentat com el garant de la salut de la població), les freqüents fumigacions (que els seus impulsors dels USA van batejar amb el desorientador nom de “chemtrails”) de les ciutats i dels camps (i que són presentats... ¡¡¡com si no existissin!!!), etc. Per això **ARA sí cal posar la VIDA com la primera reivindicació, i la DEFENSA DE LA VIDA com l'activitat més important. I això és decisiu pel poble català ja que, amb el silenci còmplice dels nostres dirigents actuals, [estem patint un genocidi planificat i executat per La-Zarzuola/Estado-Español des de molt abans de 1714.](#)**

--- **IDENTITAT**: no apareix ni un sol cop en el meu text mencionat perquè tampoc m'ho vaig trobar ni una sola vegada en el que vaig llegir referent al llarg període anterior a 1714. I és absolutament lògic: el problema de la identitat del poble català no existia abans de 1714, i només comença a aparèixer quan perd la llibertat, i s'agreuja amb el pas del temps... ja 303 anys!

Per això insisteixo en que [1714 marca un abans i un després](#), i en que a partir de 1714 no es pot parlar de poble català ja que un poble que no és lliure, no és poble. A partir de 1714 desapareixem dels mapamundis i no hi ha res català: ni justícia catalana ni ensenyament català ni universitat catalana ni economia ni, especialment en l'actualitat, dirigents (polítics i d'altres) catalans. TOT és “estadoespañol en territorio catalán”. L'únic que queda de català és la TERRA

CATALANA, que no se l'han pogut endur... per molt que sí s'han emportat els fruits de la terra catalana. I la NOSTRA TERRA continua, afortunadament, sent un potent i importantíssim factor de catalanitat... dels qui hi hem nascut... i també dels qui hi han arribat des de qualsevol lloc.

Conseqüència: **per saber si els actuals dirigents catalans actuen a favor o en contra del poble català**, al criteri “**Com es situen respecte de la nostra mil·lenària Història?**”, proposo afegir-hi el criteri “**Com es situen respecte de VIDA-VERITAT-LLIBERTAT-IDENTITAT?**”. I em temo que la resposta es cada cop més concloent, oi?

Però sóc optimista ja que l'experiència m'indica que en molts (tots?) els àmbits i en moltes (totes?) les professions hi ha alguna(es) persona(es)

--- a les que gairebé tothom els hi reconeix una autoritat i una objectivitat per sobre de totes les pugnes d'interessos i de grupets existents

--- que s'han atrevit a criticar la situació que vivien i que han proposat alternatives per canviar-la i millorar-la, però aquestes persones han estat ignorades, i moltes vegades, marginades... i fins i tot, represaliades. **És hora de recuperar-les i d'honorar-les!**

--- que no han gosat enfrontar-se però que almenys s'han negat a continuar fent unes activitats pràctiques que veien negatives, i que aconsegueixen obtenir “baixes laborals”, o que han canviat d'àmbit o de sector, o que s'han “reinventat” (i és molt interessant i també molt significatiu que aquesta expressió s'hagi posat de moda)

--- que volen deixar de fer el que estan fent, i que desitjarien denunciar-ho públicament però que no ho gosen/poden fer per raons familiars, econòmiques, fidelitats mal enteses, etc.

--- que...

Totes aquestes persones -i més!- formaran part de les noves direccions que, **agafant força en la nostra Història i en la nostra Terra, i actuant a favor de VIDA-VERITAT-LLIBERTAT-IDENTITAT CATALANA**, reemplaçaran a les actuals direccions anticatalanes.

A més, també l'experiència i algunes lectures m'indiquen que en moments de canvis profunds, com són que els estem vivint i ens els que:

--- ja hem tastat la llibertat arrabassada fa tres segles, i **ARA LA VOLEM TOTA!!!**

--- ens adonem que estem en les millors condicions des de 1714 (en particular, perquè no poden bombardejar-nos) per **RECUPERAR LA LLIBERTAT I RECONSTRUIR LA NACIÓ**

--- sentim que, con les darreres dotze generacions de catalans, hem nascut presos però que **[ARA VOLEM I PODEM CONQUERIR VIURE LLIURES FINS A MORIR LLIURES](#)**

--- **[recuperem la força i la memòria dels nostres avantpassats](#)** i **[volem honorar-los](#)**

--- estem perdent la por i prenent consciència de l'enorme que és la nostra **[força de la raó](#)**

---...,

es generen **LÍDERS NATURALS** que es posen al capdavant de les mobilitzacions, s'uneixen a les persones que van tenir una actitud honesta i valenta, i expressen a fora, en el discurs, en la mobilització i en l'organització, el que el poble sent i vol a dins.

A més, vull ressaltar la possibilitat que molts responsables mitjos canviïn de manera profunda i honesta. Jo mateix fa sis anys no tenia ni idea del que ara conec i proposo. Ho he hagut d'anar trobant, estructurant, elaborant, etc., al marge i en contra dels que manen a Madrid... i també dels que submanen a Barcelona. Ho he pogut fer perquè sóc català i en cap moment he col·laborat amb els capitosts de Madrid en mantenir sotmès al poble català. Però la Generalitat que re-emergeix el 1977 forma part constituent de l'“Estado-Español”, i els seus dirigents i funcionaris alts han tret molts avantatges per col·laborar amb Madrid a mantenir sotmès al poble català. I ara està fent-se visible aquesta col·laboració. La pressió popular farà que una important part rectifiqui la seva conducta al fer-se conscients de la real funció anti-catalana que estaven complint.

Hi ha possibilitats de canvi profund. Reforcem-les i acumulem forces fins a guanyar! Així sia!

NO ÉS EL PRESIDENT 131è, SINÓ EL 7è

Que jo recordi, mai s'havia mencionat tants cops en tan poques hores el numeral del President de la Generalitat de Catalunya com amb el recentment anomenat Quim Torra: el 131è. I el precedent més similar però menys intens va ser amb Puigdemont: el 130è. Mas deia de tant en tant que era el 129è (va ser en una d'aquestes ocasions que jo hi vaig parar atenció). I no recordo que els anteriors esmentessin el seu.

Se'ns dubte, donar a conèixer aquest alt numeral té una avantatge important en la situació actual, i això tant cara a l'exterior com cara als propis catalans: assenyalar l'antiguitat (fundada el 1359) d'aquesta Institució de Govern, que ressalta que som un dels més veterans Estats Europeus (per cert, el primer Constitucional). Comparació: Trump és el President número 45 dels USA.

Però justament en la situació actual, tan confusa però al mateix temps tan esperançadora, considero que, sense oblidar en absolut aquesta per a mi decisiva dimensió històrica -en la que insisteixo tot el que puc i el millor que sóc capaç-, considero que cal o, encara més fortament, és imperatiu recuperar de la manera més correcta possible la nostra autèntica dimensió històrica.

I la necessitat d'aquesta exigència queda ressaltada pel fet que aquests darrers Presidents de la Generalitat de Catalunya que més treuen a lluir el seu alt numeral, simultàniament ens proposen que s'han d'elaborar unes NOVES Constitucions per una NOVA República Catalana que sigui un NOU Estat d'Europa. O sigui que el que proposen que ho fem tot NOU i, per tant, **NEGUEN TOTALMENT LA NOSTRA HISTÒRIA...** al mateix temps que treuen a passejar l'alt numeral. Què collons significa això?

A risc d'equivocar-me, la meva resposta davant d'aquesta flagrant contradicció és la que expressa el títol:

Prou d'enganys! El numeral que li correspon a Quim Torra com a “President de la Generalitat de Catalunya” no és el 131è, sinó el 7è.

En efecte, Quim Torra no és el president 131è. de la Generalitat de Catalunya perquè aquest numeral s'apropia il·legítimament de la continuïtat amb els Presidents que la Generalitat de Catalunya va tenir quan era el govern d'un Estat Europeu (per cert, el primer Estat Europeu constitucional) independent fins el 10 de setembre de 1714. Per aquesta raó, el Principat de Catalunya apareixia en els mapamundis fins 1714.

Quim Torra, al igual que els sis anteriors a partir de Josep Tarradellas, serà el president 7è de la Generalitat de Catalunya que emergeix el 1977 com a sub-Govern del “Gobierno de Madrid” a la “Comunidad Autónoma de Cataluña”, que és part constituent essencial de l’“Estado-Español”: n'és l'imprescindible pilar econòmic... per cert, junt a la resta de la “inexistent” Nació Catalana. Per aquesta raó, el 1977 no vam re-aparèixer en els mapamundis.

No deixem que ens segueixin enganyant els que manen allà i, el que és encara molt més greu, els que submanen aquí!

Quim Torra és, en el territori català ocupat des de 1714, el principal representant de l’“Estado-Español”, és a dir, precisament de l'estat ocupant. I això és justament el que han estat abans els sis anteriors Presidents de la Generalitat de Catalunya, començant amb Josep Tarradellas (1978-1980) i continuant amb Jordi Pujol (1980-2003), Pasqual Maragall (2003-2006), José Montilla (2006-2010), Artur Mas (2010-2016) i Carles Puigdemont (2016-2018).

A mi també m'ha costat adonar-me d'aquest fet, que és crucial per entendre tot el que està passant des de la mort de Franco i, sobre tot, des de les grans mobilitzacions del poble català (de nou; per això “Hay que bombardear Barcelona cada 50 años para mantener Cataluña sometida!”) a partir de les Consultes Populars sobre la Independència començades a Arenys de Munt el 13 de setembre de 2009.

Per això insisteixo des del 9 de novembre de 2017 que cal anar elaborant i aprofundint EL PUNT DE VISTA CATALÀ. I per poder-ho fer cal entendre que 1714 marca un abans i un després ja que des de

1714 NO hi ha res català.... excepte la terra catalana, que no se l'han pogut emportar... malgrat emportar-se'n, això sí, tots els fruits que han pogut!

De 1714 ençà NO hi ha poble català, ja que un poble que no és lliure, no és poble. I per això distingeixo entre catalans i 'catalans'. Tampoc hi ha "justícia catalana", ni "escola catalana", ni "universitat catalana", ni "economia catalana" ni... res català. Tampoc hi ha "policia catalana", i per aquesta raó els actuals Mossos d'Esquadra formen part de "las fuerzas y cuerpos de Seguridad del Estado-Español". Des de 1714, tot-tot-tot és "estadoespañol en territorio catalán".

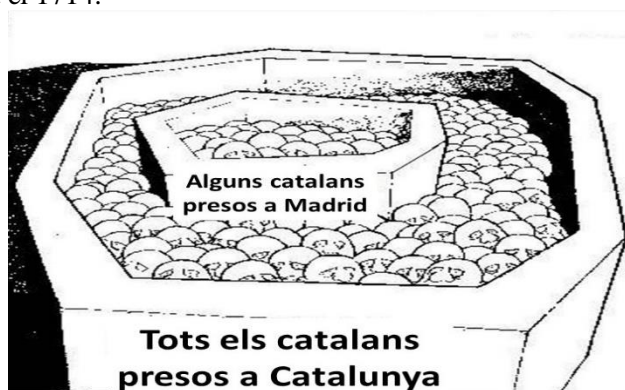
I menys de tot hi ha des de 1977 "institucions de govern catalanes" i "dirigents polítics catalans", és a dir, que actuin a favor del poble català.

Lluís Maria Xirinacs explica detalladament en les 900 pàgines del tres volums del seu llibre *La traïció dels líders*, amb tots els ets i uts, la conducta contra el poble català que van tenir els polítics catalans els anys 70. Aquestes 12 pàgines amb les Conclusions de cada volum, donen una visió de conjunt: <https://lagotacatalana.files.wordpress.com/2018/02/xirinacs-conclusions-3-vol-la-trac3afcic3b3-dels-lc3adders-12p.pdf>.

Em va ajudar a entendre el que està passant adonar-me que els que han sigut dirigents catalans autonomistes durant 35 anys i que recentment s'han anat reciclant a cops de manifestacions massives en dirigents independentistes, són els hereus i continuadors dels dirigents catalans que van traïr-nos en els anys setanta.

I és important entendre que, per amagar el que van fer aleshores, van anar creant de mica en mica la imatge d'unes institucions catalanes, començant per la Generalitat de Catalunya i el Parlament de Catalunya, com si veritablement fossin les institucions pròpies i representatives de la lliure voluntat del poble català, amagant que, en realitat, des de 1714 aquest poble català està sotmès pels capitosts de Madrid/Castilla/Estado-Español, i està patint un genocidi des de molt abans.

Resumint per ara: No des de l'aplicació del 155 fa mig any, sinó des de 1977, tot el que d'aparentment català s'ha bastit en territori català en realitat s'ha fet per continuar mantenint al poble català sotmès... en un sotmetiment començat el 1714.

Reduint-ho a l'exemple més a l'abast que tinc, que sóc jo mateix: ara comprenc que, per ser 'català', per formar part del poble català sotmès des de 1714, jo vaig néixer pres el 1944 i des d'aleshores he viscut pres a les diferents cases on he habitat. I molt-content-i-molt-emprenyat ara sé que la meua germana, els meus pares, els meus avis i dotze generacions d'avantpassats han nascut i mort preses. Però també estic content perquè ara sé que estic/estem pres/os i que ara tinc/tenim la millor ocasió des de 1714 de recuperar la llibertat, i de viure lliure/s fins a morir lliure/s... DE NOU!!!

Invito al lector a sentir/pensar si també és el seu cas.

I a tothom a estendreu a l'abast de tot el poble català... i de tota la Nació Catalana!

Barcelona, 15 de maig de 2018.

Lluís Botinas Montell Vallés Ribó Closa Garrabou Torruella Gras
Impulsor de www.lagotacatalana.cat lagotacatalana@gmail.com

ABRIENDO UN DEBATE POR LA VERDAD Y LA LIBERTAD

¡Hola, amigo de S. M. G.!

S. M. G. me contactó a través de mi blog www.lagotacatalana.cat donde publico material (una parte en castellano) que escribo (o recojo) para compartir lo que, a mis 73 años, estoy descubriendo sobre lo que realmente ocurre en Catalunya. Y estoy descubriendo lo que a los catalanes (se sea catalán por familia, como mi caso, o se sea catalán por libre elección, como significativamente es el caso de muchos de los que llegaron de fuera de Catalunya hace tiempo), y también a los no-catalanes, nos han negado y falsificado los mandamases de Madrid, y análogamente nos han escondido y falsificado los submandamases de Barcelona (que, por si aún no lo tienes claro, te preciso que están totalmente supeditados a los mandamases de Madrid). Luego el contenido de estas líneas que te escribo no es sólo desconocido por los no-catalanes sino también por la inmensa mayoría de los propios catalanes.

Como condición para dedicar un tiempo -bastante tiempo, pues soy lento y riguroso, y contestar un texto siempre me toma una extensión mucho mayor que la del texto al que replico- a contestar el texto que le enviaste a S. M. G. (por cierto, si forma parte de un escrito más extenso, me gustaría tenerlo entero; y también quisiera saber quién es el autor), le pregunté si a ti, como a mí, te interesa saber la verdad o, por lo menos, aproximarte el máximo posible a la verdad. Y me contestó que sí. En consecuencia, estoy contento de establecer relación contigo, pues a pocas personas no-catalanas les interesa saber o aproximarse a la verdad. Y te felicito por ello. Y también le felicitaría (sólo que usando la lengua catalana) si yo estuviese conociendo a un catalán interesado en conocer o en aproximarse a la verdad ya que, análogamente, hay pocas personas catalanas interesadas en este objetivo.

Y en ambos casos me felicitaría a mí mismo por ampliar, sea con un no-catalán o fuese con un catalán, el círculo de mis conocidos interesados en conocer la verdad o en aproximarnos a ella. Y claro está, querer conocer la verdad tiene un corolario: estar dispuesto a cambiar lo que hoy uno considera cierto si se le demuestra que no lo es. Declaro formalmente que ésta es mi actitud. Luego estoy muy abierto a tus críticas, comentarios, sugerencias,...

Las 392 palabras que enviaste a S. M. G. forman parte del debate sobre un tema que vuelve a estar de actualidad: lo que tanto los mandamases de Madrid como los submandamases de Barcelona llaman "la independencia de Cataluña". Y este tema así formulado separa, confronta, enfrenta a la mayoría de no-catalanes con la mayoría de catalanes (de momento dejo aparcado el tema del grado o porcentaje de "mayoría" en uno y otro lado). Y estas 27 líneas enviadas a S. M. G. pretenden contener una serie de argumentos históricos y económicos contra la independencia de Cataluña, y S. M. G. me las ha reenviado invitándome a rebatirlas. Y aunque algo diré más adelante sobre estos párrafos, te adelanto que lo cualitativamente importante para mí es que, aunque todo lo que ahí se afirma fuese plenamente cierto, ello no cambiaría EN ABSOLUTO lo fundamental de "la cuestión catalana". Lo empezaré a explicar en seguida y espero conseguirlo.

Pero puesto a meterme en harina, me presento para que me sitúes: nací en 1944 en Barcelona, soy catalán de "ocho apellidos vascos" y en mi casa nunca nos sentimos "españoles", pero yo no era independentista (mi hermana, e.p.d., sí lo fue). Poco después de participar en la gran manifestación del 11 de septiembre de 2012, me hice independentista... pero esto duró poco ya que pronto vi que había que ir más allá. ¿Por qué? Pues porque al sumergirme en este tema yo llegaba curtido de estar metido anteriormente en otros temas duros y contracorriente (en los que ahora no entro), y al documentarme sobre "el proceso" comencé a descubrir -muy contento y

también muy cabreado- muchas "cosas" importantes que los mandamases de Madrid tienen la obligación de negar pero que los submandamases de Barcelona esconden. Si hace seis años hubiese oído a un catalán hablar como ahora hablo yo, me hubiese quedado boquiabierto y seguramente no le hubiese hecho caso. Sin embargo, ahora busco personas, en primer lugar catalanas pero también no-catalanas, que se interesen en lo que actualmente he descubierto, comparto y propongo.

He aquí una forma de resumir el cambio que he dado: yo soy más que independentista puesto que quiero e impulso que CATALUÑA VUELVA A SER LIBRE. La cuestión clave no es “ser independiente” sino “ser libre de nuevo”. Claro está, volver a ser libre implica dejar de estar sometido y, por lo tanto, no continuar siendo dependiente y pasar a ser independiente. Además, para la mayoría de independentistas de base, independencia es sinónimo de libertad, y en seguida estarían de acuerdo conmigo... y de hecho rápidamente lo están aquellos con los que llego a hablar personalmente.

Pero no estarían de acuerdo con la equivalencia entre “independencia” y “recuperar la libertad” la gran mayoría de los actuales dirigentes independentistas, que conviene recordar que han sido durante mucho tiempo (casi 40 años lleva “la España de las Autonomías”) políticos profesionales autonomistas, y que presionados por las impresionantes movilizaciones del pueblo catalán, se han visto obligados a reciclarse a toda prisa en “independentistas” variante “independentistas-procesistas”. Éstos, probablemente para perpetuar su privilegiado butacón de “político catalán”, insisten en que “la independencia es una cuestión política” y se quejan de que “Madrid no da respuestas políticas a una cuestión política”. Pero en realidad recuperar la libertad ES UNA CUESTIÓN VITAL que, lógicamente, adopta aspectos políticos y que también tiene consecuencias económicas, pero NO “es una cuestión política” NI, MUCHO MENOS AÚN, “es una cuestión económica”.

Como ves, insisto en “recuperar la libertad” y en “volver a ser libres” tanto en cuanto que personas (catalanes) como en cuanto que nación (Principat de Catalunya o, como se utilizó repetidas veces en las Corts Catalanes de 1705-1706: “República del Principat de Catalunya”) porque considero que ésta es la cuestión clave. Supongo que no te costará entender esta frase de Fèlix Cucurull (1919-1996): "L'home no és lliure si no és lliure el poble al que pertany"

Y puede resultarte revelador que lo que me hizo situar el tema “libertad” en el centro fue encontrarme con una serie de citas (y luego ya de libros que lamentablemente aún no he podido leer) de entre las que he seleccionado estas tres frases:

“La ordenación constitucional de Cataluña alcanzó en el siglo XIV una modernidad que asombra y un sentido de respeto a la libertad humana que bien podemos anhelar en el siglo XX”

“La civilización universal recibió una aportación catalana digna del máximo relieve: la consecución de la fórmula de libertad política más perfecta de la Edad Media”

“Las libertades eran tan catalanas, tan entrañadas en el alma colectiva, tan peculiares, que sólo las gentes de Cataluña podían entenderlas y guardarlas”

Te comento que si estas frases que mucho me sorprendieron -¿y a ti?- me hubiesen llegado en catalán y firmadas por un catalán, las hubiese sencillamente rechazado. ¿Por qué? Pues porque mi autoestima, como la autoestima del pueblo catalán, está por el subsuelo después de 303 años de estar sometidos por Madrid/Castilla/Estado-Español, por lo que habría reaccionado pensando

“Éste es un alocado independentista que falsifica el pasado para sobrevivir en el presente”, y las habría enterrado.

Afortunadamente, el autor fue el Profesor **FRANCISCO ELÍAS DE TEJADA**, jurista nacido (1917) y muerto (1978) en Madrid, que fue Catedrático de Derecho sucesivamente en las Universidades de Murcia, Salamanca, Sevilla y Madrid, que se definía a sí mismo como “Extremeño de sangre andaluza y educación castellana”, y que escribió cientos de artículos y una veintena de libros, entre ellos: *Las doctrinas políticas en la Cataluña Medieval* (1950) e *Historia del pensamiento político catalán* (3 vol., 1963-65). Tomo I: *La Catalunya clásica (987-1479)*.

Tomo 2: *Mallorca y Menorca, clásicas (1231-1479)*. Tomo 3: *La Valencia clásica (1238-1479)*.

Gracias al Profesor Francisco Elías de Tejada descubrí que existe un Derecho Catalán que es cualitativamente diferente del Derecho Español, hecho importantísimo que ha quedado borrado por tres siglos de imposición del Derecho Castellano convertido en "Derecho Español" (en realidad, en "Derecho Estadoespañol").

La diferencia profunda se puede resumir en que el Derecho Catalán era de abajo hacia arriba, del pueblo hacia las Autoridades, mientras que el Derecho Castellano era de arriba hacia abajo, del Rey hacia el pueblo. Esto se puede ejemplificar resaltando que expresiones castellanas como "El Rey es la ley" o "¿Qué es ley? Lo que manda el Rey" o "Uno es el Rey, una es la ley" o "El que manda, manda", en Cataluña durante más de 700 años fueron sencillamente impensables, inimaginables, inconcebibles. En el Principado, los catalanes eran hombres y mujeres -¡aquí había igualdad de condiciones para ellos y para ellas!- libres, contrariamente a lo que ocurría en el Reino de Castilla, donde eran súbditos. Y los catalanes de entonces lo sabían muy bien. En cambio, la inmensa mayoría de catalanes de ahora no sabemos que no somos libres. No lo sabemos conscientemente, pero lo sentimos subconscientemente. Y para mí, esto es lo que explica que DE NUEVO estemos manifestándonos masivamente año tras año desde el 2009. Y que, aunque los gritos que imponen los actuales dirigentes independentistas sean “¡Independencia!”, “¡Marchémonos!” y “Catalunya, nuevo estado de Europa”, los deseos que laten subconscientemente son “¡Queremos ser otra vez libres!”, “¡Que se marchen los invasores!” y “¡República del Principat de Catalunya, de nuevo estado de Europa!”. Y yo actúo para que este contenido pase rápidamente del subconsciente al consciente, y de ahí a la voluntad y a la acción.

Te pongo un ejemplo actual: probablemente también tú estás de acuerdo en que “Las leyes son para cumplirlas”, como ahora afirman tanto los mandamases de Madrid como los submandamases de Barcelona. Pues con lo (poco aún) que he aprendido sobre el Dret Català, rechazo esta afirmación basándome en que esto es Derecho Castellano. ¿Por qué? Pues porque ya he comprendido que en Derecho Catalán las leyes no eran “para ser obedecidas” sino que las leyes eran para ayudar a hacer justicia, y si tú considerabas que una ley no contribuía a impartir justicia, no tenías por qué cumplirla. Es más, las Constituciones Catalanas -sí, ahora estoy descubriendo que el pueblo catalán fue el “inventor”, entre otras muchas “cosas”, de las Constituciones (tuvimos las primeras Cortes en 1214, y las primeras Constituciones en 1283), y por esto de la palabra catalana “Constitucions” han derivado las correspondientes expresiones en inglés, en francés, en castellano, en italiano, en portugués y supongo que en más lenguas- recogían el derecho de los catalanes, tanto hombres como mujeres, a rechazar las leyes e incluso a combatir las. Y esto toma un realce especial cuando uno sabe -como me enteré hace unos tres años- que las Constituciones Catalanas recogían la costumbre del pueblo de “tener en casa, de día y de noche, armas ofensivas y defensivas sin ningún impedimento”.

Para mí, recuperar la libertad y la República del Principat de Catalunya va estrechamente ligado a recuperar ahora el Derecho Catalán y otros logros de nuestros antepasados, de los que tanto hemos sido distanciados a golpes castellanizadores, y a aplicar ahora las Constituciones Catalanas que generaron. Y de acuerdo con el Derecho Catalán en el que “la ley es la costumbre escrita”,

comenzar en seguida a utilizar nuestras Constituciones Catalanas ya existentes y vigentes, será la práctica real y concreta que permitirá que las actualicemos adecuadamente.

Y, por el contrario, una prueba que los castellanos de ahora están muy cerca de sus antecesores que afirmaban "El que manda, manda", es que la actual concepción del "Derecho Estadoespañol" que cada día vemos y sufrimos (no sólo los catalanes) su aplicación, se puede resumir en la expresión: "Al amigo, trato de amigo; al enemigo, trato de enemigo; y al indiferente, la legislación vigente", y se puede caricaturizar muy adecuadamente en "el palco del Bernabéu".

Para no alargarme más aquí y, al mismo tiempo, proporcionarte más elementos si quieres aproximarte mejor a lo que estoy enunciando, aquí tienes cinco textos en castellano: "[El espíritu del Derecho Catalán](#)", "[¿Cómo eran los catalanes de antes de 1714?](#)", "[Inspirarnos en nuestros antepasados para actuar adecuadamente ahora](#)", "[Somos un Estado ocupado y queremos recuperar la libertad](#)", y "[Es hora de replantárselo todo y de re-comenzar a actuar para RECUPERAR LA LIBERTAD DE CATALUÑA](#)".

Después de este encuadre general de 2.075 palabras a las 392 palabras que enviaste, voy a entrar en ellas... pero con unos PREVIOS:

PREVIO 1: espero que no compartas la superficialidad (por decirlo "finamente") de los mandamases de Madrid cuando afirman que "el crecimiento del número de independentistas es debido al sistema educativo catalán, que fomenta el odio a todo lo que es español". Lo que llaman "sistema educativo catalán" forma parte del "sistema educativo español", y lo único que ha hecho en la última treintena de años es explicar EN catalán los contenidos estado-españolistas que decide Madrid/Castilla/Estado-Español. No hay ningún libro de texto en catalán, ni escolar ni universitario, que explique NADA de lo que aquí apunto. En particular, no hay ningún libro en catalán de Historia que explique lo que considero clave: que la República del Principat de Catalunya está ocupada desde 1714, y que **de nuevo** -recuerda: "¡Hay que bombardear Barcelona cada 50 años para mantener Cataluña sometida!"- los catalanes queremos que los ocupantes se vayan y así recuperar la libertad.

PREVIO 2: suponiendo que fuese cierta la falsedad "el crecimiento del número de independentistas es debido al sistema educativo catalán, que fomenta el odio a todo lo que es español", los que la defienden deberían explicar, teniendo en cuenta que la inmersión lingüística se generalizó en el curso 1992-93, cómo estos 2018-1992= 26 años de supuesto "adoctrinamiento independentista" han podido ocasionar tal "abducción" y superado los 1992-1714=278 años de imposición del castellano y de la enseñanza en castellano con contenidos estadoespañoles, y en particular los 1992-1939=53 años de ser impuestos con los métodos franquistas. Habría que concluir que los responsables de la educación estadoespañola han sido unos incompetentes totales, y que los responsables del sistema educativo EN catalán (que en absoluto sistema educativo CATALÁN) han sido super-eficaces. ¡A ver si, siendo coherentes con la falsedad que afirman, dimiten!

PREVIO 3: esta falsedad ocurriría en pleno bombardeo de los (llamados) medios de comunicación de todo tipo en castellano portando contenidos estadoespañoles. Y te pongo un ejemplo demostrando que la "brigada mediática" es mucho más eficaz que la "brigada Brunete": en mis más de veinte años de años de educación (entre escolar, universitaria y como doctorando), no tuve ni una sola clase en catalán; sin embargo, en los patios de la escuela y del instituto, JUGÁBAMOS EN CATALÁN. Ahora, con un (teórico) 70% de clases en catalán, en la inmensa mayoría -por no decir en todos- los patios, incluso en Girona, los niños y niñas JUEGAN EN CASTELLANO. Es decir, EL GENOCIDIO CATALÁN -el tema tabú por excelencia EN CATALUNYA (Madrid/Castilla/Estado-Español tiene obligación de silenciarlo... ya que es quien lo ejecuta)- sigue

avanzando también en su vertiente lingüística, y ello a pesar de la lenitiva “inmersión lingüística”, y a pesar de lo que dicen tanto los mandamases de Madrid como los submandamases de Barcelona.

PREVIO 4: te invito a observar que tras un año entero de *Tricentenario (1714-2014)* conmemorando el 11 de setiembre de 1714, a partir del 1 de enero de 2015 ningún dirigente autonomista-reciclado-en-independentista-procesista catalán ha vuelto a mencionar el 1714 (casi) en ninguna ocasión.

PREVIO 5: además, la actuación del “Reino de Castilla” en contra del “Principat de Catalunya” y de la lengua catalana es muy anterior a 1714. Ya hubo un primer intento de conquista en 1356 que finalmente fue rechazado y que, como respuesta defensiva, llevó a la formación de la Generalitat de Catalunya en 1359 a fin de recaudar “contribuciones” con tal de tener fondos ante un nuevo futuro ataque del Reino de Castilla. Un detalle clarificador: los catalanes hacíamos “contribuciones” según posibilidades de cada cual o familia, mientras que los castellanos tenían que abonar “impuestos”, es decir, lo que les imponía el Rey o sus representantes. La actuación de la Inquisición castellana en territorio catalán llevó a que muchos autores que escribían en catalán vieses sus obras traducidas al castellano y publicadas bien como “Anónimo” (sencillamente imposible con Monarquía absolutista y con Inquisición galopante!) o bien con autor de nombre no-catalán; además, si los autores en catalán (fuesen catalanes, valencianos, mallorquines o de los virreinos) se negaban a escribir en castellano o a dejar de escribir y, contraviniendo las ordenes inquisitoriales, seguían haciéndolo en catalán, eran entregados a la Inquisición. Ya en el libro del principal humanista del Renacimiento catalán, Cristòfol Despuig, *Los col·loquis de la insigne ciutat de Tortosa* (1557), aparecen grandes temas de la confrontación: "Para hacer gloriosa su propia nación no dudan en escribir mentiras (...) estos castellanos se lo beben todo (...) son el único pueblo creado por Dios (...) creen que sólo ellos están en el mundo (...) dicen que nosotros no tenemos historia, ni reyes, ni estructuras de poder (...) Los de Cataluña han tenido en todo tiempo más obras que palabras, lo que contrario es en los castellanos, que todo el tiempo han tenido más palabras que obras (...) afirman que el catalán es un dialecto o que el valenciano es otro idioma". Todo ello es de una sorprendente actualidad, ¿no?

PREVIO 6: todos, vosotros y nosotros, no-catalanes y catalanes, hemos sido educados en que “todo era castellano”, y nos lo creímos. En los últimos seis años, he empezado a cuestionar aquellas enseñanzas supuestamente no-abductoras que a los catalanes nos impartieron en castellano y nos impusieron por la fuerza, y he ido bien aprendiendo de otras fuentes o bien descubriendo por mí mismo que muchas de aquellas “verdades” eran mentira. La cuestión ahora es: ¿estamos dispuestos, nosotros y vosotros, vosotros y nosotros, a hacer todos un cambio de chip aproximándonos a la verdad? Y resulta que un aspecto de la verdad es que en vez de que “todo era castellano” resulta mucho más probable que “todo fuese catalán” aunque sólo sea por el hecho que Castilla está a 600 kilómetros al interior y a 600 metros de altura, y Catalunya y la Nación Catalana está en las costas del Mediterráneo.

PREVIO 7: ...

PREVIO 8: finalmente, las preguntas que formulo pidiendo aclaraciones o precisiones no son capciosas sino que las hago para aprender y para avanzar en la clarificación conjunta.

Tras estos previos, entro ¡por fin! a comentar las 27 líneas que enviaste. La metodología que voy a usar es: **1)** reproducir en negrita el texto enviado entero, de manera que su contenido esté “fresco” y que se pueda recurrir fácilmente al texto íntegro en caso de necesitarlo; **2)** reproducir

en negrita partes del texto enviado intercalando mis preguntas, comentarios, etc. entre tres paréntesis y en blanquita; y 3) hacer unos comentarios finales.

Y antes de empezar, te aclaro que voy a dar por buenos los datos y afirmaciones que aparecen en el texto en negrita, pero los voy a interpretar de otra manera... y veremos a qué conclusiones llego. ¿De acuerdo? Pues... ¡adelante!

1)

En 1714, Barcelona era un poblacho de 37 mil habitantes, Madrid tenía 120 mil habitantes. Cádiz, Sevilla, Bilbao..., eran ciudades que duplicaban en habitantes y riqueza a Barcelona. El comercio de Indias estaba monopolizado por los puertos del antiguo Reino de Castilla y Cataluña era una de las regiones más miserables de España. El denostado Borbón cambió el destino de las mercaderías al puerto de Barcelona, los puertos atlánticos se empobrecieron y Barcelona subió como un trueno. En 50 años cuadruplicó su población, a finales del siglo XVIII tenía 130 mil habitantes, y toda Cataluña emergió de la pobreza. Nos deben una.

El denostado Borbón puso el comercio de esclavos desde África a las Indias, en manos de la burguesía catalana, en régimen de monopolio. Los ingentes beneficios de este vil comercio sirvieron para montar la incipiente industria textil catalana. Nos deben dos.

Durante el siglo XIX y primer tercio del siglo XX, el denostado Borbón protegió a la incipiente y poco competitiva industria textil catalana aplicando unos aranceles aduaneros exorbitantes a los paños ingleses y flamencos. Una vara de paño flamenco pasó de costar 2 pesetas a costar 6 pesetas, así los paños catalanes que costaban 5 pesetas se podían vender al resto de España. Eso trajo como consecuencia que a la lana y trigo castellanos que se exportaban a Holanda e Inglaterra les aplicasen los mismos aranceles y dejaron de venderse. Así, una fanega de trigo castellano pasó de costar 10 pesetas a costar 5 pesetas. Los catalanes compraban el trigo y la lana más baratos y los castellanos compraban los paños más caros. El resultado fue un empobrecimiento de Castilla y un enriquecimiento de Cataluña. Nos deben tres.

Después de la guerra civil, el franquismo en su Plan de Desarrollo invirtió el 40% del dinero destinado al INI (Instituto Nacional de Industria) en Cataluña, con la factoría SEAT a la cabeza, el 20% en el País Vasco y otro 20% en Madrid. El resto, otro 20%, lo invirtió en el resto de España. El despegue económico de estas zonas fue rápido, el resto de España siguió en la miseria. Nos deben cuatro.

Así que, cuando ahora escucho o leo que los catetos catalanistas dicen que "España les roba", me entra la risa cabreante. Ni en 1000 años los catalanes pagarán lo que el resto de España les ha dado".

2)

"En 1714 (((es muy importante que el autor empiece tomando el año 1714 como referencia. Efectivamente, lo que ocurrió en 1714 marcó un antes y un después que aún nos marca. Por esto cada año los catalanes conmemoramos -OJO: no "celebramos" sino que "conmemoramos"- el 11 de setiembre. Y por esto pregunto a los castellanos y a otros estadoespañoles: "Oigan, perdonen, Ustedes, ¿por qué no celebran el 11 de setiembre, puesto que ganaron y desde entonces el Principat de Catalunya y la Nació Catalana dejaron de salir en los mapas de Europa y del mundo?". Si Ustedes celebrasen aquella victoria militar -eso sí, gracias a la imprescindible ayuda de los ejércitos franceses-, todo el mundo entendería que entonces los catalanes perdimos la libertad y que ahora queremos recuperarla. Y otra consecuencia muy importante de 1714 es que, a partir de entonces, en rigor no se puede hablar de pueblo catalán, ya que un pueblo que no es libre, no es pueblo))) **Barcelona era un poblacho de 37 mil habitantes, Madrid tenía 120 mil habitantes.** (((pero Barcelona tenía una larga e importante historia que se tradujo en la construcción de un

doble amurallamiento, estructura defensiva que le permitió resistir el asedio franco-castellano desde el 23 de julio de 1713 hasta el 11 de septiembre de 1714, es decir, 414 días, casi 14 meses. En cambio Felipe II instaló el 1561 la Corte -que no la “capital”, concepto que entonces no existía- de la Monarquía-Hispánica-Compuesta en Madrid porque no había nada -palacios, cultivos especiales, minas, agua abundante,...- ni nadie -nobleza, clero, milicia,...- con quien tener que negociar o hacer concesiones; de hecho, Madrid es probablemente la única capital europea que no tiene murallas, lo cual seguramente indica que no tenía nada que pudiese ser codiciado por ningún Reino rival. Y el eslogan “Madrid, Villa y Corte” refleja que ni siquiera llegó a tener la categoría de “ciudad”...)) **Cádiz, Sevilla, Bilbao..., eran ciudades que duplicaban en habitantes y riqueza a Barcelona. El comercio de Indias estaba monopolizado por los puertos del antiguo Reino de Castilla y Cataluña era una de las regiones más miserables de España.** (((¿Cuál es la explicación que da el autor a que haya habido un desarrollo tan distinto entre “Cádiz, Sevilla, Bilbao y puntos suspensivos que monopolizaban el comercio de Indias” por un lado, y “el poblacho” Barcelona y “la miserable” Cataluña por el otro?))) **El denostado Borbón cambió el destino de las mercaderías** (((¿se puede precisar mejor en qué año después de 1714 Felipe-V-de-Castilla ordenó este cambio? Y ¿cuáles eran las mercaderías?: oro, plata... y ¿qué más?))) **al puerto de Barcelona, los puertos atlánticos se empobrecieron y Barcelona subió como un trueno. En 50 años cuadruplicó su población, a finales del siglo XVIII tenía 130 mil habitantes, y toda Cataluña emergió de la pobreza.** (((Si después de 1714 “Barcelona subió como un trueno”, si “(Barcelona) En 50 años cuadruplicó su población, a finales del siglo XVIII tenía 130 mil habitantes”, y si “toda Cataluña emergió de la pobreza.”, debido, como apunta el autor, exclusivamente -o por lo menos básicamente- al cambio hecho por Felipe-V-de-Castilla para que “las mercaderías llegasen al puerto de Barcelona”, ¿por qué antes todo el oro, toda la plata y todas las otras mercaderías llegadas de América a “los puertos atlánticos” durante 1714-1492=222 años no sirvieron para “hacer subir como un trueno” ni la economía ni la población de Sevilla ni de Cádiz ni de Andalucía ni de Castilla ni de ná de ná?))). **Nos deben una.** (((No me parece que de lo anterior se derive deuda alguna...)))

El denostado Borbón puso el comercio de esclavos desde África a las Indias, en manos de la burguesía catalana, en régimen de monopolio. (((Por favor, ¿puede el autor facilitar el documento que demuestra esta afirmación? Además, ¿cuándo exactamente Felipe-V-de-Castilla puso este monopolio en manos de la burguesía catalana? Por el contexto, se sobreentiende que después de 1714. Pero resulta que el Tratado de Utrecht de 1713 (por el que el Reino de Inglaterra, traicionando los acuerdos de 1705 con el Principat de Catalunya, pacta con el Reino de Castilla), además de conceder a los ingleses territorios catalanes -como claramente fue Menorca; en otros no entro aquí- y el por Madrid/Castilla/Estado-Español tan manoseado Gibraltar, los castellanos cedieron a los ingleses precisamente -según dice literalmente la Wikipedia- “el asiento de negros (un monopolio de treinta años sobre el tráfico de esclavos negros con la América española)”. **Los ingentes beneficios de este vil comercio sirvieron para montar la incipiente industria textil catalana.** O sea que por lo menos durante “treinta años”, es falso que “Los ingentes beneficios de este vil comercio sirvieron para montar la incipiente industria textil catalana”. Pero de esta afirmación del autor que en el punto del tráfico de negros contradice frontalmente lo que dice la Wikipedia, se desprende una pregunta: antes de que el tráfico de negros fuese cedido o bien a los ingleses en 1713 o bien a los catalanes en un año que no se precisa pero en cualquier caso posterior a 1714, ¿en manos de quién estaba el tráfico de negros y, en consecuencia, los resultantes “ingentes beneficios de este vil comercio”? Y, subsiguientemente, ¿qué incipiente industria, textil o no pero en todo caso seguro que industria no-catalana, montaron quienes -castellanos o lo que fuesen- obtuvieron estos “ingentes beneficios”? Pero, además, resulta que la burguesía catalana -sin necesidad de estos supuestos “ingentes beneficios”- había sido capaz ya antes de 1714 de desarrollar una industria textil suficientemente fuerte y competitiva como para vender uniformes militares -además de armas de primerísima calidad merced a la innovadora y durante tres siglos única “farga catalana” para producir hierro- a algunos de los ejércitos de los dos bandos internacionales enfrentados en la “Guerra de Sucesión”. Y, *by the way*, una precisión más: forma

parte de la tramposa historiografía cocinada por Madrid/Castilla/Estado-Español añadir el adjetivo “Española” a esta “Guerra de Sucesión”. En realidad fue una “Guerra de Sucesión a la Corona de Castilla y a la Corona de Catalunya” puesto que el “Reino de Castilla” y el “Principat de Catalunya” fueron dos estados independientes distintos hasta el 11 de setiembre de 1714. Y un corolario: puesto que la “Guerra de Sucesión a la Corona de Castilla y a la Corona de Catalunya” termina con el Tratado de Utrecht en abril de 1713, el enfrentamiento que sigue y que, pasando por el 11 de setiembre de 1714, culmina con la caída de Mallorca el 2 de julio de 1715, es directamente una guerra entre, por un lado, catalanes y mallorquines (el Reino de Valencia y el Reino de Aragón ya habían caído en manos borbónicas en 1707) defendiendo su libertad, y, por el otro lado, castellanos y asimilados, con los imprescindibles ejércitos franceses, queriendo, por tercera vez, invadirnos y convertirnos en súbditos)). **Nos deben dos.** (((Tampoco me parece que de este segundo punto se derive deuda alguna...))).

Durante el siglo XIX y primer tercio del siglo XX, el denostado Borbón protegió a la incipiente y poco competitiva industria textil catalana aplicando unos aranceles aduaneros exorbitantes a los paños ingleses y flamencos. Una vara de paño flamenco pasó de costar 2 pesetas a costar 6 pesetas, así los paños catalanes que costaban 5 pesetas se podían vender al resto de España. Eso trajo como consecuencia que a la lana y trigo castellanos que se exportaban a Holanda e Inglaterra les aplicasen los mismos aranceles y dejaron de venderse. Así, una fanega de trigo castellano pasó de costar 10 pesetas a costar 5 pesetas. Los catalanes compraban el trigo y la lana más baratos y los castellanos compraban los paños más caros. El resultado fue un empobrecimiento de Castilla y un enriquecimiento de Cataluña.

(((Ya he señalado en el punto anterior que es falsa la base en que se sustenta este tercer punto: que la industria textil catalana fuese “incipiente y poco competitiva”. Por lo menos, antes de 1714 la industria textil catalana era potente y competitiva. Si después de 1714 pasó a ser “incipiente y poco competitiva”, el retroceso tuvo que ser consecuencia: de las terribles matanzas (incluida la “ley del diezmo”: asesinato sistemático por parte de las tropas castellanas de uno de cada diez hombres catalanes); de la brutal represión; de las importantes cantidades de presos, de desterrados y de exiliados; del incendio de decenas de ciudades y de pueblos; de la desestructuración social; de la persecución cultural; del enorme crecimiento de los impuestos; etc., consecuencia de “la pacificación” impuesta por los ejércitos castellanos, que, entre otras “cosas”, exportaron al territorio catalán un producto característico del Reino de Castilla que aquí antes no existía en absoluto: la corrupción social. Y cara a verificar si es cierto que los catalanes lograron del poder de Madrid/Castilla/Estado-Español en construcción las prebendas que se “denuncian” en este punto, surge una pregunta que confío el autor contestará: los catalanes vencidos, represaliados y convertidos -¡por fin, tras casi cuatro siglos de perseguir este objetivo y por lo menos dos invasiones castellanas anteriores, 1356 y 1640, que acabaron fracasando!- en súbditos sometidos y alejados del poder, ¿cómo pudieron influir en los poderes de la Monarquía-Hispánica-ya-no-Compuesta-sino-castellana para conseguir estas prebendas que, según el autor, significaron paralelamente “un empobrecimiento de Castilla”, es decir, del reino vencedor, y “un enriquecimiento de Cataluña”, es decir, del reino perdedor y destruido?))). **Nos deben tres.** (((Veo difícil que por esta vía haya deuda alguna, pero lo dejo pendiente de la respuesta))).

Después de la guerra civil (((ésta es la terminología de los vencedores, que se ha impuesto también entre los vencidos, en particular entre los catalanes. En efecto, se ha “olvidado” que aquí se le llamaba “Guerra de España” porque se tenía conciencia que uno de los principales objetivos de Franco, si no el primero, fue terminar de erradicar la República Catalana que el 14 de abril de 1931 se había proclamado unilateralmente como Estado Independiente, por lo que fue sistemáticamente combatida por la II República Española. Franco lo tenía clarísimo: comanda el *Ejército de Liberación Nacional* que, una vez atravesado el Ebro el 16 de noviembre de 1938, pasa a denominarse *Ejército de Ocupación de Cataluña*, “detalle” de innegable relevancia histórica, ideológica y política porque la *liberación* se refiere al propio país, mientras que la *ocupación* implica la incursión en la tierra extranjera de otro país))), **el franquismo en su Plan de Desarrollo**

invirtió el 40% del dinero destinado al INI (Instituto Nacional de Industria) en Cataluña, con la factoría SEAT a la cabeza, el 20% en el País Vasco y otro 20% en Madrid. El resto, otro 20%, lo invirtió en el resto de España. El despegue económico de estas zonas fue rápido, el resto de España siguió en la miseria. (((Como criterio general, me parece bastante difícil que Franco favoreciese económicamente a Catalunya. No sólo porque, como acabo de explicar, somos tierra extranjera ocupada, sino porque Franco tenía una solución final para el pueblo catalán: desterrar dos millones de catalanes y valencianos, y, de paso en la misma operación, 700.000 vascos, asturianos y murcianos, a Marruecos, y a continuación 2.700.000 castellanos, leoneses, extremeños y andaluces serían enviados a repoblar las zonas recién despobladas; parece que Hitler no aprobó este plan que Mussolini sí compartía, y además perdieron la guerra. Y respecto la inversión SEAT: fue la propia FIAT quien rechazó el plan de Franco de situar la fábrica SEAT en otras partes (Madrid, Extremadura, Cartagena, ¿más?) y exigió fuese localizada en Barcelona no sólo por tener puerto sino porque tenía la infraestructura y la red de pequeñas empresas y de talleres complementarios necesarios para el buen funcionamiento de la nueva gran empresa, incluida la imprescindible mano de obra cualificada))))). **Nos deben cuatro.** (((Pues no: tampoco de esto se deriva deuda alguna...))).

Descartadas las “deudas” aquí señaladas (primera, segunda y cuarta totalmente, y la tercera parcialmente), queda claro que la fortaleza económica del Principado de Catalunya tiene necesariamente que tener otras razones. No voy a entrar en cuáles, pero sí quiero subrayar que remontan a muchos siglos atrás y que tienen como base su implantación en nuestra tierra y en las costumbres catalanas ancestrales, razones que hacen que los catalanes no tengamos la menor duda de que el aspecto económico es el que menos nos preocupa en el actual proceso de recuperación de la libertad. Si a pesar de tener encima desde hace 303 años la losa Madrid/Castilla/Estado-Español, la Nació Catalana continuamos siendo el motor económico del Estado-Español opresor, sin esta losa no tendremos dificultad económica alguna...

Así que, cuando ahora escucho o leo que los catetos catalanistas dicen que "España les roba", me entra la risa cabreante. Ni en 1000 años los catalanes pagarán lo que el resto de España les ha dado"

Espero que a muchos no-catalanes, incluido quizás el propio autor de las 329 palabras que estoy comentando, les resulte explicativo saber que el himno catalán, “Els Segadors”, proviene de la guerra defensiva ante el avance de las tropas castellanas de 1640, y que -este himno, sí- tiene letra. Pues bien, la versión suavizada hecha a finales del XIX contiene este verso: “Endarrera aquesta gent tan ufana i tan superba!”, es decir, “¡Atrás esta gente tan petulante y tan soberbia!”. Y efectivamente, de manera “tan ufana i tan superba” se suelen seguir comportando los mandamases de Madrid... y también muchos de sus seguidores... como parece ser el autor de este lamentable párrafo.

Y como “cateto catalanista” le digo al “petulante y soberbio” autor que efectivamente “el Estado-Español nos roba” (aunque también esto lo silencian sistemáticamente TODOS los dirigentes políticos catalanes independentistas-procesistas).

Pero no voy a entrar en lo que el Estado-Español nos ha robado desde hace por lo menos tres siglos y nos sigue robando cada día en el terreno económico, ni en qué volumen lo hace, que necesariamente tiene que alcanzar un monto muchísimo mayor que el que reconocen los mandamases de Madrid y también que el que, con plena complicidad, a la baja dicen los submandamases de Barcelona.

En realidad, y ello está tan sólo empezando a salir a la luz del día, el Estado-Español desde 1714 y ya antes el Reino de Castilla, nos han robado y nos siguen robando en todos los ámbitos.

Puesto que ya llevo más de 5.000 palabras, voy ahora a mencionar sólo un ámbito actual, dejando aparcados otros muchos ámbitos más antiguos e importantes. Este ámbito actual es el deportivo. Y me parece que ni siquiera hace falta poner ejemplos. Sólo este resumen: el globo “España, potencia mundial en el deporte de élite” se deshinchó si se va quitando los equipos y deportistas de élite catalanes... y valencianos... y mallorquines (... y quizás alguno aragonés).

Pero la situación que los mandamases de Madrid niegan y los submandamases de Barcelona esconden, es aún mucho más grave.

Olvidando el citado ámbito deportivo y todo el resto de ámbitos que he apuntado, e incluso aceptando las tesis del autor y, en consecuencia, resultase cierto que efectivamente los catalanes **“Nos deben cuatro”** y **“Ni en 1000 años los catalanes pagarán lo que el resto de España les ha dado”**, seguiría siendo totalmente cierto que “El Estado-Español nos roba”. ¿Por qué? Pues porque el Estado-Español nos sigue robando lo más importante: LA LIBERTAD. Nos la arrebató en 1714 y desde entonces nos la sigue negando día a día, adoptando para ello las formas de dominio adecuadas y necesarias según cada momento histórico.

Y por cuando el Estado-Español se empezó a construir en 1714 extendiendo el Estado del Reino de Castilla (que ya había conquistado y genocidado otros pueblos) sobre los restos del Estado de la República del Principat de Catalunya que destruyó, Madrid/Castilla/Estado-Español se basa en nuestro sometimiento desde 1714 y, finalmente, en el GENOCIDIO CATALÁN que lleva ejecutando desde mucho antes de 1714.

y 3)

Bueno, amigo de S. M. G.: quedo a la espera de tus réplicas en pro de la verdad.... histórica... ¡y actual!

Confío en que, si lo haces/hacemos buscando realmente la verdad, acabaremos actuando juntos a favor de la libertad mía/nuestra y tuya/vuestra.... ¡y de quienquiera!

Los únicos que temen la verdad y la libertad son los mandamases absolutistas de Madrid y también los submandamases independentistas de Barcelona (y, claro, los supermandamases opresores de los estados de Europa y del mundo). Supongo que tú no estás en ningún “selecto club” de estos...

Que pronto los catalanes recuperemos la libertad y que el pueblo catalán vuelva a ser el pueblo más libre de Europa, será un factor -deseo que importante- del reordenamiento libertario de toda Europa que tendrá positiva incidencia en el mundo entero.

Confío en que en lugar de canalizar tu descontento contra los catalanes (ya sabes, el “¡¡¡A por ellos!!!”... que incluso ya se vende en kits en algunos supermercados), te atrevas a hacerlo contra tus, de otra manera, opresores... ¡que, de momento y por poco tiempo, también son nuestros opresores... e invasores... y genocidas (eso sí, con la imprescindible complicidad de los líderes independentistas catalanes)!

Un fuerte abrazo de “tu cateto catalanista”

Barcelona, 28 de maig de 2018

Lluís Botinas

NOSALTRES NO HEM DE VOTAR RES DE RES JA QUE EL NOSTRE CAS ÉS ÚNIC

Canviar Rajoy-PP per Sánchez-PSOE és un pas més cap a la trampa del *'Referèndum pactat i vinculant amb mediació internacional'* a que ens porten TOTS els actuals dirigents catalans independentistes

NOSALTRES NO HEM DE VOTAR RES DE RES...

Els catalans no hem de votar si som una nació i si volem tornar a ser lliures. Demanar votar (fos el que fos i en la forma que sigui, Dret d'Autodeterminació inclòs) com ens empeenyem a fer els actuals dirigents catalans, és senzillament renunciar nosaltres mateixos [els nostres més de mil anys d'història](#), i és abandonar nosaltres mateixos [els drets històrics](#) que (lògicament, per tal de mantenir-nos sotmesos com és la seva obligació) ens neguen [els nostres ocupants](#) i [genocides](#).

Corol·lari-1: Anar a votar abans de ser independents i haver recuperat la llibertat arrabassada el 1714, és lliurar-nos nosaltres mateixos als nostres botxins, és anar a l'escorxador, és anar a la derrota, és prolongar el nostre sotmetiment i [aprofundir el nostre genocidi](#).

Corol·lari-2: La proposta de *l'establishment* mundial per evitar que el poble català torni a ser lliure és un referèndum pactat i vinculant obtingut gràcies a la mediació internacional. A més, tots (*New York Times*, *Financial Times*, *The Guardian*, *Le Monde*, *Allgemeine Zeitung*, Ban Ki-moon, Merkel, Macron,...) afegeixen sense cap rubor: "com a Escòcia", és a dir, per a què es perdi. Per això TOTS (grans i petits) CENSUREN que el 2014 a [Escòcia va haver-hi una tupinada espectacular](#), i TOTS (grans i petits) AMAGUEN que aquest enorme frau electoral a tota Escòcia només es va poder fer amb la plena complicitat de les direccions tan del SNP com de tots els mitjans de comunicació independentistes escocesos, amb els quals -;casualment! - tenen estretes i fraternals relacions TOTS els actuals partits i mitjans de comunicació independentistes catalans, i s'intercanvien "observadors internacionals que vetllen les eleccions".

Corol·lari-3: Arribar a un referèndum pactat i vinculant obtingut gràcies a la mediació internacional exigeix canviar en els dos bàndols els dirigents i partits que, amb diferents argumentacions, s'han oposat frontalment a aquesta solució anti-catalana. Calia "pujar" els capitosts de Madrid que ni volien assabentar-se de les mobilitzacions catalanes, i calia "baixar" els subcapitosts independentistes de Barcelona que deien que volien la Declaració Unilateral d'Independència. La caiguda (això sí, després d'haver aprovat els pressupostos) "per sorpresa" de Rajoy-PP i la seva rapidíssima substitució per Sánchez-PSOE, així ho confirma. I també la creixent marginació de Puigdemont i la seva designació d'un Torra que l'únic que hauria de dir dels que anomena "bèsties" és el que cap dirigent actual independentista diu: que són ocupants de la nostra terra i que volem que marxin. Tant el nou govern de Madrid com el nou govern de Barcelona són febles. I no sé si els que mouen els fils ho fan intencionadament, però les respectives preses de possessió han estat el dissabte gairebé a la mateixa hora, i el numeral que els correspon tan a Sánchez com a Torra és el mateix: els dos són el setè respectiu president després de la mort de Franco...

... JA QUE EL NOSTRE CAS ÉS ÚNIC

El cas del poble català és únic, i això és el que cal reconèixer nosaltres, i explicar i argumentar jurídicament arreu, a fi que no se'ns vulgui aplicar solucions que corresponen a d'altres situacions.

* No volem només "ser un Estat independent", ni només "ser un poble lliure". Volem "TORNAR

A SER un Estat independent", i volem "TORNAR A SER un poble lliure" ... per cert, [el poble més lliure d'Europa](#). I tornarem a ser-ho, al servei no només dels catalans sinó al servei de tots els pobles del món.

* Som una Nació Europea que

-s'ha anat configurant des de finals del primer mil·lenni

-va anar adoptant unes formes de funcionament social comunitari i de govern excepcionals, basades en la llibertat i en l'intercanvi

-això es va traduir en [formes catalanes especials -no sé si úniques, però en tot cas molt diferents a les formes castellanes-](#) de concebre: el dret (de baix cap a dalt, i en absolut "el Rey es la ley") i la justícia (les lleis no eren per a complir-les sinó per ajudar a fer justícia); l'autoritat (l'autoritat catalana havia de guanyar-se el respecte no només dels seus sinó també dels enemics); la disponibilitat de les armes (tot català posseïa "armes ofensives i defensives a casa, de dia i de nit, sense cap impediment") i del seu ús en la defensa i en la guerra (aquí no hi havia lleves); de relacions amb les altres nacions (*avant la lettre*, vam ser una Commonwealth o el que va dir [Pau Casals al seu discurs a l'Assemblea General de l'ONU el 24 d'octubre de 1971](#)); ...

-encara que amb un esperit de confederació i no-imperialista, va construir el que després els castellans es van apoderar i van denominar "l'imperi on mai es posava el sol"

-vam ser (i volem tornar a ser) una NACIÓ-estat (i no un ESTAT-nació, com des 1714 ha volgut ser Madrid/Castilla/Estado-Español, i són tots els Estats constitucionals)

-no vam ser (i no volem ser) un "Estat de Dret" sinó un "Dret amb Estat" (que volem tornar a ser)

-vam generar l'art i la literatura en català (art fet i literatura escrita per catalans, valencians, mallorquins i ciutadans catalans dels Virregnats italians i americans) que després va ser manipulat, traduït i espoliat pel Regne de Castella, fabricant inquisitorialment "El Siglo de Oro Español"

-en català i pels ciutadans i ciutadanes lliures de la Nació Catalana, van ser escrits a Europa els primers llibres en nombrosos i variats camps. Cal precisar més, però probablement alguns van ser: compilacions de lleis -Assemblees de Pau i Treva, Usatges, Consolat de Mar, Decretals, Constitucions, ... -, esgrima, hípica, erotisme, escacs amb dama, cuina,...

-...

* Tot això, i més que encara no ha estat recuperat o que jo desconec, en resum, la nostra Història amb tot el que d'impressionant i de creatiu vam fer [al llarg de més de 700 anys](#), ens ha estat negat i ens ho han espoliat. I ja he esmentat els dos exemples més espectaculars: l'anomenada "Conquesta de Amèrica" i l'anomenat "Siglo de Oro Español".

No crec que hi hagi un altre cas de "Procés d'independència" o d'"Exercici del Dret d'Autodeterminació" que s'assembli al nostre.

Per tant, no podem acceptar que se'ns apliqui les solucions que han funcionat en d'altres casos. I molt menys encara hem d'acceptar solucions tipus "Referèndum pactat i vinculant com Escòcia" que han portat a la desfeta.

**També en aquest camí,
on ens juguem**

RECUPERAR LA LLIBERTAT que ens van prendre el 1714

i

**FRENAR DEFINITIVAMENT EL GENOCIDI que patim des d'abans de 1714,
hem de ser exigents i innovadors!**

Barcelona, 4 de juny de 2018

Lluís Botinas lagotacatalana@gmail.com Impulsor de www.lagotacatalana.cat

PD: A més, TOTS els actuals dirigents independentistes censuren i amaguen que l'empresa IN-DRA té plets en diversos països acusada de fer frau electoral amb els seus sistemes informàtics d'efectuar el recompte de vots. És un altre important fil del que estirar. Ajut!

“Nuestro país...”.

El nostre país?

**Perdona, però cal que et quedi ben clar que
EL TEU PAÍS NO ÉS PAS EL MEU PAÍS.**

Els catalans (bé per família, bé per haver-ho escollit lliurament) que sabem que del que es tracta ARA és de RECUPERAR LA LLIBERTAT arrabassada el 1714, hem d'esforçar-nos en explicar de mil maneres diferents-i-complementàries que el nostre país és Catalunya o, millor, el Principat de Catalunya, i no pas “Espanya”.

És més, els catalans hem de fer entendre arreu no només que l’“Estado-Español” ara en forma de “Reino de España” és un altre país, sinó que des de fa 303 anys és el país invasor de la nostra terra que ens manté presoners a casa nostra, i que ja molt temps abans, quan només era “el Reino de Castilla”, va començar un genocidi contra el poble català que prossegueix avui en dia. I la nostra vida actual com a catalans és tan lamentable que un no-català, i sobre tot un castellà, no aguantaria ni 12 hores si de sobte visqués com vivim els catalans.

En realitat, el “Reino de España” no només NO és “una nación de naciones” ni “un pueblo de pueblos”, sinó que l’“Estado-Español” es va construir com una presó de nacions i com genocida de pobles. I per això l’“Estado-Español” és irreformable.

Però encara que “el Reino de España” es transformés (es transsubstanciés!) en “la III República Española” i per uns canvis miraculosos passés a tenir “una Nueva Constitución Española envidiada en el mundo entero” i a ser realment “un país democrático ejemplar y un Estado de Derecho perfecto con una inmejorable división de poderes, que garantizase una justicia gratuita, rápida y justa, y que satisficiera totalmente los derechos sociales y las necesidades emocionales de todos los ciudadanos españoles”, pels catalans continuaria sent l’“Estado-Español” construït destruint l’Estat Català independent fins 1714, i, per tant, continuaria sent l’Estat d’un altre país enemic invasor i ocupant del nostre país i genocida dels catalans.

Hem d’explicar incansablement això bàsic i essencial. I hem d’explicar-ho en primer lloc als demés catalans. I després, a tothom: als ocupants civils i militars de la nostra terra, a la resta d’“estadoespanyoles”, als europeus de la CEE, als europeus que no estan a la CEE,..., i als habitants de tot el món.

Però per arribar als habitants de tot el món, el primer que cal formar és un pal de paller fonamentat en el Punt de Vista Català. Aquest sòlid pal de paller ja anirà a continuació, en cercles concèntrics expansius, pas a pas, GOTA CATALANA A GOTA CATALANA, arribant arreu. Eixamplarà la nostra base.. **i reduirà la seva!**

Et convido a fer aquesta tasca imprescindible que ningú més farà per nosaltres.

I els qui menys faran aquesta tasca, són els actuals dirigents catalans independentistes (excepte els que tinguin el coratge de fer una profundíssima autocrítica). En efecte, dia a dia, i amb total complicitat entre ells per sobre de les disputes divisionistes entre sigles partidistes) estan demostrant

---que [donen l'esquena a la nostra Historia mil·lenària](#);

---que abandonen [els nostres Drets Històrics](#) i [molts altres drets](#);

---que actuen en contra de [VIDA-VERITAT-LLIBERTAT-IDENTITAT CATALANA](#);

---que [renuncien a la força de la raó](#);

---que ens fan cridar “Marxem!” quan [els que han d'anar-se són els ocupants](#);

---que ens porten a votar un cop i un altre (enfotent-se dels resultats) quan [nosaltres NO hem de posar a votació](#) ni si som una nació ni si volem tornar a ser lliures;

---que ens porten a “demandar la mediació internacional per poder votar en un referèndum pactat i vinculant, com Escòcia”, és a dir, per a perdre'l;

---...

I demostra que aquesta proposta central "referèndum pactat i vinculant com Escòcia" és contra el poble català que TOTS els dirigents independentistes i TOTS els mitjans de comunicació independentistes ens amaguen que [el 2014 a Escòcia el referèndum es va perdre per tupinada](#). I que aquest frau electoral a escala de tota Escòcia només es va poder fer amb plena complicitat del Partir Nacionalista Escocès i dels mitjans de comunicació independentistes escocesos, amb els que tenen “fraternals relacions” TOTS els dirigents independentistes catalans i els mitjans de comunicació independentistes catalans.

Per això a nit TV3 va treure l'entrevista amb el traïdor Alex Salmond per a que pogués explicar-nos que “a Escòcia vam lluitar durant 60 anys per aconseguir el referèndum, però els catalans voleu anar molt ràpid”.

I cap dirigent independentista aquí li contesta que els catalans portem 303 anys lluitant per RECUPERAR LA LLIBERTAT; que per aquest motiu “[¡Hay que bombardear barcelona cada 50 años para mantener Cataluña sometida!](#)”; que ja 12 generacions de catalans han nascut i mort preses; que [cada dia 185 catalans continuen morint presos](#) (em sap greu en especial per, cronològicament aquest any, Aureli, Kim, Nicolau, Toni i Yolanda); que [volem viure lliures fins a morir lliures](#), i que no podem esperar ni 303 anys (actuals dirigents independentistes catalans!) ni 60 anys (Alex Salmond!) més per tornar a aparèixer en els mapamundis.

[Ara tenim la millor oportunitat des de 1714 per RECUPERAR LA LLIBERTAT.](#)

Assumim la responsabilitat d'assolir-la?

VISCA CATALUNYA DE NOU LLIURE !!!

Barcelona, 11 de juny de 2018

Lluís Botinas lagotacatalana@gmail.com Impulsor de www.lagotacatalana.cat

¡Quiero que nuestra selección gane!

La nostra selecció?

**Perdona, però cal que quedi molt clar que
LA MEVA SELECCIÓ
NO ÉS PAS LA TEVA SELECCIÓ.**

I que jo vull que la teva selecció perdi!

Tu vols que guanyi la teva selecció, la “Selección Española”, la que des de fa molts pocs anys anomenem “La Roja”, oi?

Jo també vull que guanyi la meva selecció. La diferència és que la meva selecció és la Selecció Catalana.

Sí, no cal que m’ho diguis: ja sé que la meva selecció, la Selecció Catalana, no juga.

El que sí et dic jo perquè segurament no n’ets conscient i cal que en siguis, és que si la Selecció Catalana no juga és perquè no existeix i si no existeix és perquè ens ho impedeix la “Selección Española”, és a dir, la teva selecció. O, dit més exactament, ho prohibeix l’“Estado Español” que és representat per la teva selecció.

És més: el teu “Estado Español” impedeix que Catalunya aparegui en els mapamundis com hi vam ser en tant que Estat Europeu, el primer constitucional, independent fins l’11 de setembre de 1714, i impossibilita que els catalans siguem coneguts en el món com a poble diferenciat i independent. I això a causa de que l’“Estado Español és l’estat invasor i ocupant de la meva/nostra terra de 1714 ençà, i és genocida del meu/nostre poble des de molt abans. I per genocidar-nos cal impedir tot el possible que apareguem internacionalment.

I ara probablement ja pots entendre que jo vull que la teva selecció perdi, és a dir, que perdi la selecció de l’estat que impedeix que existeixi la meva Nació Catalana en general i la meva Selecció Catalana en particular.

No faries tu el mateix?

Imagina’t per un moment que la situació fos a l’inrevés... encara que ja sé que et costarà molt imaginar-t’ho perquè tu (com tots els estadoespanyoles, rics i pobres, de dretes i d’esquerres, i malgrat que potser no en siguis/sigueu conscient/s) has estat educat com a vencedor dels catalans. Suposa per un instant (vols-i-pots fer l’eforç?) que en aquest Campionat Mundial jugués la Selecció Catalana, i que la presència de la nostra selecció significués no només la inexistència de la “Selección Española” sinó que no hi hagués “Reino de España” en els mapes, i que la terra castellana (o la terra no-catalana en general) estigués ocupada, que els castellans (o els no-catalans en general) estiguéssiu presos i fóssiu víctimes d’un genocidi. No desitjaries que la Selecció Catalana no guanyés? És més: no desitjaries que la Selecció Catalana fos eliminada l’abans possible?

En realitat -però, en aquest supòsit imaginatiu, segurament no t’atreviries a dir-ho per por a les represàlies- voldries que la Selecció Catalana (malgrat que oficialment també et representaria a tu i als castellans i, en general, a tots els no-catalans) no guanyés ni un sol partit, perquè ja hauries après a cops que cada victòria de la Selecció Catalana reforça als qui (insisteixo, en aquest supòsit imaginatiu) et/us tenen sotmès/sos. I molt més en cas de guanyar el Campionat Mundial o només que fos el Campionat Europeu, perquè et resultaria insuportable l’onada de patrioterisme català que implicaria una victòria de la Selecció Catalana d’aquest abast.

I saps el que encara és més irònic i xocant? Doncs... que qui va generar “la enorme ola de patrioterismo español de entusiasmo por La Roja” va ser... el [Barça, justament l’equip català contra el que aneu “por tierra, mar y aire”!](#)

Sí, des de l’existència de la “Selección Española” a partir del 1920, i havent-hi Campionats del Món des de 1930 i Campionats d’Europa des de 1960, només havieu guanyat la Copa d’Europa de 1964, la segona (la primera es va finalitzar el

1960 a França, i la va guanyar la Unió Soviètica). I de cop i volta, la teva “Selección Española” guanya tres campionats seguits: l’Europeu de 2008, el Mundial de 2010 i un altre cop l’Europeu de 2012. I res més fins l’actual.

Sorprenent, no? Vegem-ho més de prop.

Del Campionat Europeu de 1964 vull subratllar dos elements:

---que la fase final es va jugar a la Espanya de Franco en la modalitat d’aleshores: només hi participaven els quatre equips que hi havien arribat. Es van jugar dos partits al Camp Nou: Unió Soviètica 3-Dinamarca 0, i pel tercer i quart lloc: Hongria 3-Dinamarca 1; i dos partits “en el Estadio Santiago Bernabéu”: Espanya 2-Hongria 1, i la final: Espanya 2-Rússia 1. O sigui que l’ambient era molt favorable a la “Selección Española”.

---i que va haver-hi un exemple més de fins a quin punt arriba la catalanofòbia i l’afany anti-Barça de totes les “camarillas parasitarias de Madrid” (en aquest cas, la camarilla franquista). El primer gol el va marcar Chus Pereda (Medina de Pomar, Burgos, 1938-Barcelona, 2011), i el gol del desempat el jugador del Saragossa Marcelino en el minut 84. Doncs bé (i les cites que segueixen les deixo en castellà i amb els seus enllaços per evitar sospites de trampa catalanista):

*** “Curiosamente, durante más de 43 años mucha gente tuvo la convicción de que [Amancio](#) realizó el pase del gol, cuando en realidad fue [Pereda](#). Esta creencia se debió a que la imagen del centro no fue grabada por la televisión, y se montaron las imágenes sobre un centro de Amancio.” (https://es.wikipedia.org/wiki/Eurocopa_1964).

*** A l’entrada “Chus Pereda” (https://es.wikipedia.org/wiki/Chus_Pereda) s’explica: “Chus Pereda formó parte del equipo que ganó el primer título internacional de la selección, la [Eurocopa 1964](#). En la [final jugada en Madrid](#) contra la [URSS](#), Pereda marcó el primer gol y dio la asistencia para que [Marcelino](#) marcara el gol de la victoria (2-1), pero las cámaras de [Televisión Española](#) no pudieron captar ese momento y el montador del [NO-DO](#) completó la jugada con un centro al área de [Amancio Amaro](#). Pese al testimonio de la retransmisión radiofónica, de los espectadores del [estadio Santiago Bernabéu](#) y de los propios futbolistas, la filmación hizo pensar a los españoles que la jugada no había sido de Pereda. A comienzos del siglo XXI, las imágenes de la televisión soviética llegaron a España y se pudo ver la jugada tal y como sucedió”.

***Aquesta versió és ratificada pel diari esportiu de Madrid *Marca*: <http://www.marca.com/2011/09/27/futbol/1317124391.html>

Quina és la causa d’aquesta descarada i persistent manipulació? A falta d’una explicació millor, la següent: que el gallec Amancio era un jugador insígnia del Real Madrid de 1962 a 1976, mentre que el burgalès Pereda va jugar al Barça de 1961 a 1968. Els dirigents estadoespanyolistas d’aleshores no van poder falsejar que el barcelonista Pereda fes el primer gol, però sí van censurar i falsificar que el barcelonista Pereda també va fer l’assistència del gol de la victòria de la “Selección española”. Insisteixo: si algú té una explicació millor, me’n faré ressò.

En quan a les tres victòries de 2008, 2010 i 2012, “casualment” coincideixen amb que Pep Guardiola va ser entrenador del Barça B el 2007 i del primer equip del Barça del 2008 al 2012, i dels èxits abassegadors del F. C. Barcelona; amb que la immensa majoria dels titulars de la “selección española” eren del Barça; amb que gairebé tots els gols van ser marcats per jugadors del Barça; amb que l’estil de joc era el del Barça (només que rebatejat en “tiquitaca sublime” enlloc de ser considerat “un estilo de juego afeminado”); amb que l’entrenador de la “Selección Española”, Vicente del Bosque, es va saber adaptar al joc del Barça i de la majoria dels seus jugadors barcelonistes;... Resumint: els tres grans èxits van passar quan la “Selección Española” en realitat era el Barça vestit de “Selección Española”. Però ni això tan clar i senzill va ser reconegut en el seu moment ni ha estat reconegut després. És un exemple més de l’espoli permanent en tots els àmbits (sí, també en l’àmbit esportiu) del que la Nació Catalana és víctima des de molt abans de 1714.

Per acabar: és un exemple més de que estem sotmesos i o bé de la covardia, o bé de la complicitat, o bé de que (així com “la marca de l’esclau és parlar la llengua de l’amo”) “la marca de l’ocupat és fer seva la visió de l’ocupant”, que CAP actual dirigent català en CAP àmbit faci declaracions en el sentit aquí exposat.

És greu que Josep Maria Bartomeu, actual president del Barça i destructor de La Masia, s’hagi limitat a dir “M’agrada que guanyés l’Argentina de Messi”.

Però molt més greu és que el dirigent d’ERC i actual President del Parlament de Catalunya, Roger Torrent, digués aquest dissabte 16 de juny poc abans de les 10 del matí a RAC1: “Desitjo que li vagi molt bé a Espanya”, i poc després ho ampliés, per si no havia quedat prou clar: “Desitjo que li vagi molt i molt bé a la selecció espanyola”.

Sobre aquest tema, molt més interessant és que cap mitjà EN català (ja que mitjà CATALÀ, és a dir, al servei del poble català, no n’hi ha cap ni un) retransmetés el Portugal-Espanya, i que “el 50,7% de catalans el van veure”, percentatge significativament baix si es té en compte que N’Arrimadas va dir que “el 75% de catalanes no somos de origen catalán”. (Arrimadas i similars: no sou catalans; sou ocupants! Bon vent i barca nova!).

Quan aviat els catalans recuperem la llibertat, la selecció del Principat de Catalunya jugarà per guanyar campionats europeus i mundials, tant en futbol com en molts altres esports. I jugarà per eliminar la selecció de “Lo-que-quede-del-Reino-de-Espanya” si arriba el cas, és a dir, si la vostra mala sort fa que ens trobem en alguna eliminatòria.

LA TRAÏCIÓ DELS LÍDERS

LLUÍS MARIA XIRINACS

EXTRACTES DE LES CONCLUSIONS DEL TERCER VOLUM:

3 – La collita perduda (juliol 1977-12 gener 1994). Publicació: abril 1997

(...) què pretenia l'oposició rupturista? Per què es va estendre un desencís pesant com un plom? Per què es va veure ofegada tota participació popular en la política, exactament a l'inrevés que en els anys turbulents de la sortida del franquisme? Per què els socialistes hagueren de prometre un «canvi» per tal que la gent els votés? Per què ara hi ha un nou desencís sobre el canvi promès pels socialistes? La raó adduïda sempre ha estat la por. Manuel Trallero, citat més amunt, després de titllar de traïdors els líders, els justifica: «mercès a ells, sovint hem evitat matar-nos els uns als altres com a simples conills». Jo diria que cal filar prim en el moment de repartir floretes. Alguns no es cansen d'invocar el «soroll de sabres» tractant, així, d'endossar als militars una culpa que és exclusivament d'ells. Jo he recollit el plany desencisat de policies, guàrdies civils, funcionaris de presons, soldats i oficials militars d'esperit verament democràtic. Els líders polítics volien heretar l'autoritarisme franquista intacte. Se l'han repartit ignominiosament uns quants franquistes i uns quants antifranquistes; uns i altres fa més de vint anys que manen, i manen amb defallences només episòdiques. Per mantenir-se en el poder, els franquistes han acceptat els antifranquistes com a còmplices, i viceversa.

(...)

La realitat és que en els anys 70 anàvem creixent en força democràtica i, tot d'una, com he deixat detalladament escrit, els líders antifranquistes retiraren descaradament el peu de l'accelerador de la lluita popular. Per conservar llur poder ja no necessitaven el poble. El desmobilitzaren, l'arraconaren, el castraren amb arts més fines que les del franquisme. Tot a partir d'aleshores esdevingué secret; els líders antifranquistes acabaven de transformar-se en enemics del poble, i això no es podia dir. En realitat, esdevingueren els pitjors enemics del poble, per tal com havien estat els seus amics i ho continuaven aparentant. Aconsellaren el poble de seguir la legalitat de don Torcuato. I de legalitat en legalitat, la voluntat democràtica popular -que depassava el marc legal aleshores vigent fou segrestada, i l'abundosa caça del *18 de julio* del vell lleó franquista, moribund, fou repartida entre un estol de joves hienes.

Qui podria deslliurar-nos de la generació de la dita transició? I qui la podrà substituir, si ells han practicat durant els darrers vint anys, igual que el general Franco, una política de terra calcinada per a tot allò que pogués significar la més mínima expressió de voluntat popular? Si fins i tot les carrosses de les festes majors, que abans dissenyava i preparava il·lusionadament la gent dels diferents barris o municipis, ara són encarregades pels ajuntaments a empreses especialitzades amb diners de l'erari públic i rèdits electorals partidistes. «Tot ho fem per al poble: carrosses, focs artificials, pa i circ. I infinits llocs de treball administratiu ben protegits contra l'augment del cost de la vida. I subvencions, subvencions fins i tot a la més pura ociositat i a la inèpcia. Coses, aquestes darreres, que ni el general Franco havia arribat a fer.»

Aquests líders desaprensius guardaven un roc a la faixa: el favor calculat de la mà dreta d'Occident. La vella Europa gaudia d'una «democràcia» si fa no fa com la que ells necessitaven. I a la vella Europa li convenia anar preparant, per al seu flanc sudoccidental, una «democràcia» com la pròpia. Mai no pensem prou que els Estats Units, Europa i el Japó lideren un món mantingut deliberadament i escandalosament desigual en l'economia i colonitzat en la cultura. En el segle passat, les desigualtats econòmiques i els colonialismes culturals eren escandalosament palpables a tots els estats occidentals. En el curs d'un segle, el sistema dominant ha anat exportant la misèria estructural, material i espiritual a l'anomenat Tercer món bo i cercant la complicitat de la classe treballadora i els intel·lectuals (*clerics*, «clergues») del capdavanter primer món. L'eurocomunisme i el postmodernisme en són exemple. Si aquesta intel·lectualitat política i aquesta classe treballadora domesticades fan bondat i no desestabilitzen la desigualtat mundial imperant, adquireixen la condició de copartíips del sistema, és a dir, en reben com a premi la seva integració en un ordre i una estructura d'aparença democràtica, el «menys dolent dels sistemes». Aquesta mena de premi és impensable per al Tercer món, titllat hipòcritament pel primer d'antidemocràtic.

Com deia més amunt, però, els catalans, la nostra gent considerada en el sentit més ample, desitjava d'un mode inequívoc la democràcia. Durant el procés de sortida del franquisme, vaig tenir ocasió de constatar, per exemple, com a la gent senzilla d'Àustria o de Suïssa se'ls encenien les galtes davant la nostra Marxa de la llibertat. «Si tinguéssim això al nostre país!». En uns anys de descontrol sorgí, entre els catalans, una revolució democràtica de veritat, revolució amorosa del perdó i l'amnistia (no violenta, en què tota semblança amb Sèrvia, Croàcia o Txetxènia fóra mera casualitat), però també una revolució valenta dels drets i deures individuals, de les llibertats i coresponsabilitats nacionals i de la justícia econòmica i cultural internacionals. Que calia fer-la amb prudència? Certament. Però calia i encara cal fer-la.

Amic lector, no vull acabar aquest llibre com manen les ordenances. Em limito a suspendre'l de mode intencionadament sobtat. Resta ben obert. En algunes coses et podria servir de manual de reflexió i d'acció. Es va perdre una prometedora collita. Preparam-nos per a la següent. Agafa tu aquesta crònica i continua-la amb la teva pròpia vida.

Sí, no permetem que l'actual collita es perdi. Considero que, gràcies també a En Xirinacs, estem en la millor situació des de 1714 -millor que els anys 30 i també que els anys 70- de RECUPERAR ARA LA LLIBERTAT que ens va ser arrabassada el 1714.

Però això implica assumir nosaltres la responsabilitat d'aconseguir-ho!!!

Fins aquí per avui.

Una forta abraçada

Barcelona, 25 de juny de 2018

Lluís Botinas

lagotacatalana@gmail.com

Impulsor de www.lagotacatalana.cat

La trampa ‘referèndum’

Es va concretant la trampa estadoespanyola i de l’ordre mundial
contra la llibertat del poble català:

“Un referèndum pactat i vinculant
com Escòcia,
obtingut per mediació internacional”

PREVI:

Quedi clar que Arrimadas, Albiol, Rivera, etc., no són catalans. SÓN OCUPANTS, és a dir, formen part de les tropes civils d’ocupació, complementàries de les “Fuerzas y Cuerpos de Seguridad del Estado Español” que ocupen militarment la nostra terra des de 1714. Queda dit CLAR I CATALÀ.

ARA M’ADREÇO ALS CATALANS:

La gran majoria de catalans (bé per família, bé per elecció voluntària) sentim que [la nostra terra està ocupada i que els catalans som presoners a casa de 1714 ençà](#), i que el poble català i tota la Nació Catalana som víctimes [d’un genocidi començat molt abans de 1714](#). Sentim que vivim en aquesta greu situació, i per aquesta raó cada cop que els catalans hem acumulat forces, ens hem aixecat per tal de recuperar la llibertat, i la resposta ha estat: “[¡Hay que bombardear Barcelona cada 50 años para mantener Cataluña sometida!](#)”.

Quedi clar també que [l’obligació de Madrid/Castilla/Estado-Español](#) és mantenir-nos sotmesos i espoliar-nos tot el que ens deixem espoliar (els diners són secundaris, encara que són moltíssims més dels que diuen uns i altres) fins acabar amb nosaltres com a poble, és a dir, fins a genocidar-nos totalment. Qui aquí es queixi d’això, està afeblint-nos des de dins. Ells saben que si nosaltres tornem a ser lliures, l’“Estado-Español” es descompon, i són conseqüents en voler preservar-lo.

El que segueix es basa en explicacions [d’En David Raventós](#), impulsor del [partit Directe-68!](#) Tot el que diu l’únic català que el maig de 2016 va fer [una vaga indefinida de fam per la independència](#) (que és molt important saber [que va estar censurada, truncada i represaliada pels dirigents catalans que es diuen independentistes](#)), per xocant que sigui d’entrada, és important... i no es troba enlloc més!

Aparentment, l’“Estado-Español” té quatre vies per mantenir-nos sotmesos, però en realitat, i per molt que pugui sorprendre d’entrada, només té la quarta:

1.- La via militar. Estem ocupats de 1714 ençà, però des de la configuració de la Comunitat Europea dels Estats, no poden “bombardear Barcelona”. I, de totes formes, ja [Xirinacs](#) avisava al seu fonamental llibre “[La traïció dels líders](#)” als anys setanta: “*Jo diria que cal filar prim en el moment de repartir floretes. Alguns no es cansen d’invocar el «soroll de sabres» tractant, així, d’endossar als militars una culpa que és exclusivament d’ells. Jo he recollit el plany desencisat de policies, guàrdies civils, funcionaris de presons, soldats i oficials militars d’esperit verament democràtic. Els líders polítics volien heretar l’autoritarisme franquista intacte. Se l’han repartit ignominiosament uns quants franquistes i uns quants antifranquistes; uns i altres fa més de vint anys que manen, i manen amb defallences només episòdiques. Per mantenir-se en el poder, els franquistes han acceptat els antifranquistes com a còmplices, i viceversa.*” Canviar “antifranquistes” per “independentistes” permet situar adequadament Na Rovira, En Tardà i el seu “bany de sang” (a RAC1 ahir el diumenge 8) com aterroradors del poble català al servei de Madrid. En cap moment abans del 27 d’octubre -ni ara!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!- els encara nostres dirigents han explicat que estem ocupats militarment ni han demanat ni demanen que marxin les tropes d’ocupació. En canvi, sí que utilitzen “el soroll de tanques” per justificar el terrible doble engany de fer veure l’octubre passat per dues vegades que proclamaven la República Catalana per en realitat NO fer-ho, traint la voluntat de la immensa majoria de catalans.

2.- La via de la seducció. Ni per un instant se'ls hi passa pel cap seduir-nos ja que per ells som els seus vençuts, ocupats, presoners, sotmesos, esclaus, etc. obertament des de 1714, i potencialment des de molt abans. Cal recordar "Els Segadors": "Enrere aquesta gent tan ufana i tan superba".

3.- La via de comprar-nos. Encara que se'ls hi passés pel cap (que tampoc, per les mateixes raons), no poden comprar-nos per la senzilla raó que estan en fallida. Per cert, l'enèsima fallida... serà la 16ena?

i 4.- La via democràtica. Com? Mitjançant un referèndum!

Excloses les tres anteriors, aquesta és l'única via real que li queda a l'"Estado-Español" per a continuar sotmetent-nos. Veiem-la més d'a prop.

Resulta que des del punt de vista català, [nosaltres NO hem de posar a votació si som una nació i si volem tornar a ser lliures](#); és senzillament absurd.

Però se'ns ha imposat anar a votar, que és el punt de vista castellà. Com ho han aconseguit?

Combinant

---que Madrid digui que no podem votar (si Madrid digués: "¡Votad, catalanes, votad!", els catalans ens posaríem instantàniament en guàrdia i en contra),

---amb que els nostres actuals dirigents independentistes ens han portat com xais a votar sense fer-nos cap tipus de consulta prèvia ni donar-nos cap possibilitat d'exercir el "dret a decidir" que es va inventar En Mas (i que tots els demés dirigents independentistes van fer seu immediatament) per retardar al màxim possible parlar (del per nosaltres innecessari) Dret d'Autodeterminació.

Però, a més, [els dirigents autonomistes-recicllats-en-independentistes](#):

1) han canviat el significat de les votacions. Així, el que havia de ser "el Referèndum de la Independència" el 9-N del 2014, va ser convertit per En Mas (i tots els altres dirigents independentistes es van situar immediatament darrere seu) en una consulta/botifarrada amb la seva pregunta doble amb resposta triple (https://www.youtube.com/watch?v=nRcx3lxjP_M), és a dir, amb "La pregunta trampa que mata la independència" (<https://www.youtube.com/watch?v=z0PjEMGsMZs>).

2) s'han enfotut dels resultats. Així, de les candidatures independentistes van ser escollits:

2.1) 72 diputats el 27-S del 2015, però enlloc de proclamar al dia següent la Declaració d'Independència a la que s'havien compromès (proclamació que, cal recordar-ho, podrien haver fet cada dia a partir del 28-S... ¡i podrien fer avui amb majoria al Parlament!), s'inventen un any més tard el fals "referèndum d'autodeterminació de l'1-O de 2017",

i 2.2) 70 escons el 21-D de 2017, i [el 7è President de la Generalitat, el racista Quim Torra](#), mentre fa teatre parlant d'"implementar la República proclamada el 27-O", avui ha viatjat amb tot el seu seguici a Madrid per "exigir al más flexible nuevo Presidente Sánchez" un... referèndum pactat i vinculant... com Escòcia!

I el que acaba de demostrar el parany a que ens porten és que Torra amaga -com ho amaguen absolutament tots els altres dirigents (polítics i demés) i *media* independentistes-processistes, grans i petits- que [a Escòcia es va perdre el referèndum per tupinada](#): un 70% REAL de "SÍ" va ser convertit en un 54,5 OFICIAL de "NO"!

El parany es va tancant sobre el nou aixecament del poble català que està cristal·litzant arran de la Consulta Popular sobre la Independència celebrada a Arenys de Munt el 13 de setembre del 2009.

Acabaré ara:

---citant [el paràgraf final del llibre "La traïció dels líders"](#):

"Amic lector, no vull acabar aquest llibre com manen les ordenances. Em limito a suspendre'l de mode intencionadament sobtat. Resta ben obert. En algunes coses et podria servir de manual de reflexió i d'acció. Es va perdre una prometedora collita. Preparem-nos per a la següent. Agafa tu aquesta crònica i continua-la amb la teva pròpia vida."

---i completant-lo compartint la conclusió a que arribo:

[cap dels dirigents catalans \(no només polític sinó en qualsevol àmbit\) que surt en els mitjans de comunicació \(és a dir, transmissors de la versió oficial\), està per recuperar la llibertat del poble català](#). Ens toca fer-ho als que estem -en primer lloc d'aquest plural, En David Raventós- marginats. Cal que els que volem alliberar-nos, n'assumim la responsabilitat. I considero que això passa per [bastir un pal de paller](#) des del [punt de vista català](#), consolidar la col·laboració amb *Directe-68!* potenciant-lo, i amb establir sinèrgia amb totes les persones, grups i fraccions que estan trencant amb l'independentisme-processista.

Centrem-nos en recuperar la llibertat, siusplau!

PREVI: el que segueix és una aproximació que necessita ser millorada, matisada, ampliada, corregida (si cal),...

Vam ser un Estat Europeu, el primer constitucional, independent fins el 10 de setembre de 1714, i ocupat des d'aleshores per (resumint) Madrid/Castilla/Estado-Español. I això queda demostrat de manera molt senzilla però inapel·lable veient que [apareixíem en tots els mapamundis fins 1714, i que deixem de ser-hi a partir de 1714](#).

Aquella ocupació castellana-estadoespanyola continua avui en dia malgrat que la majoria de catalans (catalans sigui bé per família, o catalans sigui bé per elecció voluntària) sentim però no som conscients: 1) que de 1714 ençà la nostra terra està envaïda per tropes militars i civils (i volem que marxin); 2) que des d'aleshores tots els catalans estem presos a casa nostra (i volem tornar a ser lliures); i 3) que hi ha un GENOCIDI CATALÀ en contra nostre des de molt abans de 1714 (i volem que cessi immediatament).

Que SENTIM aquesta lamentable situació nostre és l'explicació profunda que des del 2009 un altre cop ens estem mobilitzant massivament: manifestacions, Via Catalana, votacions, concerts,... Però NO EN SOM CONSCIENTS perquè TOTS els nostres dirigents independentistes (començant pels que voluntàriament van anar a fer-se empresonar a Madrid, i pels que voluntàriament ens van abandonar fugint però disfressant-ho d'exili) ho amaguen de totes les maneres possibles... i aquesta manera d'actuar només pot ser intencionada. En canvi, cada dia hi ha dotzenes de fets que permetrien explicar-ho amb tota claredat i contundència a tothom, aquí i arreu.

Els catalans vam tenir durant “només” 513 anys (897 a 1410!!!) la nostra pròpia dinastia catalana (els Prínceps del Casal de Barcelona) fins a la seva (potser pendent d'explicació) extinció amb la mort el 1410 de Martí I l'Humà i dels seus successors.

Cal aprofundir la potent comprensió que en aquells segles “Principat” era més que “Regne”. Per això:

--- el Principat de Catalunya (que ha generat les seves Constitucions, pioneres i vigents, i que en conseqüència [proposo aplicar](#)) pot engendrar primer el Regne de València (al que atorga Furs i Corts pròpies, i els valencians poden ser ciutadans catalans bé per *ius solis* o bé per *ius sanguinis*) i més tard el Regne de Mallorca (no sé bé com però, per un camí més complicat, els representants mallorquins acaben participant directament a les Corts Catalanes, i tots els illencs automàticament són ciutadans catalans).

--- després de 1410, nosaltres posàvem i trèiem els Reis-d'altres-llocs que pretenien ser també Rei del Principat. Per a que l'acceptéssim, el candidat-a-Rei-nostre havia prèviament de jurar respectar i complir les nostres Constitucions Catalanes. Si no les jurava, no era Rei nostre. I si jurava però no complia el jurament, deixava de ser-ho i el trèiem. Per això En Felipe-V-de-Castilla va ser també Felip-IV-de-Catalunya només de 1701 a 1705.

--- (sembla que) Barcelona, com Cap i Casal de Catalunya, participava (no sé com; només he sentit tocar campanes... però unes campanes molt interessants) en la designació de l'Emperador.

I els catalans (com vaig aprendre d'En [Francisco Elías de Tejada, Madrid 1917-1978](#)) [vam ser el poble més lliure d'Europa](#). I ho vam ser fins 1714, però havíem començat a perdre lluentor des de 1410, amb l'extinció de la nostra dinastia. Per això, el llibre [Utopia, de Thomas More](#), aparegut el 1516, fa referència al Principat de Catalunya i a la ciutat de Barcelona, que ja no eren el que havien estat un segle abans. Els catalans (i amics anglesos i d'altres Regnes) més lúcids de l'època, ho sabien... però ja no ho podien dir i escriure clarament sinó encriptadament. I malgrat aquest enfosquiment, el Principat desenvolupa les seves Constitucions fins a les darreres Corts Catalanes de 1705-1706, i Barcelona resisteix el 1713-1714 un setge de 414 dies perquè els catalans d'aleshores sabien que eren homes i dones lliures, i no volien passar a ser “súbditos del Rey de Castilla”.

[1714 marca un abans i un després importantíssim](#). Això queda clarament demostrat:

---constatant que el 1714 vam desaparèixer dels mapamundis després de ser-hi ocupant espais creixents durant més de vuit segles,

---i sabent que *L'estudi minucios d'aquest procés de sotmetiment de Catalunya a la dinastia borbònica confirma que, quan va promulgar-se el Decret de Nova Planta, el 16 de gener de 1716, la feina bruta ja estava feta, i el procés de desnacionalització de Catalunya, amb extermini de la dissidència, devastació econòmica i dominació política i institucional, era ja irreparable*”. (Josep Maria TORRAS, *Felip V contra Catalunya*; Rafael Dalmau, Editor, Barcelona, 2005. 408 pàgines. Subratllat afegit).

És decisiu comprendre que per això, de 1714 ençà no es pot parlar de “poble català” ja que un poble que no és lliure, no és poble. Si no hi ha poble català, tampoc hi ha catalans sinó catalans-ocupats-i-presos (i per tant, degenerats... fet que convé reconèixer si ens volem regenerar). I en realitat de 1714 ençà no hi ha res català: ni justícia catalana ni ensenyament català ni universitat catalana ni economia ni -especialment clar i important en l'actualitat- tampoc dirigents (polítics i de qualsevol altre àmbit) catalans. TOT és “estadoespañol en territorio catalán”. L'únic que queda de català és la TERRA CATALANA, que no se l'han pogut endur... per molt que sí s'hagin emportat els fruits de la terra catalana. I la NOSTRA TERRA continua, afortunadament, sent un potent i importantíssim factor de catalanitat... dels qui hi hem nascut... i també dels qui hi han arribat des de qualsevol lloc.

I un altre efecte molt pernicios de 1714 és que ens vam anar veient obligats a deixar de mirar cap al Nord i cap a l'Est, és a dir, cap a Europa i cap a tot el món (que és cap a on bàsicament sempre havíem mirat a causa de la nostra apertura al mar i la nostra situació geoestratègica general) i, en canvi, ens vam veure empesos a mirar cap a l'Oest. I això ens fa caure (probablement de manera planificada, com un component més del complex genocidi català en marxa des de molt abans de 1714) en una greu variant de la Síndrome d'Estocolm: lligar el nostre present i el nostre futur al present i al futur de l'inexistent “pueblo español” a través dels sí existents “pueblo castellano y pueblos asimilados”, que precisament són els que van proporcionar les tropes de xoc de les forces militars i civils que ens ocupen i genociden (encara que els qui hi participen ho facin sense ser-ne del tot conscients).

Si hi hagués un concurs mundial de pobles solidaris, segur que els catalans estaríem en el podi... si no directament en el primer lloc. Som solidaris amb “los pueblos ibéricos” i amb tots els pobles del món que estan oprimits i que pateixen genocidi. Però resulta que tenim una enorme resistència a reconèixer que si som tan solidaris amb els altres és perquè nosaltres mateixos no només no som lliures sinó que som víctimes d'un llarg i sofisticat genocidi.

RECUPEREM PRIMER LA NOSTRA LLIBERTAT i aleshores de seguida podrem posar la NACIÓ-estat catalana al servei de la llibertat de tots els pobles del món.

Nosaltres vam ser la primera NACIÓ-estat **abans** que es formessin els ESTATS-nació, i vam influir qualitativament en la configuració d'Europa i del món. Ara tornarem a ser la primera NACIÓ-estat **després** que es descomposin els ESTATS-nació. I [afirmant VIDA-VERITAT-LLIBERTAT-IDENTITAT CATALANA](#) a casa nostra i arreu, influïrem qualitativament en la imprescindible re-configuració d'una Europa i d'un món que estan no tan sols en crisi en tots els àmbits, sinó en descomposició completa i irreversible.

D'En Francisco Elías de Tejada (1917-1978) vaig aprendre que [“Las libertades eran tan catalanas, tan entrañadas en el alma colectiva, tan peculiares, que sólo las gentes de Cataluña podían entenderlas y guardarlas”](#).

D'En Francesc Pujols (1882-1962), que “(...) [dels catalans se'n dirà ‘els compatriotes de la veritat’](#)”.

D'En Francesc Maspons i Anglès (1872-1966), que *“La submissió forçada del territori d'un Estat per l'exèrcit d'un altre és, precisament, l'antítesi del reconeixement legal de l'autoritat que s'imposa per la violència. En tant és el contrari, que el fet de que la violència s'hagi produït, [justifica el dret a emancipar-se](#) de l'Estat invasor, per temps que duri la dominació”* (subratllat meu).

D'En Lluís Maria Xirinacs (1932-2007), que [els actuals dirigents són els hereus i continuadors dels dirigents que van realitzar La traïció dels líders](#) dels anys 70.

Els nostres dirigents-autonomistes-reciclatos-en-independentistes-a-cause-de-la-impresionant-mobilització-massiva-del-poble-català-a-partir-del-2009:

- ens han empès a votar (per cert, sense fer cap tipus de votació ni deixar-nos exercir el “dret a decidir”) quan [nosaltres no hem de posar a votació](#) si som una nació i si volem tornar a ser lliures,
- ens han rentat el cervell dient que la independència-és-una-qüestió-política-a-la-que-Madrid-no-dona-resposta-política, quan recuperar la llibertat és una qüestió vital imprescindible per impedir el genocidi que estem patint, i Madrid -qualsevol sigui el partit que governi, quedi clar!!!- sempre voldrà continuar sotmetent-nos, espoliant-nos i genocidant-nos,
- després de commemorar tot un “Any del Tricentenari”, i de manera que només pot ser premeditada, han actuat oblidant-se del 1714 i [donant l'esquena a la nostra mil·lenària Història](#). Per això proposen “una NOVA Constitució... per una NOVA República... NOU Estat d'Europa” (tot NOU, ai las!) i renuncien així a [la força de la raó](#),
- han impedit (com a mínim) cinc vegades (el setembre-2012, el novembre-2014, el setembre-2015 i dues l'octubre-2017) que es fes realitat fins i tot aquesta NOVA “República Catalana bilingüe” que no hagués estat altre cosa que “una Espanya nororiental” enterradora de la llengua catalana,

--- han anat voluntàriament a Madrid a fer-se empresonar i han fugit voluntàriament per evitar haver de donar explicacions al poble català per la seva conducta, sobretot amb les dues recents falses “declaracions de la República Catalana” del 10 i del 27 d’octubre. Aquesta conducta impensable en dirigents responsables, els hi permet guanyar temps apareixent com a “herois perseguits per Espanya” enlloc de com a enzes, o com a ignorants, o com a incompetents, o com a traïdors, i per tant, i qualsevol sigui el cas, com a dirigents indignes de ser-ho,
--- són responsables que [cada dia 185 catalans continuïn morint presos](#) (com han nascut i han mort les darreres 12 generacions de catalans). Això significa que des de setembre del 2012 són responsables que gairebé 400.000 catalans hagin morit presos quan ja podrien haver mort lliures (em sap molt de greu Kim, Aureli, Agustí només aquest 2018.)

--- ...

--- i ara estan jugant a la puta i la Ramoneta autonomista versió processista.

Jo no puc esperar 303 anys més per a poder viure lliure fins a morir lliure. Els nostres actuals dirigents, sembla que sí o bé que els importa un rave. I tu?

A més, aquests darrers anys, i cadascú en algun moment especial (en les Consultes Populars per la Independència, en les grans manifestacions dels successius 11 de Setembre, en algun Festival per la Llibertat, en el referèndum-botifarrada del 9-N, en concentracions com les del 20-S davant d’Economia, en els preparatius -protecció de les urnes i paperetes, ocupació i defensa dels col·legis,...- del referèndum-reprimit-per-ser-televisat de l’1-O, en els segons entre la falsa proclamació-i-suspensió del 10 d’octubre, en la planificació i assaig de les mesures per “defensar la República” el 27-O, en l’ocupació dels pobles i de les ciutats, etc.), la immensa majoria de catalans HEM TASTAT LA LLIBERTAT... I ARA LA VOLEM TOTA!!!

Si posem en els centre de les nostres motivacions, explicacions i actuacions que ELS CATALANS VOLEM RECUPERAR LA LLIBERTAT que ens va ser arrabassada el 1714, la nostra força de la raó es multiplicarà exponencialment, la situació tant interna com externa canviarà qualitativament a favor nostre en poques setmanes, i serem invencibles i els invasors-ocupants-genocides hauran d’anar-se de la nostra terra. I posarem sobre la taula de negociació de la seva marxa els milions d’anys de presó pels responsables dels nostres morts, torturats, empresonats, desterrats, exiliats,..., i presos a casa fins ara, i els milers de milions d’euros com indemnització per la seva conducta genocida.

La independència-qüestió-política divideix, obstaculitzant aconseguir la independència que es diu voler. En efecte, separa entre dretes i esquerres, extremes incloses, amb centre entremig; republicans i no-republicans; moderats i radicals; partidaris: del català-llengua-única o del bilingüisme-per-eixamplar-la-base,... de l’exèrcit-català o pacifistes,... de sanitat-pública o de sanitat-privada,... de l’escola-pública o de l’escola-privada,...; treballadors *versus* empresaris; proeuropeus i euroescèptics; laics i religiosos; moderns i tradicionals; etc., etc. etc.

Pel contrari, **recuperar-la-llibertat-qüestió-vital uneix** (AIXÍ HO HEM VISCUT TOTS ELS CATALANS DE BASE A TOTES LES GRANS MOBILITZACIONS) i **facilita la victòria** (I AIXÒ HO VIUREM AVIAT!!!).

A més, amb aquesta orientació honorarem les 12 generacions de catalans que han nascut i mort presos, i també les 30 generacions anteriors que vam constituir el poble més lliure i creatiu d’Europa.

I tots els nostres avantpassats ens ajudaran a guanyar la llibertat. Jo sento el suport de la meva germana, dels meus pares i dels meus avis cada cop que signo amb els meus vuit cognoms catalans (i vull recuperar els cognoms anteriors!). I copso la força de tots els nostres avantpassats quan conec una mica més [com érem els catalans d’abans de 1714](#), o quan [busco situar-me en continuïtat amb la nostra Història i els nostres fets](#). I això no és racisme ni supremacisme ni etnicisme ni discriminatori ni res de “dolent”. Pel contrari, és quelcom “bo” perquè és un pas imprescindible per sobreviure com a catalans components d’un poble català diferent de tots els demés pobles... com cada poble, pel sol fet d’existir, és diferent de la resta de pobles.

RECUPERAR LA LLIBERTAT ÉS CABDAL, i cal posar-ho en el centre ARA. Només així els catalans podem RE-NACIONALITZAR-NOS i augmentar la nostra baixa autoestima i reduir el nostre elevat autoodi (autoodi que només existeix com a fenomen social en els pobles ocupats), conseqüència de més de tres segles de genocidi català conscientment planificat pel “Reino-de-Castilla-expandido-en-Estado-Español”, actualment sota la forma de “Reino de España” (però no per gaire temps!). I ens guanyarem el suport -o com a mínim la simpatia- de tots els pobles del món. I aquest enfocament, a més d’eixamplar la nostra base... reduirà la seva base!

QUEDI CLAR:

L'“ESTADO ESPAÑOL” NOMÉS POT SER ANTI-CATALÀ sempre, sota qualsevol forma, en tot, i de manera planificada

Quedi clar que encara que “el Estado-Español”

---canviés la forma de “Reino de España” i fos trans-format en “la III República Española”,

---i suposant, amb gegantina imaginació, que per uns canvis miraculosos

-----passés a tenir “una Nueva Constitución Española envidiada en el mundo entero”,

-----i també a ser realment “el país democrático más ejemplar del mundo”,

-----i que a més “fuese un ‘Estado de Derecho’ perfecto, dotado de una inmejorable división de poderes que garantizase una justicia independiente, gratuita, rápida y... ¡justa!”,

-----i que “satisficiera plenamente no sólo los derechos sociales materiales de todos sin discriminación de nadie, sino que también se esforzara en complacer las necesidades emocionales-y-de-todo-tipo de todos los ciudadanos españoles”,

-----i tot el que de bo-bo-boníssim es pugui arribar a imaginar,

pels catalans continuaria sent l'enemic mortal “Estado-Español”: l'Estat d'un altre país estranger, [invasor i ocupant del nostre país](#), que [ens té presos als catalans a casa nostra](#), i que ens [genocida](#). I aquest “Estado-Español” es va construir a partir de destruir l'Estat de [la República del Principat de Catalunya](#), que va ser un Estat Europeu, el primer Constitucional, independent fins el [1714, que marca un abans i un després](#). Per tant, l'“Estado-Español” és irreformable.

Cal recordar que l'“Estado-Español” MAI ha estat “una nación de naciones” ni “un pueblo de pueblos” (com diu Podemos-i-els-seus-aliats-aquí, i com va dir en Pedro Sánchez quan va ser defenestrat), sinó que és una presó de nacions, i és genocida de pobles: [¿¿¿¿“Nación de naciones”???? No fotem, home! És una presó de nacions!!!](#) (També pots llegir en relació a això: [El teu país no és pas el meu país, L'obligació de Madrid és mantenir-nos presos, Tornar a la Legalitat i a les Constitucions CATALANES!](#), [España nos roba. De todo. También éxitos deportivos, Indemnització per 302 anys de llibertat!](#), [Quan els presos no saben que no són lliures,...](#)).

Qualsevol dirigent independentista que alimenti il·lusions en “esmenar la Constitución”, en “la reforma de l'“Estado-Español””, en aconseguir “un nou encaix entre Espanya i Catalunya”, en “anar cap a una España Federal”, en “establir relacions d'igual a igual”, en “seduir als catalans”, en “aconterar les legítimes aspiracions de Catalunya”, etc., està enganyant al poble català.

I aquest és un quart criteri que proposo a l'hora de contestar la pregunta que la majoria de catalans ens estem fent ara sobre la conducta dels actuals dirigents independentistes des del 2009, i sobre tot arran del que van fer l'octubre passat: [“Com avaluar dirigents independentistes?”](#)

Els tres criteris anteriors que he anat proposant són:

1.- situar-se (o no) en continuïtat amb els nostres més de mil anys d'Història (magnífica però que desconeixem perquè ens ha estat falsificada i espoliada allà, i amagada aquí), que és d'on traiem les forces per estar de nou dempeus ([Com saber si un dirigent català actua a favor nostre?](#))

2.- defensar (o no) la Vida, la Veritat, la Llibertat i la Identitat Catalana ([VIDA-VERITAT-LIBERTAT-IDENTITAT](#))

i 3.- ser hereus (o no) dels líders que van traïr al poble català als anys setanta a la mort de Franco. Ho explica amb tots els ets i uts Lluís Maria [Xirinacs-“La traïció dels líders”-els 3 volums sencers-923pg](#), i de manera resumida a [Xirinacs-Conclusions dels 3 volums de “La traïció dels líders”-12pg](#) (i resum de resums a [“LA TRAÏCIÓ DELS LÍDERS”](#). No permetem que

[l'actual collita es perdi](#)). I són molt il·lustratives les línies que va escriure Xirinacs quan va decidir retirar-se a morir: [Xirinacs-070806-Declaració de llibertat per decisió de morir-1pg](#).

Estic molt interessat en incorporar nous (i si fos possible, millors) criteris, i en matisar els que ara proposo.

De totes formes, aquests quatre criteris deixen reduït a (gairebé?) buit el conjunt dels polítics independentistes que estan a favor del poble català. I si afegim el paper que tenen els mitjans (que no són d'informació sinó) de comunicació (del que vol qui els controla), la situació es fa encara més fosca (o més clara?): qualsevol qui hi pot aparèixer, ha passat els filtres i, per tant, enganya.

Així, el 16/11/2016 escrivia a [Democràcia, o bé Llibertat?](#):

“(…) resulta –i això no és qüestió ni de dretes ni d’esquerres, ni d’“independentistes” ni d’“unionistes”- que quan s’investiga amb rigor molts dels fets importants que passen a prop (STE-Síndrome Tóxico Español, 23-F, 11-M, Germanwings,...; 1714, “Guerra Civil”, “Transició”, “Cas Scala”, “procés”,...) o lluny (Plaça de Tiananmen, [11S](#), 7J, Boston, avió malaisi abatut a Ucraïna, Síria, Charlie-Hebdo, estadi Saint Denis -i potser més- fa un any a Paris,...), gairebé sempre s’arriba a la conclusió que la versió oficial del fet no només no està demostrada sinó que és muntada expressament per amagar el que autènticament ha passat. En canvi, es nega que existeixin altres temes malgrat estar davant dels nassos: fumigacions o chemtrails; desaparició de nens i joves; funció negativa dels sistemes sanitari, educatiu, judiciari, bancari,...; etc.”

I aquest falta a la veritat és igual o pitjor en (gairebé?) tots els mitjans de comunicació, grans i petits, independentistes-processistes. TOTS han silenciats que el 2014 va haver-hi [Tupinada al referèndum d’Escòcia](#), TOTS van ser còmplices de [la censura i repressió de la vaga indefinida de fam d’En David Raventós per la independència](#), i CAP ha fet preguntes ni ha obert una investigació sobre què va passar realment el 17-A a les Rambles i a Cambrils, aplaudint a uns Mossos d’Esquadra que maten als joves suposats executors enlloc de detenir-los per tal de poder-los interrogar i així arribar a capturar als menys joves autèntics responsables.

Per acabar d’entendre que, com dic en el títol, *L’“ESTADO ESPAÑOL” NOMÉS POT SER ANTI-CATALÀ sempre, sota qualsevol forma, en tot i de manera planificada*, és suficient situar-lo històricament (cosa que no fa ningú dels qui té veu pública, sigui política o en altres àmbits).

Ja he dit que l’“Estado-Español” es construeix destruint l’Estat Català el 1714, raó per la que té tres segles d’existència... i d’experiència com ocupant genocida. Però a més, l’“Estado-Español” és l’ampliació i extensió de l’“Estado del Reino de Castilla”, amb el que hereta el seu aparell (Inquisició inclosa) i la seva l’experiència (que inclou com a mínim dos intents d’ocupació del Principat, finalment fracassats després d’haver ocupat ja el Regne d’Aragó i el Regne de València, i èxits com [l’enverinament el 1641 de Pau Claris](#), el català més important del segle XVII).

Madrid/Castilla/Estado-Español sap que es descompon si els catalans tornem a ser lliures i, consegüentment, [l’obligació de Madrid és mantenir-nos presos](#).

No tinc en absolut la informació concreta, però estic segur que a mitja dotzena de “Ministerios” hi ha un parell de desenes d’“Organismos Estatales” més o menys secrets on a una cinquantena de “Grupos de Trabajo” hi ha un miler de “Funcionarios del Estado” amb “Licenciados y Doctores en todo tipo de especialidades, títulos obtenidos en las mejores Universidades de los USA y de otros Estados aliados” que cobren cada mes uns bons salaris “para prever todos los posibles escenarios” per tal d’“impedir la independència de Catalunya”. I per cobrar cada més, HAN DE PROPOSAR CONSTANTMENT ACTUACIONS DE TOT TIPUS EN TOTS ELS CAMPS amb un únic objectiu: afeblir Catalunya fins acabar amb els catalans. Per a mi, i sense perdre el temps en detalls, aquesta és l’única possible explicació de fons al ridícul dels *Jocs Mediterranis fets (no es pot dir “celebrats”)* a Tarragona del 22 de juny a l’1 de juliol passats, o al caos que

cada (com a mínim) estiu és l'aeroport de Barcelona-El Prat (mentre que al de Barajas o bé no hi ha conflictes o bé es solucionen amb la rapidíssima intervenció de l'“Estado-Español”! I aquest enorme aparell anti-català és pagat amb una petita part del que ens és espoliat cada any!!!!

“Mantener la Unidad de la Patria” no és una “qüestió sagrada”, o una “fixació psicològica”, o una “obsessió emocional”, com volen ridiculitzar aquí molts “experts”, sinó una qüestió de sobrevivència. I ells ho reconeixen quan diuen que “Cataluña es una cuestión de Estado”, que “Hay que parar esto como sea”, que “La unidad de España está por encima de la verdad”, que “El Estado está dispuesto a pagar un precio” (Rubalcaba), que “España puede recuperarse de una crisis económica pero no de la independencia de Cataluña” (García Margallo), i altres frases per l'estil que alguns tertulians diuen “confidencialment” per justificar el que cobren.

Però això i molt més ho callen sistemàticament els dirigents de la Generalitat de Catalunya que el 1977 emergeix com part constituent de l'“Estado-Español”, o, més exactament, COM “ESTADO-ESPAÑOL EN TERRITORIO CATALÁN”. I també ho silencien TOTS els dirigents i TOTS els parlamentaris (a Madrid i a Barcelona) de TOTS els “partits catalans” que després de més de tres dècades de ser autonomistes, s'han vist obligats a disfressar-se d'independentistes.

Per acabar avui, vull fer veure com de subtil i complert vol ser el control que l'“Estado-Español” exerceix sobre nosaltres amb la imprescindible complicitat dels actuals dirigents catalans. Per això:

1.- Convido a llegir atentament aquestes línies que vaig trobar de Carl Sagan (1934–1996):

“Una de les lliçons més tristes de la història és aquesta: si estem sotmesos a un engany massa temps, tendim a rebutjar qualsevol prova que mostri que estem enganyats. Trobar la veritat deixa d'interessar. L'engany ens ha engolit.

Simplement, és massa dolorós reconèixer, fins i tot davant nosaltres mateixos, que hem caigut en l'engany. Quant donem poder a algú sobre nosaltres mateixos, gairebé mai el podem recuperar.”

i 2.- Convido a estendre aquesta situació personal a l'escala de tot el poble català. Aplicant-ho tant als que manen a Madrid com als que submanen a Barcelona, a mi en resulta:

“Però l'enganyador que ens ha enredat sí que sap la nostra situació i sí que té present tots els seus components, que nosaltres ignorem.

Per això s'esforça a amagar, a esborrar, a destruir, i fins i tot a falsificar, les proves del seu engany. I actua amb tota la duresa que consideri necessària per contrarestar qualsevol petita reacció que tinguem, doncs ell sí que està molt amatent i sí que veu de seguida els signes que revelen el risc que nosaltres comencem a adonar-nos del que passa en realitat, i de seguida actua per neutralitzar-nos.

La seva pressió augmentarà a mesura que més temi que descobrim la veritat. I ens saltarà a sobre, pressionant-nos, ridiculitzant-nos, amenaçant-nos, no permetent que respirem, que avancem en la comprensió de la nostra situació real.

I sembla clar que com més gran sigui el benefici que treu de la nostra condició d'enganyats, més intensament actuarà per mantenir-nos en la nostra situació d'ignorants de la realitat, de la veritat. I si “ell” és un “Estado-Castellano/Español” de molt més de 303 anys d'experiència, és enormement perillós. I també són perillosos els catalans independentistes que són la seva corretja de transmissió...”

Claredat, coratge, determinació, assumir la responsabilitat... i sort!

Com que ara sabem tot això, i a més aquests anys hem tastat la llibertat, estem en les millors condicions des de 1714 per recuperar-la TOTA.

FEM-HO!

NOTA: estic molt interessat en que se'm faci arribar excepcions als TOTS que afirmo. Gràcies!

Barcelona, 22-7-2018 Lluís Botinas lagotacatalana@gmail.com Impulsor <https://lagotacatalana.cat>

CONTINUAR ESTABLINT CRITERIS D'AVALUACIÓ DELS DIRIGENTS INDEPENDENTISTES-PROCESSISTES

Continuo contestant la pregunta que la majoria de catalans ens estem fent sobre la conducta dels actuals dirigents independentistes des del 2009, i sobre tot arran del que van fer l'octubre passat: **Actuen a favor o en contra de ser independents, és a dir, de recuperar la llibertat del poble català?** ([“Com avaluar dirigents independentistes?”](#))

De moment ja he anat establint una sèrie de criteris que ara em limito a enunciar concisament (entre parèntesi algun article per a qui vulgui aprofundir):

1.- situar-se (o no) en continuïtat amb els nostres més de mil anys d'Història ([Com saber si un dirigent català actua a favor nostre?](#))

1.2.- donar a conèixer (o no) al poble català l'autèntica Història del Principat i de tota la Nació Catalana ([Una raó qualitativa més per a la Independència de Catalunya-11 Setembre 2014-1pg](#))

1.3.- mostrar interès (o no) en com érem els catalans d'abans de 1714 ([“Conèixer els catalans d'abans de 1714”](#)) ja que -després de 3 segles d'ocupació i més segles de genocidi- si no sabem com érem, no podem decidir conscientment com volem ser; i si no sabem d'on venim, no podem decidir adequadament on volem anar ([Inspirar-nos en els nostres avantpassats per actuar adequadament ara-170128-9pg](#))

2.- defensar (o no) la Vida, la Veritat, la Llibertat i la Identitat Catalana ([VIDA-VERITAT-LLIBERTAT-IDENTITAT](#))

3.- posar (o no) RECUPERAR LA LLIBERTAT DE CATALUNYA perduda el 1714 ([Centrem-nos en recuperar la llibertat-180715-3p](#)) i **IMPEDIR EL GENOCIDI CATALÀ** ([EL GENOCIDI CATALÀ-33 documents ordenats segons els articles de la Convenció contra el genocidi, adoptada per l'ONU el 1948-107pg](#)) en el centre de totes les explicacions i activitats

3.1.- explicar (o no) que la Generalitat de Catalunya és l' “Estado-Español” en territori català

3.2.- Aprofitar (o no) la dotzena de fets i de situacions diàries que demostren que estem ocupats, sotmesos i genocidats per explicar-ho pedagògicament a catalans i a no-catalans

3.2.1.- Per exemple, explicar (o no) que indica submissió total de Barcelona a Madrid que la Presidenta del Parlament, el Vicepresident de la Generalitat i diversos Consellers estiguin tancats per ordre de Madrid en presons catalanes que estan sota la competència de la Conselleria de Justícia de la Generalitat de Catalunya, una Generalitat que afirma de sí mateixa que és l'autogovern de Catalunya i, diu, el govern d'alta qualitat democràtica dels ciutadans catalans lliures... però no ordena que els seus funcionaris catalans alliberin els dirigents catalans de la Generalitat de Catalunya engarjolats en presons catalanes. Ni Kafka!

3.2.2.- Un altre exemple: haver dit (o no) en públic que desitja la derrota de la “selecció espanyola” de futbol o de waterpolo (malgrat que la majoria de jugadors i de jugadores siguin catalans) i en qualsevol altre esport. **I EN QUALESVOL ALTRE TEMA.**

4.- combatre (o no) tota il·lusió en que l' "Estado-Español" és reformable (["Nación de naciones"????? No fotem, home! És una presó de nacions!!!](#))

4.1.- haver advertit (o no) que l' "Estado-Español" farà tot el que calgui per mantenir Catalunya sotmesa (COMPTE! Fins i tot pot acordar amb mediació internacional un referèndum vinculant com Escòcia... és a dir, que es perdi)

4.2.- haver insistit (o no) en que si vols guanyar, cal respectar l'enemic (i en absolut menystenir-lo o ridiculitzar-lo... per després dir que no t'esperaves que podessin ser agressius)

5.- Donar (o no) informació verdadera als catalans ([Democràcia, o bé Llibertat?](#))

5.1.- Haver informat (o no) al poble català que el 2014 el referèndum a Escòcia es va perdre perquè va haver-hi tupinada ([Tupinada al referèndum d'Escòcia](#))

5.2.- Haver donat a conèixer (o no) el 3 de maig de 2016 la vaga indefinida de fam d'En [David Raventós](#) per la independència

5.2.1.- Haver-se solidaritzar (o no) amb aquesta vaga de fam per la independència

5.2.2.- Haver-se oposat (o no) a [la censura i repressió d'En David Raventós tancant-lo dos mesos i dos dies en un psiquiàtric](#) contra la seva voluntat,

5.3.- Haver obert (o no) un debat i una investigació sobre què va passar realment el 17-A a les Rambles i a Cambrils.

5.3.1.- Haver dit (o no) abans la veritat sobre el 23-F de 1981, sobre "el Síndrome Tòxic Español del aceite de colza" de 1981, sobre l'11-S del 2001 als USA, sobre l'11-M del 2004 a Madrid, sobre el 7-J de 2005 a Londres, sobre l'estavellament del Germanwings del 2015, etc., etc., etc.

6.- Haver actuat (o no) a favor de l'efectiva independència de Catalunya des del 2009 fins ara. A la Trobada seguirem amb el màxim detall que siguem capaços el camí seguit fins avui partint de la Consulta sobre la Independència celebrada el 13 de setembre del 2009 a Arenys de Munt.

7.- Ser hereus (o no) dels líders que van traïr al poble català als anys setanta a la mort de Franco ([Xirinacs-Conclusions dels 3 volums de "La traïció dels líders"-12pg](#))

7.1.- Reclamar-se (o no) de Xirinacs i de la seva actuació ([Xirinacs-070806-Declaració de llibertat per decisió de morir-1pg](#))

8.- Haver fet (o no) alguna proposta als catalans elaborada des del Punt de Vista Català, és a dir, en la línia que desenvolupa LA GOTA CATALANA ([QUADERN-Quin és 'el punt de vista català'-75p-180626](#))

8.1.- Haver-se interessat (o no) en alguna de les propostes i dels documents de LA GOTA CATALANA

8.2.- Estar predisposat (o no) a escoltar idees i propostes que els arribin de fora dels canals independentistes-processistes establerts (inclosos ANC, Òmnium i CDR)

I acabo invitant a pensar i a redactar curosament més criteris a sumar o a intercalar a aquests ja 8 aproximacions amb 17 corol·laris, que vaig elaborant "a empentes i rodolons", obligat per la necessitat d'entendre què nassos fan (per no dir "què collons foten?!?!?") "els nostres dirigents" que, p. ex., fa tres pregons de Gràcia ja anunciaven la independència per l'any següent (Turull), o que el març-2016 publicaven el llibre *Els últims 100 metres* (Torra).

GRÀCIES!

Barcelona, 30 de juliol de 2018 (Retocat el 8 d'agost)

Lluís Botinas

lagotacatalana@gmail.com

Impulsor de www.lagotacatalana.cat

És hora de recuperar les persones silenciades i reprimides i de fer-les públiques al servei de la comunitat catalana, exigint responsabilitats als censoradors i repressors!

I això implica 1) destapar a tots els mentiders, i 2) rescatar i honorar a tothom qui va ser represaliat per dir la veritat!

Serà Ada Colau el primer líder-polític-fabricat en caure?

“la gran anti-sistema, defensora dels drets socials del poble”...

... això sí, ¡enfrentant-los als drets nacionals i a la llibertat del (segons ella) mateix poble!

Aquest passat [25 de juliol a les 09:37](#), Na [Marta Afuera Pons](#) (a qui tinc ganes de conèixer), ex-militant de la PAH, va publicar en el seu FaceBook aquesta FOTO seguida del seu TESTIMONI:

En los días en que se hizo esta foto yo estaba en el grupo de coordinación de la PAH... Duré poco porque mis críticas a su manera de actuar hicieron que perdiera su confianza. Desde el grupo de coordinación vi que se pactó que Ada Colau saliera de esa acción con un acuerdo con los Mossos. Incluso la foto se pensó. De hecho, ella no estuvo durante toda la acción... entró en la oficina del banco a media acción, después de sopesar y de pactarlo con los Mossos.

Esa era su actuación habitual... no sólo en esa acción, en todas... Ella nunca quiso correr riesgos de salir de una acción con denuncias, detenida y, sobre todo, no quería ningún proceso judicial penal. Nadie puede presentarse a elecciones con sentencias penales vigentes.

Mi conclusión con el tiempo es que des del minuto uno de la PAH, la idea del Observatori DESC y de la misma Colau y su pareja Adrià Alemany, ya era crear un partido político. Una idea que ocultaron a todo el movimiento. Igual que también ocultaron que se cobraban subvenciones millonarias de dinero del Ajuntament de Barcelona y de otras administraciones, y que con esas subvenciones cobraron sus sueldos por trabajar en la PAH y todo lo que les pareció, y casi nadie se enteró de esto.

Cuando lo supe, lo denuncié públicamente. De todo esto tengo pruebas. Sé que lo que digo es duro de entender y procesar para personas que han estado muy implicadas en las PAHs... a mí también me pasó. Pero tengo claro que la realidad es que Colau es una sinvergüenza muy hábil y que no tiene límites morales de ninguna clase, que lo primero siempre han sido sus intereses personales, como, por ejemplo, cuando impulsó el desahucio de las familias del Bloc-Salt porque la lucha que se estaba llevando a cabo sobrepasaba lo que a ella le convenía en su carrera institucional reformista.

Em sembla un (inici de) testimoni molt revelador, i confio que, per una banda, s'amplii, i, per l'altre, que signifiqui el començament d'un allau de testimonis d'aquest tipus. En efecte, malgrat no conèixer-la encara, considero que Na Marta Afuera Pons forma part de les moltes persones honestes que hi ha hagut en tots els àmbits i que (per delimitar una etapa històrica determinada) després de la mort de Franco s'han atrevit a enfrontar-se als seus caps o superiors democràtics primer preguntant, després demanant explicacions, a continuació criticant i finalment denunciant públicament (gairebé sempre sense que se'n fessin ressò els mitjans de comunicació-al-servei-del-que-és-oficial) conductes incorrectes (incompetència, autoritarisme, corrupció, nepotisme,...).

Fins ara, el Dret i la Corrupció Castellano/Estadoespanyolas importats i imposats a la força al Principat de Catalunya (i a tota la Nació Catalana) des del 1714, enfortits per la dictadura franquista i mantinguts amb lleugers retocs formals a la mort del dictador, han fet que (la gran majoria d')aquestes denúncies hagin estat enterrades, i els defensors de la honestedat i de la veritat s'han vist marginats, menystinguts, sancionats, acomiadats o represaliats d'altres maneres.

A partir d'ara, i com a part qualitativament important dels canvis profunds que està vivint el poble català en la marxa per recuperar definitivament la llibertat, la creixent "**Afirmació de VIDA-VERITAT-LLIBERTAT-IDENTITAT CATALANA**" canviarà radicalment la situació.

M'han parlat d'un enginyer, de dos autors d'un llibre sobre la corrupció dels fills Pujol i que van tenir de marxar de Catalunya pel buit que se'ls hi va fer, d'una assessora d'urbanisme de l'Ajuntament de Barcelona, d'una secretària de Jutjat, d'un metge que va denunciar l'ús "clandestí" de còctels lítics per eliminar gent gran, de científics que han deixat determinats camps d'investigació al veure "coses rares", de farmacèutics que s'han convertit en ex-farmacèutics, de químics i d'executius "repensats" en terapeutes,... i segur que n'hi moltíssims més. I, a més, hi ha milers de persones i d'entitats que en gairebé tots els camps (tots els diferents àmbits de la salut, de l'agricultura, de l'energia, de l'ensenyament, de la construcció, de la mobilitat, de l'ecologia,...) han après o descobert recursos (molts d'ells d'immediata utilització i gratuïts o barats) que ajudarien a milions de persones, que salvarien centenars de milers de vides, que evitarien tones cúbiques de por i de dolor i que estalviarien quantitats astronòmiques de diners, però que són marginades pels actuals poders.

Quedo obert a tota informació sobre aquest tipus de fets, i em declaro disposat a col·laborar per tal de "rescatar" i honorar com es mereixen tots aquests líders naturals del poble català, herois que en aquells moments van estar represaliats, o que bé actualment estan silenciats.

En canvi, ara són un tresor imprescindible per aconseguir que el canvi qualitatiu que pels catalans (es sigui català per família o català per elecció voluntària) significa RECUPERAR LA LLIBERTAT respecte de Madrid/Castilla/Estado-Español, vagi acompanyat per canvis qualitius en tots els camps de la vida: tornarem a ser el poble més lliure, serem coneguts com els compatriotes de la veritat, la nostra NACIÓ-estat estarà al servei de tots els pobles del món,... Hem estat, som (malgrat tots els tipus d'"ells") i serem Catalunya UNIVERSAL.

Barcelona, 31/7/2018

No són catalans. Són ocupants

És molt senzill: no són catalans, són ocupants de Catalunya

“(…) quan va promulgar-se el Decret de Nova Planta, el 16 de gener de 1716, la feina bruta ja estava feta, i el procés de desnacionalització de Catalunya, amb extermini de la dissidència, devastació econòmica i dominació política i institucional, era ja irreparable”.
Josep Maria TORRAS, *Felip V contra Catalunya*

“A Catalunya hi ha els catalans i els no catalans. El que no pot haver-hi són els altres catalans. Perquè de catalans només n’hi ha d’una mena: els catalans”
(…)

“Els drets de l’home no poden sobreposar-se als drets de l’home català”
Mossèn Josep ARMENGOU (1910-1976)

“L’home no és lliure si no és lliure el poble al que pertany”
Fèlix Cucurull (1919-1996)

El passat 15 de gener vaig contestar a la pregunta [Estem dividits els catalans?](#) demostrant que els catalans (bé per família, bé per elecció voluntària) NO estem dividits, mentre que els qui SÍ estan dividits son “los ciudadanos estadoespañoles en territorio catalán”.

La tercera de les cinc “Conclusions (provisionals?)” que hi treia explica que “**3) Acceptant la dada que només el 30% dels actuals “ciudadanos catalanes” som de família catalana, descomptant el percentatge de catalans de família catalana que per raons diverses recolzen (per ara) l’status quo de sotmetiment i que hipotèticament situo en el 15% (suggeriments?), quedaríem 25,5% dels actuals “ciudadanos catalanes” que seríem catalans de família catalana partidaris de canviar profundament l’status quo. I cal assenyalar que quan Madrid/Castilla/ /Estado-Español afirma que “Cataluña està dividida en dos mitades”, involuntàriament ressalta la força que té la nostra terra i que tenim el poble català, ja que s’ha traduït en la voluntària catalanització d’una part important dels nousvinguts. Imaginant una distribució igualitària i homogènia, aproximadament cada català de família ha catalanitzat un nousvingut no-català. Pas mal! I això queda gairebé confirmat perquè el 25,5% de 5,5 milions de votants és 1,40 milions, i el 25,5% dels 4.392.891 de vots emesos és 1,12 milions, quantitat quasi doblada pel nombre de “vots independentistes” que hi ha hagut el 9-N, el 27-S, l’1-O i el 21-D.”**

I el passat dia 2 d’agost vaig escoltar a RAC1 el periodista Jordi Barberà explicant que a partir del vot emès a les eleccions del 21-D del 2017, el CEO (Centre d’Estudis d’Opinió) de la Generalitat havia elaborat un document on, entre moltes altres observacions, s’explica que a les cases on la llengua vehicular és la castellana, més del 80% del vot és no-independentista, mentre que a les llars on la llengua vehicular és la catalana, el vot independentista supera el 90%. I la conclusió que va formular el Sr. Barberà, amb l’aquiescència de la resta de tertulians (Lola García, Juan Milián i Jordi Cabré), va ser que “Els catalans estem profundament dividits”.

Considero aquesta conclusió absolutament errònia i falsa, però, en canvi, demostra l’enorme grau en que ha avançat el genocidi català.

En efecte, el genocidi català implica la pèrdua del [Punt de Vista Català](#) que deuria presidir “una societat catalana” en la que l’adjectiu “català” no fos un simple residu de no-es-sap-què, a més en risc de desaparició total. I la pèrdua del Punt de Vista Català és conseqüència de: 1) des de 1714, la nostra terra ocupada i nosaltres som presos a casa nostra, i 2) del genocidi que els catalans patim des de més de dos segles abans. Això explica que s’hagi imposat “el Punto de Vista Castellano”. I ampliant que “la marca de l’esclau és parlar la llengua de l’amo” (com explicava l’historiador romà Tàcit) aeeibem a que “la marca de l’ocupat és fer seva la visió de l’ocupant”. Per això, al igual que Madrid/Castilla/Estado-Español, els tertulians veuen “divisió dels catalans” en unes dades que confirmen apoteòsicament que la divisió és únicament entre “los ciudadanos catalanes”, és a dir, entre “los ciudadanos estadoespañoles que residen en territorio catalán”.

Si abandonéssim el “Punto de Vista Castellano” que ens han imposat, i simultàniament recuperéssim el Punt de Vista Català (que cal anar elaborant i enfortint enllaçant amb les 30 generacions d’avantpassats que van constituir el poble més lliure d’Europa i aprenent d’ells; a aquesta tasca hi he dedicat una trentena de texts, recollits en el quadern “Quin és el Punt de Vista Català?”), la nostra manera de veure el món i d’entendre, per exemple, la nostra situació real, canviaria espectacularment. Vegem-ne quatre exemples (i, siusplau, envieu-me’n més):

1.- els habitants de les cases on la llengua vehicular és la castellana i que en més del 80% disposen un vot no-independentista, no són “la mitat dels catalans que estan contra la independència, fet que demostra que els catalans estem dividits”. Senzillament, no són catalans sinó que són ocupants de Catalunya que, lògicament, volen continuar sent ocupants, i per aquest motiu volen que Catalunya continuï ocupada, i en conseqüència voten no-independència.

1.1.- constitueixen les tropes civils d’ocupació de Catalunya

1.1.- lògicament, aquestes tropes tenen els seus comandaments: uns més propers sobre el mateix territori català, i els superiors “en la capital del Reino de España”.

1.-2.- Probablement, una part (considerable?) d’aquests “ciudadanos estadoespañoles que residen en territorio catalán” no són conscients de la seva actuació com a tropes civils d’ocupació. Si els hi expliquem obertament la seva funció objectiva, una part d’ells se’n farà conscient, reaccionarà i deixarà de ser-ho. I haurem... ;reduït la seva base! (important objectiu que no proposen MAI els que tant parlen d’“eixamplar la base”).

2.- deixarà de veure’s “atacs feixistes” on només hi ha accions de les tropes civils d’ocupació. Pot tenir sentit parlar d’“atacs feixistes” quan una part de la població utilitza mètodes violents contra un altre part de la MATEIXA població. No és aquest cas el de Catalunya. Aquí els catalans som atacats violentament per una població no-catalana que està ocupant Catalunya. Parlar d’“atacs feixistes” sembla molt radical i combatiu però falsifica tota la situació: al igual que la anterior interpretació dels vots, presenta com a conflicte intern català el que és un conflicte entre la nació ocupada que vol alliberar-se, i l’Estat ocupant que vol continuar sotmetent-nos. Parlar de “feixistes” serveix de tapadora per no dir el que és important i verdader, i que canviaria tota la situació a favor nostre: són ocupants!

3.- el 7è President de la Generalitat, Quim Torra, podria estalviar-se les seves expressions xenòfobes contra “els castellans” i contra “els espanyols”, i canviar-les pel que és cabdal però que també calla: que són ocupants.

4.- és un engany més del mateix tipus fer-nos entrar en polaritats falses com xiular o no al “Rey-Felipe-VI-de-España”, o assistir o no a actes on hi participi, enlloc de, amb tot el respecte que jo tinc per un enemic poderós que ens té sotmesos, dir-li: “Sa Majestat, Vós sou el cap d’estat d’una potència enemiga invasora, ocupant i genocida, i volem que marxeu definitivament de la nostre terra emportant-Vos el vostre “Derecho Castellano-Estadoespañol”, les vostres tropes militars i civils d’ocupació, la vostre corrupció castellana que ens vau imposar el 1714 i tots els vostres deixebles corruptes catalans, i tot el que d’anti-català ens vau imposar. Bon vent i barca nova!”.

Barcelona, 14/8/2018

Lluís Botinas

lagotacatalana@gmail.com

Impulsor de www.lagotacatalana.cat